Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	metrisk oversatte af Poul Möller.
Titel | Title:	Homers Odyssees sex første Sange
Alternativ titel | Alternative title:	Odysseen.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1825
Fysiske størrelse | Physical extent:	99 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

48, - 44, - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130018344891

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Homers Odyssees

sex förste Sange

metrisk oversatte

af

Poul Möller,

Adjunct ved Metropolitanskolen.

Kjobenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1825.

3941

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Min inderlig elskede Fader

Rasmus Möller

i Kjøbeløv

tilegner jeg med Højagtelse og sønlig Taknemmelighed

denne Oversættelse.

Homers Odyssee.

Förste Sang.

Indhold.

Athene henvender sig i den olympiske Forsamling til Zeus, med en Bøn for Odysseus, hvem Nymfen Kalypso havde berøvet sin Frihed. Zeus lover at staae Kongen bi, og Athene begiver sig til Ithaka, for at sætte Mod i Telemakhos. I Skikkelse af Tafiernes Fyrste Mentes, betragter hun med Harme Beilernes Raadhed, og raader Ynglingen først at vise disse besværlige Gjæster bort af Huset, og derpaa selv drage bort, for at opspørge sin Faders Opholdssted. — Efterat Gudinden er forsvundet, irettesætter Telemakhos sin Moder, der har begivet sig ned i Gjæstesalen; derefter tiltaler han Beilerne med Djærvhed. Man studser over hans myndige Opførsel, og, efterat Eurymakhos forgjæves har søgt at udfritte ham om Gjæstens egentlige Væsen, adskilles for denne Dag Selskabet.

Manden besynge du, Musa! den heel forslagne, der flakked'
Vidt om Land, da forstyrret han havde det hellige Troja.
Heel mangfoldige Byer han saae, og begreb deres Væsen;
Ogsaa mangen en Sorg i sit Sind, paa Havet, han udstod,
Stræbende svart, for at frelse sit Liv, og for Svendenes Hjemkomst.
Ikke han Svendene redded' endda, skjøndt ivrigt han stræbte;
Thi, ved formastelig Daad af dem selv, tilhobe de dræbtes,
Daarlige Mænd, som Oxnenes Flok, for den himmelske Solgud,
Slagted'; men denne til Straf deres Hjemfærd gjorde til Intet.
Derom Gudinde, du Datter af Zeus! fortælle du Noget.
Hver en Mand af de Andre, der slap for det grusomme Manddrab,
Sad i sit Huus i Behold, efter Farer paa Vand og i Leding.
Ham alene, der savned' endnu sin Viv og sin Hjemfærd,
Holdt den ærværdige Møe, den bolde Gudinde Kalypso,
Hist i de hvælvede Grotter, og ønsked ham gjerne til Husbond.
Men da det Aar nu kom, i de rundtomløbende Tider,
Da ham af Guder bestikket det var at finde sin Hjemstavn,

Ithakas Land, dog ei han endnu var sluppet for Modgang;
Ei sine Kjære han fandt. Nu samtlige Guder ham ynked,
Blot paa Poseidon nær. Han bistert haded' Odysseus,
Gudernes Jævning, til atter han fandt sit Ithakas Øland.
Hiin var vandret afsted til de langt bortfjernede Blaamænd,
Jordens den yderste Slægt, hvis Stamme sig deler i to Folk:
Deels de bygge, hvor Sol gaaer ned, og deels, hvor den opstaaer.
Did han gik, Hekatomber af Lam og Oxer at gjæste;
Der ved Gildet han sad og forlysted' sig, medens de Andre,
Hos den Olympier Zeus, udi Borg forsamledes Alle.
Først fremførte sit Ord hiin Guders og Menneskers Fader;
Thi han erindred' i Sind den anseelige Høvding Ægisthos,
Hvem Agamemnons den herlige Søn, Orestes, ihjelslog.
Vel ihukommende ham, til de evige Guder han talte:
O! kortlevende Mænd, som stedse paa Guderne klage!
Thi fra os man siger, at Ondt oprinder, dog selv de
Skabe ved fræk Bedrift, mod Skjæbnens Villie, Sorger.
Ret som Ægisthos nys, mod Skjæbnens Raad, den Atrides
Hustru tog, og ham selv, da til Hjemmet han kom, ihjelslog;
Skjøndt den svare Fordærv han vidste; vi vared' ham forud;
Argosbetvingeren Hermes, den Speider, vi skikkede til ham,
At han ikke ham selv skulde slaae, ei tage hans Hustru;
Thi, fra Orestes' Haand, for Atriden Hævn vilde times,
Naar han til Ungkarl blev, og begjæred' at raade for Riget.
Sligt Hermejas befol, men ei han bøjed' Ægisthos;
Skjøndt han vilde hans Vel: nu denne har bødet for Alting.
Ham gjensvarede da den lysblaaøjed' Athene:
O! vor Fader Kronion, du alle de Vældiges Høvding!
Hiin, ved den heel retfærdige Død, nu ligger paa Jorden:
Falde som han bør hver, der øver deslige Bedrifter.
Nu bekymres mit Sind for den klogtige Konning Odysseus,
Ham den Arme, som, fjernt fra de Kjære, bestædes i Jammer.
Hist paa det vandomskyllede Land. Som en Navle paa Havet,
Ligger den træbevoxede Holm, hvor Nymfen har hjemme,

Datter af Atlas, den snedige Mand, der kjender tilfulde
Havets de samtlige Dybder, og selv oplofter i Haanden
Hine de mægtige Støtter, som Jord adskille fra Himmel.
Datter af ham fastholder den Arme, den jamrende Høvding:
Hun bestandig med blød og med sledskbedaarende Tale
Smigrer ham, at han skal glemme sin Ve; dog Manden Odysseus
Inderlig higer at skue den Røg, som løber i Luften
Fjernt paa hans Land: ja han ønsker at døe. O! røres dog ikke
Snart dit Sind, du olympiske Drot? Har aldrig Odysseus
Før, ved Argiernes Snekker, din Gunst erhvervet ved Offer,
Hist paa den troiske Mark? Hvi vredes du nu da saa grumt Zeus?
Da gjensvarede Zeus, hiin Sky-forsamlende Hersker:
Hvilket et Ord, mit Barn, undslap dig fra Tændernes Ringmuur?
Hvordan skulde vel jeg forgjette den Ædling Odysseus,
Som over Mennesker staaer i Klogt, og ofte sit Offer
Bragte for evige Guder, der boe paa Himlen, den brede.
Dog den Jordomfavner Poseidon hader ham bittert,
Altid for Polyfemos vred, hvis Øje han blinded',
Hiin gudommeligstærke Kyklop, hvis Kraft er ubændig
Fremfor de andre Kyklopers. Ham bar den Nymfe Thoosa,
Datter af Phorkys, en Drot i det høstberøvede Saltvand,
Hun, der i hvælvede Grotter, i Løn, omfavned' Poseidon.
Derfor berøver vel ei hiin Jordomfavner Poseidon
Helten Odysseus Livet; men tumler ham langt fra sin Hjemstavn.
Dog, nu ville vi her tilsammen Alle beraadslaae,
Hvordan hans Hjemfærd bedst kan skee. Sin Harme Poseidon
Lade nu fare: paa ingen Viis, i den trodsige Tvedragt,
Kan han alene bestaae, mod alle de levende Guder.
Ham gjensvarede da den lysblaaøjed' Athene:
O! vor Fader Kronion, du alle de Vældiges Høvding!
Hvis da dette behager de salige Guder tilhobe,
At den kraftige Kjæmper Odysseus atter skal hjemgaae,
Sende vi flux dit Bud, den Argostvinger Hermejas,
Til det ogygiske Land at gaae, for snarlig at mælde

Nymfen, den deiligkrollede Møe, din faste Beslutning,
At den kraftige Mand Odysseus atter skal hjemgaae.
Jeg til Ithaka vandrer afsted, hvor mere hans Søn jeg
Vækker med Ord til Daad, og sætter ham Kraft i sit Hjerte,
At han maa stævne til Ting langhaarede Mænd af Akhaja,
Samt tiltale de Beilere djærvt, som slagte bestandig
Vrimlende Hjorder af Faar og det Fod-fremslæbende Hornqvæg.
Sende ham vil jeg til Spartas Bye og det sandige Pylos,
Hvor han, maaskee, kan spørge sin elskede Faders Igjenkomst,
Samt erhverve sig selv, blandt Folk, et berømmeligt Rygte.
Talende saa, under Fod hun binder de deilige Saaler,
Hine de himmelske, gyldne, med hvilke hun skrider paa Vandet
Og den umaalede Jord, saa rap som Pustet af Vinden;
Greb saa den kraftige Stang, velspidset med skarpeste Kobber,
Vægtig og stærk og stor, med hvilken den Vældiges Datter
Tvinger de modige Rader af Mænd, paa hvem hun er opbragt.
Ned ad Olympens Tinde hun gik, med ilende Fodtrin;
Stod saa paa Ithakas Land, i den Høvding Odysseus' Borggaard,
Ude paa Tærskel ved Porten, i Haand den kobberne Landse,
Liig en Gjæst af Huset, den Drot for de Tafier Mentes.
Der paa de Beileres Flok hun traf. De dristige Helte
Glædede Sindet med Tavl i Bræt, for Døren til Huset,
Leirede trindt paa Huder af Nød, som de selv havde slagtet.
Blandt dem gik der Herolder og flinkt opvartende Svende.
Somme beblandede Vand med Viin tilsammen i Kummer:
Andre de viskede peent, med den rundtomhullede Søsvamp,
Borde, som op de stilled', og delte den yppige Kjødmad.
Hende den deiligtskabte Telemakhos øjnede tidligst:
Mens udi Beilernes Flok han sad, bespændt i sit Hjerte.
Taus han i Tankerne saae sin Fader, fra fremmede Lande
Kommende hjem, adsprede de Beileres Flok i Huset,
Selv erhverve sig Roes, og igien beherske sin Rigdom.
Tænkende sligt han iblandt dem sad og øjned' Athene.
Strax til Porten han gik; thi stærkt oprørtes hans Hjerte,

Over at Gjæst maatte vente for Dør; han nærmed sig derfor,
Greb hendes Høire med sin, og tager mod Landsen af Kobber;
Derpaa med disse bevingede Ord tiltaler han hende:
Hil dig, vor Gjæst! velkommen du er. Naar først ved vort Maaltid
Qvæget du haver dit Sind, fortælle du siden dit Ærind'.
Talt, foran han begav sig og fulgtes af Pallas Athene.
Men, da de kom derind i den meget anseelige Bopæl,
Op han stillede Landsen ved een af de kneisende Søjler,
Ind i det vaabenbevarende Skab, det blankede, der hvor
Helten Odysseus havde mangfoldige Landser i Gjemme.
Hende han satte paa Thronen, belagt med det fineste Linned,
Peent udskaaren og smuk: ved Foden en Skammel var anbragt.
Selv han stilled' derhos sit kunstige Sæde, dog adskilt
Noget fra Lauget, at ei hans Gjæst, besværet ved Larmen,
Skulde til Mad faae Lede, naar mellem de Fræk̃e han fandt sig;
Samt, for at fritte ham ud om sin lang Tid savnede Fader.
Vand til Hændernes Tvæt udgyder en Terne fra Kanden,
Prægtig af Guld og skjøn, i det sølverne Bækken, og bad dem
Vaske sig; derpaa frem hun stilled' det blankede Madbord:
Skafferskẽn selv derefter, den værdige, bragte dem Brødet;
Stilled' saa Ret ved Ret, meddelende venlig sit Forraad:
Nu den Marskalk bragte dem ind, paa det loftede Suulfad,
Alslags Kjød, og stilled' paa Bord forgyldene Bægre:
Tit Herolder iblandt dem gik, og skjænked' af Vinen.
Ind da Beilerne kom, de dristige Svende, som alle
Toge den vanlige Plads, i Rad paa Stol og paa Løjbænk.
Derpaa Herolderne Vand paa Hænderne gyder dem Alle;
Brød opstablede Ternerne høit i Kurvene for dem.
Nu mod det veltillavede Maal de Hænderne langed';
Knøsene fyldte med Drik, til perlende Rand, deres Kummer.
Men, da nu hver havde stillet ved Drik og Spise sin Attraa,
Hver i den beilende Flok, deres Hu henvendtes til Andet,
Sang og springende Dands; thi Sligt er en Smykke for Gildet.
Derfor i Femios' Arm nedlægger Herolden en Cithar,

Heel af Guld; thi tvunget han sang for det beilende Selskab.
Han udi Strengene greb, den liflige Sang at begynde.
Ynglingen da tiltaler den lysblaaøjed' Athene,
Rækkende hen sit Hoved, at ikke han hørtes af Andre:
Fremmede Ven! mon fortørnes du vil for det, jeg dig siger?
Disse henvende nu Hu til Sligt, til Sang og til Cithar,
Let, da foruden Erstatning de tære den fremmede Velstand,
Medens at Ejerens Been, de sneehvide, smuldres af Regnskyl,
Liggende fjernt paa Land, eller Bølgen dem ruller i Havet.
Dog, hvis Ithakas Kyster de saae ham atter bestige,
Ønsked' de vistnok Alle behændige Fødder at eje,
Eller at være forsynede vel med Guld og med Klæder.
Men en beklagelig Død han fik: for os er der aldrig
Haab; om endog en Mand af de Jord-betrædende Slægter
Mælder, han kommer igjen: fortabt er stedse vort Gjensyn.
Men en Ting du sige mig nu og forkynde med Sandhed:
Hvo er du selv og hvorfra? og hvor er din By og din Fader?
Siig mig, paa hvilket Skib du kom; hvorlunde dig Sømænd
Førte til Ithaka hid; hvad Mænd de rose sig være:
Thi slet ikke jeg troer, at du hid est vandret paa Foden.
Ogsaa du dette mig sige forsand, saa at rigtig jeg veed det,
Om først nylig du gjæster vor Sal, eller før med min Fader
Gjæsteforbundet du var. Mangfoldige vandrede fordum
Hid til vort Huus; thi han selv var en mildtindbydende Herre.
Ham gjensvarede da den lysblaaøjed' Athene:
Dette jeg nu vil strax forkynde dig gandske nøjagtig:
Mentes, Ankhialos' Søn jeg er; af den klogtigste Fader
Roser jeg mig, og behersker det aarebehændige Tafos.
Nu hidkommet jeg er med Skib og med Svende, paa Toget
Over det mørkblaae Vand, til Folk med det fremmede Mundsprog:
Erts fra Temesa jeg henter og bringer dem Jernet, det blanke.
Skibet jeg stilled' paa Kysten af Land, afsides fra Byen,
Dybt i den rheitriske Bugt, ved det træbevoxede Nejon.
Slægtnedarvede Venner fra fjernere Tider at være

Rose vi os, om du selv gaaer hen, at spørge den Gamle,
Helten Laertes, der ej — saa sige de — kommer til Staden
Meer; men hisset paa Marken af Sorg nedbøjes alene,
Blot med en Tjenesteqvind, der bærer ham Maden og Drikken
Frem paa hans Bord, naar ved Slid hans Lemmer betages af Af-
Medens han kryber omkring i den rankebevoxede Trægaard. [magt,
Hid jeg drog; thi fortalt mig det var som vist, at din Fader
Sad igjen i sit Land: dog Guder forsinke hans Hjemfærd.
Død paa Jorden er ei endnu den Ædling Odysseus:
Nej, som Fange han holdes etsteds paa Havet, det brede,
Fjernt paa den vandomskyllede Holm. Han standses af vilde,
Voldsomme Mænd, der med Magt etsteds beholde ham hos sig.
Dette jeg forudsige dig vil, som evige Guder
Skyde mig selv i Sind, og som vist jeg mener vil times,
Skjøndt ei Seer jeg er, og ikke forstaaer mig paa Fugle:
Ikke forblive han skal fra den meget forønskede Hjemstavn
Lang Tid skilt, selv ei, om bundet han ligger i Jernbaand;
Let optænker han Raad til Flugt, ved de sindrige Paafund.
Dog een Ting du sige mig frem, og forkynde med Sandhed:
Om tilvisse du est en Søn af Manden Odysseus;
Thi paa dit Hoved og liflige Blik særdeles du ligner
Ham. Heel tit med hinanden tilforn vi plejede Samqvem,
Før til Troja han drog, hvorhen tillige de andre
Ypperste Mænd af Argos begav sig paa bugede Snekker.
Siden jeg aldrig Odysseus saae, ei skuedes af ham.

Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Dette jeg vil, min Gjæst! forkynde dig gandske noiagtigt:
Moder har sagt, at hans Søn jeg er; dog ikke jeg selv kan
Vide det vist; thi selv har jo Ingen erfaret sit Udspring.
O! hvor jeg ønsked', man kaldte mig Søn af en mere lyksalig
Mand, hvem Alderen traf, mens i Ro han bestyred' sin Velstand.
Nu den meest usalige Mand, af dødelig Afkom,
Har — saa siger man — givet mig Liv, da saa du mig spørger.

Ham gjensvarede da den lysblaaøjed' Athene:

Sandelig! ej den Slægt, der i vordende Tider forglemmes,
Himmelens Guder dig gav, da Penelope fødte dig Saadan.
Men een Ting du sige mig frem og forkynde med Sandhed:
Hvad betyder den Sviir og Sværm, og hvad er paa Færde?
Fest, eller Højtidsfærd? Ej hver medbringer sit Tilskud.
Saa den ubændige Flok mig tykkes at drive sin Raadhed,
Svirende her i dit Huus. Oprøres maa vel en Fremmed
Ved deres ublue Sæd, naar han sindig træder iblandt dem.
Nu den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Fremmede! Siden om dette du selv mig spørger og fritter:
Forhen kunde vel dette vort Huus bemidlet og herligt
Kaldes af Folk, med Skjæl, da hiin befandt sig i Hjemmet.
Nu er vor Lod omskiftet af vanheldbringende Guder,
Hvilke hans Færd fordølge saa reent, langt meer end et andet
Menneskes Færd. Selv ikke hans Død jeg følte saa bittert,
Hvis han i Fællernes Rad var dræbt, paa Marken ved Troja,
Eller i Vennernes Favn, naar Kampen han først havde fuldendt.
Sikkert Akhæernes Folk ham da havde bygget en Gravhøj,
Og et berømmeligt Navn han sin Søn havde levnet i Tiden.
Gandske forglemt af Rygtet ham nu Harpyerne henrev;
Bort han svandt uden Navn, uden Ry; kun Smerter og Taarer
Efterlod han til mig. Dog ikke jeg klager og sukker
Ene for ham: nei, flere Bekymringer Guderne gav mig:
Alle de ypperste Mænd, som raade for Landene rundtom,
Same, Dulichios-Land og det skovbegroede Zakynthos,
Ogsaa Enhver, der befaler som Drot paa Ithakas Fjeldland,
Alle begjære min Moder til Viv, udsuende Huset.
Ei det hæslige Bryllup hun afslaaer; ikke formaaer hun
Grændser at sætte for Sligt; men hine forarme ved Fraadsen
Gandske mit Huus: paa mig selv de snart forgribe sig voldsomt,
Derpaa med dybtfølt Harm gjensvarede Pallas Athene:
Guder! tilvisse du højligt den fjernt omflakkende Fader
Savner, at han kunde løfte sin Haand mod den ublue Beiler.
Dersom han nu kom hid, og hist i Døren for Salen

Stod, og havde sin Hjelm, et Skjold, to dygtige Landser,
Saadan en Helt, som i fordums Tid jeg lærte ham kjende,
Mens i vort Huus han sad og drak, og gjorde sig lystig,
Da fra Efyra han kom og fra Ilos Mermeros' Arving;
Thi didhen paa det hurtige Skib begav sig Odysseus,
Mandfordærvende Saft at hente, han agtede dermed
Pilens den kobberne Braad at salve; men ikke dog Manden
Skjænked ham sligt; thi han frygted' de altid levende Guder.
Da min Fader ham gav deraf; thi han elsked' ham høilig.
Saadan i Kraft skulde nu blandt Beilerne færdes Odysseus:
Alle da finge de stakket Liv og bedskere Bryllup.
Dog i Gudernes Skjød det ligger at raade for Saadant,
Om hjemkomme han skal til Hævn, engang eller aldrig,
Her i sin Sal. Men dig opmuntrer jeg vel at betænke,
Hvordan du Beilernes Flok kan bedst forjage fra Stuen.
Dette du mærke dig vel, og lægge min Tale paa Hjerte:
Strax i Morgen til Ting Akhajas Helte du stævne,
Samt fremføre dit Ord, og Guder du kræve til Vidne.
Beilerne dristig befal, at sprede sig til deres Eget,
Og, hvis din Moder i Sindet begjærer at kaare sig Husbond,
Strax hun begive sig bort til sin meget formaaende Fader.
Der de berede da Højtidsfærd, og rigeligt Udstyr
Lave de til, som følge jo bør med den elskede Datter.
Dig det forstandige Raad jeg giver, ifald du vil lyde:
Snekken, den bedste, bemande du vel med tyve Befarne,
At udspørge hvad Vei din savnede Fader begav sig,
Hvis en Dødelig sige det kan, eller Ossa du hører,
Hun, som, af Zeus udsendt, omdrager med Rygtet i Verden.
Først du til Pylos gaae, at fritte den herlige Nestor,
Derfra til Spartas Stad og den guldhaars Drot Menelaos,
Saasom han sidst forlod de ærtsbeklædte Danaer.
Hører du Nyt om din Faders Behold og hans Reise til Hjemmet,
Tvinge dig skal du et Aar endnu, skjøndt lidende Trængsel;
Men, hvis du hører, at død han er; at ikke han aander,

Atter du, dragende hjem til den højligt elskede Hjemstavn,
Reise ham højt en Grav og bringe ham Dødningeoffer,
Riigt, som det bedst anstaaer sig, og give din Moder en Husbond.
Men, naar du Sligt har iværksat først, og bragt det til Ende,
Da i din Hu og dit Sind du ret maa grunde paa Midler,
Hvordan de Beileres Flok du bedst afliver i Huset,
Enten ved Svig eller aabenlyst. Det ikke dig anstaaer
Meer at betee dig som Barn, da du ei est længer saa liden.
Eller erfarer du ei, hvad Navn den Ædling Orestes
Vandt sig hos hver en Mand, da sin Faders Bane han dræbte,
Hiin Forræder Ægisthos, der slog hans herlige Fader.
Ogsaa du, min Ven! (Jeg seer, du er voxen og deilig)
Vise dig rask, at den kommende Slægt kan prise din Manddom.
Nu jeg begive mig maa til den hurtigtseilende Snekke
Samt Kammeraternes Hob: utaalmodigen vente de paa mig.
Dette dig ligge paa Sind, og mit Ord du tage til Hjerte.

Nu den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Gjæst! tilvisse med venligt Sind du dette har udsagt,
Som til sit Barn en Fader: din Tale forglemmer jeg aldrig.
Lidet du tøve dog her, skjøndt svarlig du haster med Reisen.
Først afsvalet i Vand, og vel vederqvæget i Sindet,
Vandre du glad i Hu til dit Skib, medbringende Gaver.
Skjønt og kosteligt Gods, at gjemme til venlig Erindring,
Faaer du af mig, som en Vært anstændigen giver til Gjæsten.

Derpaa svared' igjen den lysblaaøjed' Athene:
Ikke du holde mig op, da jeg svarlig haster med Reisen.
Al den Skjænk, som dit Sind dig byder at give mig venligt,
Give du mig, naar vi samles igjen, at føre til Hjemmet,
Tagende først af min Haand en skjøn, der fortjener din Gjengjeld.

Talende saa bortgik den lysblaaøjed' Athene
Brat, som en Fugl forsvinder i Luft; men ham udi Brystet
Satte hun Kraft og Mod, og minded' ham ret om sin Fader,
Meer endnu end tilforn. Da ret han Sagen betænkte,
Gyste han dybt i sit Sind; thi han ahned' i Tingen en Guddom.

Strax til Beilerne treen den guddommeligkraftige Ungkarl.
Mellem dem sang den berømmede Skjald, og Kredsen i Taushed
Lytted' derpaa. Han besang den usalige Reise fra Troja,
Som for Akhæernes Folk beredtes af Pallas Athene.
Nu Ikarios' Barn, den fornuftige Penelopeja,
Højt i Loftet fornam med sit Øre den himmelske Sangviis.
Flux hun begiver sig ned ad sin Boligs mægtige Trappe:
Ei alene, thi to Smaapiger hun havde til Følge.
Men da til Beilernes Flok nu kom den Krone for Qvinder,
Tog hun ved Stolpen sin Plads i den grundigtbyggede Højsal.
Bly, med det skinnende Slør hun bedækkede Kinderne baade,
Og ved hver hendes Arm en trofast Terne sig stilled':
Derpaa den himmelske Sanger hun saa tiltalte med Taarer:
Femios! mangen en anden fortryllende Vise du kjender;
Mænds og Guders Bedrift jo saa vidt berømmes af Skjalde.
Een af dem istemme du nu; men Hine med Taushed
Drikke nu hver sin Viin. Med denne bedrøvede Sangviis
Standse du brat, da med Sorg den piner mig Hjertet, det kjære,
Dybt i mit Bryst; thi bestandig med navnløs Kummer jeg drages:
Saadant et Hoved jeg savner, og mindes bestandig med Længsel
Ham, hvis Navn er saa vidt berømt i Hellas og Argos.
Nu den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Hvorfor vil du, min Moder, bebreide den liflige Sanger,
At han leger, som Sindet ham byder det? Aldrig i Verden
Skjalden er Skyld i Sligt; men Zeus indgiver alene
Kunstforstandige Mænd, hvad Enhver særdeles han under.
Denne fortænke man ei, at han synger Danaernes Vandheld.
Altid den jordiske Slægt jo meest berømmer en Vise,
Naar som det nyeste Sagn den lyder for Mændenes Øren.
Medens du lytter derpaa, du beherske dit Sind og dit Hjerte.
Ei har Odysseus ene sin Hjemfærds Time forloret:
Nei, mangfoldige Flere, der faldt i Marken ved Troja.
Du til din Stue begive dig hen, at passe din Gjerning,
Baade din Væv og din Teen, og befale de tjenende Terner

Vel deres Dont at røgte; men Tale sig egner for Mandfolk
Alle, dog meest for mig, som her har Magten i Huset.
Hun, forbauset, igjen begiver sig op i sit Kammer;
Thi sin Søns forstandige Ord hun lagde paa Hjerte:
Op i Loftet hun steeg med begge de tjenende Terner;
Der hun sin elskede Mand begræd, saalænge til Søvnen
Sødt, paa Øjnenes Haar, nedlagdes af Pallas Athene.
Beilerne larmed' nu højt, i de rundtomskyggede Sale.
Alle sig ønskede højlig at sove hos hende paa Lejet.
Da den forstandige Svend Telemakhos tager til Orde:
Hør mig, du beilende Flok! som viser den trodsige Frækhed:
Hver fornøje sig nu med Maaltid, ikke maa Skrigen
Høres; thi smukt det er til en Sanger at laane sit Øre,
Saadan een som denne, der ligner paa Røsten en Guddom;
Men ved Daggry vandre vi hen, at sidde paa Tinge
Alle; thi der jeg, med freidigt Ord, vil Eder befale
Bort fra mit Huus at gaae, og selv besørge jert Maaltid.
Tærer paa eget Gods, omskiftende Gildet iblandt Jer!
Men, hvis I tvertimod anse det for bedst og for tjenligst
Een Mands Midler at øde med Vold, foruden Erstatning.
Fraadser da kun! men højt til de altidlevende Guder
Raabe jeg vil, om Zeus kanskee vil træffe med Hevn Jer.
Vist I, foruden Bod, da segne tilsammen i Huset.
Saa han talte, men Hver da sin Tand i Læberne fæsted';
Over Telemakhos undred' sig hver, da dristig han talte.
Men Eupeithes' Søn, Antinoos sagde da til ham:
Ha Telemakhos! vist af Guderne selv er du oplært
Højt at føre dit Ord, og tale saa dristigt iblandt os.
Blot Kronion ei paa vor havomskyllede Hjemstavn
Dig forlener, som Hersker, at arve din fædrene Højhed!
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Vil du, Antinoos! vredes i Sind for det, jeg vil sige?
Ja selv dette jeg ønsked', om Zeus tillod mig at naae det.
Mon som det ringeste Kaar for en Mand du dette betragter?

Ei er en Konge saa slet bestædt; thi hastigt hans Bolig
Vorder beriget med Gods, og selv han voxer i Hæder.
Men i Akhærnes Folk befindes jo Herrer i Mængde,
Baade bedagede Mænd og unge, paa Ithakas Øland.
Een af Disse man kaare dertil, da Odysses er afdød.
Dog for mit fædrene Huus jeg agter at raade som Konge,
Og for de Trælle, den Ædling Odysseus roved' paa Krigstog.
Derpaa Polybos' Søn, Eurymakhos giver til Gjensvar:
Sligt, Telemakhos! ligger i Gudernes Hænder alene,
Hvo af Akhærnes Mænd skal herske paa Ithakas Øland;
Men dine Midler beholde du selv, og raade for Huset.
Aldrig komme den Mand, der fra dig, den Uvillige, voldsomt
Bort vil røve dit Gods, mens Huse paa Ithaka bygges!
Men om din Gjæst, o Gode! jeg ønsker at gjøre dig Spørgsmaal:
Hvorfra den fremmede Mand? fortæl mig, af hvilken en Hjemstavn
Roser han sig, og hvor er hans Æt og hans fædrene Jordlod?
Bragte han Tidende hid om din Faders Komme til Hjemmet?
Eller drog han hertil, for sig selv et Ærind at røgte?
Hvor han dog brat opsprang og forsvandt, forinden han rigtig
Kjendtes! Tilvisse han ei var af Aasyn ussel, at see til.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Vist Eurymakhos er det forbi med min Faders Igjenkomst?
Ikke til Tidende sætter jeg Lid, om nogen mig bringes;
Ikke jeg giver paa Spaadom Agt, om ogsaa min Moder
Kalder en Spaamand hid, at spørge ham ud i vor Højsal.
Hiin fra min Fader jeg arved' til Ven, paa de Tafiers Øland;
Mentes Anchialos' Søn han er; af den klogtigste Fader
Roser han sig, og behersker det aarebehændige Tafos.
Det var hans Ord; men i Sindet han kjendte den evige Guddom.
Hine sig vendte paa Ny til Dands og den yndige Sangviis,
Lystigt fornøjende Sindet, og tøved' til Qvelden sig nærmed'.
Mens de fornøjed' sig bedst, da nærmed' sig Qvelden, den sorte.
Hjem da begav sig Enhver især til sit Huus, for at sove.
Ud i den prægtige Gaard Telemakhos gik, til sit Kammer,

Hvilket var opbygt højt, med den vidtomskuende Udsigt.
Der han begav sig til Lejet, og grunded' i Sind urolig.
Blussende Fakler foran ham bar en omhyggelig Terne,
Eurykleja, den Datter af Ops, en Søn af Peisenor.
Hende Laertes selv for sit Gods tilkjøbte sig fordum;
Hende, som blomstrende Møe, han med ti Par Dyne betalte.
Ligesaa højt som sin Viv i Huset han ærede hende;
Rørte dog ei hendes Leje: Sin Hustru's Vrede han frygted'.
Denne ham fulgte med Fakler i Haand, og elsked' ham trofast,
Meer end de øvrige Terner, og ammed' ham, mens han var liden.
Døren han aabnede først til det grundigtmurede Kammer;
Siddende da paa sin Seng, han afdrog Kjolen, den bløde,
Hvilken han lægger i Haand af den grundigttænkende Gamle.
Denne hans Kjole da glatter og lægger i Folder med Omhu;
Hænger den saa paa Knag ved den skjønt udsnittede Træseng.
Ud hun af Kammeret gik og fast med den kunstige Sølvring
Døren hun efter sig drog, med en Rem fremskydende Slaaen.
Natten igjennem han da, velhyllet i Blomster af Faaret,
Dybt i sit Sind betænkte det Tog, Athene ham paabød.

Anden Sang.

Indhold.

Telemakhos kalder Folket til Thing, og beklager sig over Bejlernes voldsomme Adfærd. Antinoos erklærer i Disses Navn, at de fremdeles ville fortsætte deres Gilder i Huset, indtil Penelope giver Een af dem Fortrinnet. Tegnudlæggeren Halitherses tager af et Fuglevarsel Anledning til at advare Bejlerne; men Eurymakhos svarer ham med Haan, og yttrer samme Sind, som Antinoos. Telemakhos bekjendtgjør sin Beslutning at reise bort, og Mentor bebrejder de Tilstædeværende, at de sidde som tause Tilskuere af Bejlernes Uretfærdighed. Lejokritos spotter derover, og hæver Forsamlingen. Athene kommer, i Skikkelse af Mentor, til Telemakhos paa hans eensomme Vandring, opmuntrer ham, og lover at tilvejebringe Skib og Mandskab til Reisen. Telemakhos begiver sig hjem, og undsiger Bejlerne, men overvældes af disse med Spot. Han aabenbarer Eurykleja sin Beslutning at forlade Landet, og forsynes af hende med Proviant. Imidlertid gjør den formummede Athene Skibet klart, og tiltræder med Telemakhos Reisen.

Medens at aarle sig viser den rosenfingrede Dagmor,
Brat den elskede Søn af Odysseus springer fra Lejet,
Smukt indhyllet i Klæder; om Axel han hænger sit Slagsværd,
Og under glindsende Fod fastbinder de dejlige Saaler:
Frem af sit Kammer han treen, som en Guddom herlig at see til.
Derpaa de lydtudraabende Mænd, Heroldene, bød han
Hid at stævne til Thing langhaarede Mænd af Akhaja.
Høit udraabe de da, og paa Stand forsamledes Alle.
Men da nu Folk var sanket og vrimled' i Mængde paa Pladsen,
Frem paa Thinge han treen, udi Haand den kobberne Spydstang,
Ej alene; der fulgte ham to hvidsokkede Hunde.
Over ham gyder Athene saa høj, guddommelig Anstand,
At han, trædende frem, af den stimlende Mængde beundres.
Plads paa Faderens Sæde han tog; da vege de Gamle.

Derpaa Helten Ægyptios først tiltalede Folket;
Han var af Alderen krum, men i tusinde Sager befaren.
Een af hans elskede Børn til det Ganger-ernærende Troja
Drog paa de bugede Snekker afsted med Kongen Odysseus,
Antifos slink til Spyd, hvem grumt Kyklopen ihjelslog
Hist i det hulede Fjeld; hvem sidst han laved' til Nadver.
Tre han havde forresten: thi Een var i Bejlernes Ledtog,
Hvilken Eurynomos heed, de To gik Gubben tilhaande.
Dog han aldrig forgjættede hiin, i sin Jammer og Veemod
Denne, med Taarer i Blik, tiltalede Folket og sagde:
Hører mig nu, ithakesiske Mænd! hvad sige jeg vil Jer
Aldrig iblandt os der holdtes et Thing, og aldrig en Samling
Siden Odysses den Ædling gik, paa de bugede Snekker.
Hvo haver sanket os hid? hvo bringer saa vigtig en Thingsag
Enten af Ungkarlsflok, eller mere bedagede Landsmænd?
Haver han Tidende spurgt om en hid fremrykkende Krigshær
Hvilken han bringer forvist, da han først paa Landet erfoer den
Eller mon Andet til Hvermands Tarv han mælder paa Thinge
Dannis tilvisse han er: gid Held ham følge! Kronion
Mild fuldbyrde ham Alt, hvorefter i Sindet han tragter!
Over saa heldig en Stemme sig glæder den Søn af Odysseus
Ej ret længe han sad; ham lysted' at tale til Folket;
Frem i Kredsen han treen, og en Stav ham gives i Hænde
Af den i Raad fornuftige Mand, den Herold Pejsenor.
Først til den Gamle han retter sit Ord, og giver til Gjensvar
Olding! ikke den Mand er saa fjern; du snarlig vil see ham
Mig, der stævnede Folket herhid; thi stor er min Trængsel.
Ej har jeg Tidende spurgt om en hid fremrykkende Krigshær
Hvilken jeg bringer forvist, da jeg først paa Landet erfoer den
Ikke jeg Andet til Hvermands Tarv kan mælde paa Thinge,
Ene min huuslige Nød, der haardt hjemsøger min Boelig,
Dobbelt; jeg haver min Fader forliist, som her Eder Alle
Haver behersket tilforn, som den ømhedsfuldeste Fader.
Dog det andet er vel saa haardt; det snarlig mit Huushold

Øder i Bund og i Grund, og forspilder mig hele min Velstand;
Thi min Moder de Vejleres Flok mod Villie gjæste,
Elskede Sønner af Mænd, der stande som Ædlinge blandt os.
Ikke det lyste dem vil til Ikarios' Bolig at hengaae,
At han kunde som Fader sit Barn, begavet med Udstyr,
Skjænke til hvem han ønsker, og hvem velkommen han anseer:
Nej, til mit fædrene Huus fra Dage til Dage de stunde;
Slagtende ned vores Oxer og Faar samt mæskede Gjeder,
Gilde de holde hos os, og drikke den blussende Rødviin
Ikke med Skjæl: svart ædes de op; thi der savnes en Kjæmper,
Een som Odysseus var, at værge vort Huus imod Ufærd.
Ikke jeg selv at værge formaaer; nej, stedse jeg bliver
Til en elendig Svend, kun libet befaren i Manddom.
Værge det skulde jeg vist, om Styrken mig ikke var nægtet.
Ufordragelig Daad man bedrev, og forødte min Velfærd
Ej paa skikkelig Viis. Erkjender dog selv eders Uret!
Skammer dog Eder engang for de rundtombyggende Grander,
Som i vor Nærhed boe; og frygter for Gudernes Mishag,
Hvilke saa let gjengjelde det Alt, opbragte ved Udaad.
O! jeg beder ved Zeus den Olympier, beder ved Themis,
Hende, som Mændenes Ting adspreder, og samler det ogsaa:
Holder dog Fred, o Venner! og lader mig Ene med Sorgen
Drages i Roe; med mindre min herlige Fader Odysseus
Haver det pladebedækkede Folk forurettet af Ondskab,
Hvilket I nu med vredelig Hu gjengjelde mod Sønnen,
Eggende disse til Vold. Det højlig var til min Fordeel,
Dersom I selv opaade mit Gods og det vandrende Huuskræ.
Hvis det fortærtes af Jer, kanskee jeg fanged' Erstatning:
Da jeg vilde fra Huus til Huus omvandre med Bønner,
Manende Jer for mit Gods, til Skaden mig gandske var godtgjort.
Raad ei gives der nu mod Smerten, I have forvoldt mig.
Saa han talte forbittret, og slængte sin Stav imod Jorden,
Hulked' og græd da svart; men Folket betoges af Medynk:
Alle de Andre forstummede brat; ei havde de Sind til

Ung Telemakhos' Ord at møde med spydige Gjensvar:
Blot Antinoos mæled' igjen, og talte som følger:
Trodsigttalende Svend, ustyrlige, hvilket et Kraftord!
Os udskammer du rask, og vort Navn du bringer i Vanry!
Ej har Akhajas bejlende Mænd forbrudt sig imod dig,
Kuns din elskede Moder, som dygtig er dreven i Ænker.
Længst det tredie Aar henrandt, snart rinder det fjerde,
Medens Akhæernes Sind i Brystet hun listig har gjækket.
Alle hun daarer med Haab; ja godt hun lover dem Alle,
Skikkende Budskab frem; hendes Hu dog stander til Andet.
Saadan en uhørt List i sit Sind hun nylig har udtænkt:
Op hun stilled' et Lad, og vævede flittig i Borgen
Bredtspændt Liin af den fineste Lød, og talede til os:
"Svende, som fæste mig vil! da den Ædling Odysses er afdød,
Tøver saalænge med Højtidsfærd, hvorefter i hige,
Indtil min Væv er i Stand; mit Garn gaaer ellers tilspilde:
Dødningeliin jeg bereder den Helt Laertes til Stunden,
Naar ham anammer i Vold hiin langthenstrækkende Helsot.
Ilde jeg hører derfor af Landets akhæiske Qvindfolk,
Dersom han, der saa meget besad, upyntet maa hvile."
Talende saa, hun bedaarede reent vort mandige Hjerte.
Nu hun ved Daglys sad og virked' i Væven, den brede;
Men ved Nat optrevled' hun Alt, naar Fakler var hidbragt.
Aaringer tre ved den lønlige Svig hun Akhæerne gjækked';
Men, da det fjerde sig indfandt alt, med Horaernes Følge,
Sligt os melder en Tjenestequind, som vidste det nøje.
Saa vi traf hende selv, da det glimrende Lagen hun oprev:
Nu hun endte sit Værk, ugjerne, men tvungen ved Magten.
Dig gjensvare vi Beilere nu, det vide du selv da
Vel i dit Sind; det vider I samlede Mænd af Akhaja:
Skik din Moder fra Huset, og tving hende tage til Husbond,
Hvem hendes Fader behager, og selv hun lyster at kaare.
Hvis hun længere Tid fortræder Akhæernes Sønner,
Øvende stedse de Gaver, som rundt hun fik af Athene,

Vel at forstaae det deilige Værk og fornuftige Tanker,
Dertil snedige Rænker, som aldrig hørtes om Oldtids
Yndigkrøllede Quinder, der levede før i Akhaja,
Ei om Alkmene, Tyro, den krandsede Viv Mykene;
Ingen af hine forstod sig paa List som Penelopeja
Nu; men det seneste Raad har hun ei retsindigen udtænkt;
Thi fremdeles fortære man vil dit Gods og din Velstand,
Naar hun et saadant Sind beholder, som Himmelens Guder
Nu hende lægge saa dybt udi Bryst: Berømmeligt Rygte
Vinder hun vel for sig selv; men for dig kun Tabet af Velfærd.
Ikke vi gaae til vor Dont igjen, eller vige fra Stedet,
Førend hun tager til Mand, hvem helst hun vil i Akhaja.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Aldrig, Antinoos! kan jeg af Huus forskyde min Moder,
Hun som mig bar og fostred'; hvad enten min Fader i Udland
Er i Behold eller død; med Besvær udrede jeg maatte
Gods til Ikarios hist, ifald jeg forstødte min Moder:
Af hendes Fader Fortræd jeg fik, og Guderne Vanheld
Førte mig paa, naar min Moder til Skrækkens Erinnyer ragbte,
Vigende bort fra Huset: af Mennesker vilde jeg afskyes
Dybt: nej, saadant et Ord udsiger jeg aldrig i Verden!
Hvis eders Hjerter endnu oprøres ved Tanken om Uret,
Flux I forlade mit Huus, og selv besørge jert Maaltid!
Tærer jert lovlige Gods, omskiftende Gildet iblandt Jer!
Men, hvis I tvertimod anse det for bedst og for tjenligst,
Een Mands Midler at øde med Vold, foruden Erstatning,
Fraadser da kun! men højt til de altidlevende Guder
Raabe jeg vil, om Zeus kanskee vil træffe med Hævn Jer:
Vist I, savnende Bod, da segne tilsammen i Borgen.
Det var Telemakhos' Ord; men den vidtomskuende Gud Zeus
Højt nedsendte fra Fjeldrygs Tind to Ørne paa Flugten.
Først de, flyvende, nærmere kom med Vindenes Luftstrøm;
Side ved Side de drog, udbredende Vingerne baade.
Men, da til Midten de kom af det Ord-gjenlydende Thingsted,

Svæved' de rundt udi Kreds og rysted' med Vingerne meget,
Stirred' paa Mændenes Hoveder ned, tilvarslende Vanheld.
Grumt de flænged' sig selv med Klo paa Kinder og Halse,
Floj saa til Højre paa Stand over Stad og Mændenes Huse.
Meget forskrækkedes Folk, da de Fuglene skued' for Øje,
Tænkende dybt udi Sind, hvad times der skulde med Tiden.
Dem tiltalede da den aldrende Helt Halitherses,
Mastors Søn, som var højt udmærket fremfor sin Samtid;
Fuglenes Færd saa vel han begreb, fortolkende Skjæbnen.
Han udsiger et velmeent Ord, og taler paa Thinget:
Hører mig nu, ithakesiske Mænd, hvad sige jeg vil Jer!
Fremfor Alt til den bejlende Flok jeg retter mit Sandsagn:
Stor Ulykke dem vælter imod; ej vorder Odysseus
Adskilt længe fra Frænder, endnu etsteds i vor Nærhed;
Færdes han alt; dem Alle tiltænker han mordiske Blodbad
Snart, og ilde det gaaer Mangfoldige til af os Andre,
Os, som Ithakas Fjelde beboe, thi lader os forud
Tænke, hvordan vi styre dem bedst; jeg raader dem ogsaa
Styre sig selv, thi Sligt vil om kort Tid vorde dem tjenligst.
Ej ukyndig jeg er i at spaae, jeg nøje forstaaer det.
Dette forkynder jeg nu, at alt det Samme ham times,
Hvad jeg har forudsagt ham tilforn, da Argejernes Krigsfolk
Droge til Trojas By med den vise Behersker Odysseus:
At, efter udholdt Nød og bersvet de samtlige Fæller,
Han, ukjendt af Enhver, tilsidst i det tyvende Aaring,
Atter sit Hjem skulde see: Fuldbyrdet vorder nu Alting.
Ham Polybos' Søn, Eurymakhos giver til Gjensvar:
Gamle! begiv dig i Hast til dit Hjem, og spaa dine Smaabørn
Fremtidens Lod, at Ondt dem ikke skal times herefter.
Vel saa klogtigt som du forstaaer jeg Synet at raade:
Vist Mangfoldige Fugle, der flakker omkring under Solens
Skin; ei derfor enhver har Betydning; vist er Odysseus
Død i det fremmede Land. O gid du var selv aflivet,
Ligesom han! da talte du ei saa begeistret om Syner;

Ej Telemakhos da, den forbittrede hidsed' du mod os,
Haabende paa, han en Skjænk til dit Huus skal række dig gavmild.
Dette forkyndes dig her, og i Sandhed vorder det fuldbragt:
Hvis med forledende Snak du, der kjender saa Meget og Gammelt,
Vil den umyndige Svend end meer opægge til Ilsind,
Fremmest og først ham selv det vil meest bedrøveligt vorde;
Intet han skal udrette derved, om end Disse ham bistaae:
Dig, du Gamle! vi dømme til Bod, hvorover i Hjertet
Dybt du græmme dig skal, betydelig bliver din Sorg da.
Men Telemakhos raader jeg her, med Alle til Vidner,
At han skikker sin Moder afsted til Faderens Bopæl.
Der de berede da Højtidsfærd, og rigeligt Udstyr
Lave de til, som med elskede Børn anstændigen følger.
Ikke jeg troer, at de Mænd af Akhaja standse forinden
Med den besværlige Bejlen i Huus; vi ræddes for Ingen.
Ej vi agte Telemakhos stort, den flydende Taler,
Heller ikke det Spaadomsord, som her du forkynder,
Aldrende Mand! ej haver det Magt, du bliver forhadt kun:
Tæret bliver hans Gods endnu, og aldrig han Gjengjeld
Fanger, saalænge som hun fremdeles drager sit Bryllup
Ud for Akhæiske Mænd: Vi vente fra Dage til Dage,
Tvistende her om Manddoms Priis, og ikke til andre
Quindfolk drage vi hen, skjønt Viv tilkommer enhver Mand.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Hør mig Eurymakhos! hører I glimrende Svende tilhobe!
Ikke jeg derom trygler Jer meer, ej taler jeg længer:
Guderne vide nu Sagen, Akhajas Borgere veed den.
Giver mig blot et løbende Skib og tyve Befarne,
Hvilke mig kunne, nu hid, nu did befordre paa Reisen;
Thi til Sparta jeg agter mig hen og det sandige Pylos,
At udspørge den Vej min savnede Fader begav sig,
Hvis en Dødelig sige det kan eller Ossa jeg hører,
Hende, der, skikket af Zeus, omdrager med Rygtet i Verden.
Hører jeg Nyt om min Faders Behold og Reise til Hjemmet,

Tvinge mig vil jeg et Aar endnu, skjøndt lidende Trængsel;
Men, hvis jeg hører, at død han er, at ikke han aander:
Atter jeg, dragende hid til den højlig elskede Hjemstavn,
Rejser ham høit en Grav, og bringer ham Dødningeoffer
Rigt, som det bedst anstaaer sig, og giver min Moder en Husbond
Talende saa, han satte sig ned; da rejste sig blandt dem
Mentor, en fuldtro Ven af den herlige Kjæmper Odysseus,
Hvem han, dragende bort over Hav, betroede sit Huushold:
Alt skulde lyde den Gamle, der svared' for hele hans Velfærd.
Denne med velmeent Ord tiltalede Folket og sagde:
Hører mig nu, ithakesiske Mænd! hvad sige jeg vil Jer:
Aldrig herske de meer en mild, sagtmodig og venlig
Kongspiirførende Drot, der i Sind forstaaer sig paa Retfærd:
Bister være bestandig enhver og voldsom i Adfærd,
Siden at Ingen den Ædling Odysseus holder i Minde,
Ingen af Folk, han styrede før, som den ømmeste Fader.
Dog de dristige Beileres Flok bebreider jeg slet ej,
At de med grundskalkagtige Sind opføre sig voldsomt:
Selv deres Hoveder vove de jo, opædende skjændigt
Huset for Manden Odysses, da ej de vente hans Hjemkomst;
Men mod det øvrige Folk oprøres mit Sind, da tilhobe
Tyst I sidde paa Steen, og ikke med revsende Magtsprog
Styre, saa Mange mod Faa, den ringe Forsamling af Svende.
Ham Euenors Søn Lejokritos giver til Gjensvar:
Mentor, du ondskabsfro, eenfoldige, hvilket et Kraftord!
Højt, imod os fremæsker du Folk, det bliver en svar Dyst,
Selv for de talrige Mænd, at bestaae mod Svende ved Gildet.
Ja, hvis Odysseus selv den Ithakier viste sig blandt os,
Og udi Sind besluttede Sligt, at gjenne fra Højsal
Bejlernes glimrende Flok, som i Borg fortærer sit Maaltid:
Lidet hans Viv forlystedes da, i hvor meget hun længes,
Over den kommende Mand; forsmædelig Skjæbne han vandt sig,
Hvis mod Flere han stred: urimeligt Ord har du fremsagt.
Skilles nu ad, I Mænd! Enhver til sin Gjerning i Huset;

Denne ved Mentor og Mastors Søn kan rustes til Udfart,
Begge fra Faderens Tid hengivneste Venner af Huset.
Dog, han sidder vel lang Tid her og spørger om Budskab
Hjemme paa Ithakas Land; thi sit Tog fuldender han aldrig.
Talende saa, opløste han atter den raske Forsamling:
Alle da skilte sig ad, og Enhver til Hjemmet begav sig;
Dog til Ædlingens Borg henginge de bejlende Svende.
Langt afsides Telemakhos gik, til Bredden af Havet,
Tvætted' i graalige Vand sin Haand, og bad til Athene:
O bønhør mig, o Gud! som i Gaar hjemsøgte min Bolig,
Du, som mig bød at befare de luftblaafarvede Bølger,
Fjernt at spørge, hvad Vej min savnede Fader begav sig
Hjemad: hele min Reise forsinke de Mænd af Akhaja,
Bejlernes Flok især, de saa slemt balstyrige Knøse.
Saa han talte med Bøn, da nærmed' Athene sig til ham,
Lignende Mentor aldeles paa Røst og Legemets Rejsning.
Hun med disse bevingede Ord henvender sig til ham:
Ej, Telemakhos! ræd eller dum du bliver med Tiden,
Dersom paa dig nedarves din Faders fortrinlige Manddom:
Hvis du til Haand og til Mund saa dristig bliver, som han var,
Ej da bliver din Reise fra Land forspildt eller frugtløs;
Men, hvis ej du er ablet af ham og af Penelopeja,
Aldrig da haabe jeg tør, at dit Anslag bliver iværksat.
Faa kun ere de Børn, som med Faderen lignes i Dyder;
Slet sig arte de Fleste; men Faa gaae Faderen over.
Dog, naar ikke til ræd eller dum du bliver med Tiden;
Naar Odysseus's Aand har ej aldeles forladt dig:
Da er der Haab endnu, at du rask udfører dit Anslag.
Lad de letsindige Bejlere da med Raad og med Idræt
Gaae deres Gang; de agte jo ej paa Viisdom og Retsind.
Ej nu ahne de Drab, ej Dødsens sorte Gudinder,
Som hidnærme sig snart, og paa een Dag fælde dem Alle.
Lang Tid ej udsættes det Tog, hvorefter du tragter:
Saadan en Ven af din Fader, jeg her fremstiller mig for dig.

Jeg udruster en Snekke saa rap; selv følger jeg med dig.
Hjem du begive dig nu til dit Huus, til Bejlernes Selskab;
Bring saa Spise til Rejsen i Stand, velpakket i Skibskar:
Vin paa Krukkerne gjem, og Meel, som er Mændenes Livsmarv,
Prop udi Poser af Skind: jeg selv vil sanke hos Folket
Blot frivillige Mænd i en Hast: der er Snekker i Mængde,
Gamle saavel som nye, paa vor bølgebeskyllede Hjemstavn:
Mellem dem Alle jeg udseer den, som tykkes mig tjenligst;
Hurtig er Alting klart, og vi fare paa Havet, det brede.

Talte den Datter af Zeus, Athene; men ikke ret lang Tid
Tøved' Telemakhos nu, da Røsten var hørt af Gudinden:
Flux han begiver sig hjem, dybt krænket i Hjertet, det kjære.
Der de dristige Bejleres Flok han træffer i Borgen,
Trækkende Skind af Gjeder, og svidende Flesket i Hallen.
Mod Telemakhos leende gaaer Antinoos hastigt,
Kryster hans Haand med Kraft, og tager til Orde som følger:

Trodsigttalende Svend! Ustyrlige! ikke du skal nu
Længere bryde dit Hoved med ond Bedrift eller Tale;
Heller du glæde dig her ved Maden og Vinen, som forhen.
Alt, hvad din Hu staaer til, fuldbyrde de Mænd af Akhaja;
Skib og en flink Bemanding derpaa, saa rask du kan fare
Hen til de Pyliers Stad, om din herlige Fader at spørge.

Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Ej det skikker sig vel, at i jert udsvævende Selskab
Stum jeg sætter mig ned, og ved Smaus forlyster mig rolig.
Agtes det ikke for nok, at min heel anseelige Velstand
Før I, Bejlere! spildte ved Sviir, imens jeg var Pebling?
Nu, da jeg stor er vorden, og, hørende Taler af Andre,
Mærker paa fremmede Raad; da mit Mod tiltager i Brystet:
Vist forsøge jeg vil at bringe Jer Dødens Gudinder,
Enten jeg drager til Pylos hen, eller her i min Hjemstavn.
Bort jeg gaaer, ei bliver til Tant det Tog, jeg bekjendtgjør;
Skjøndt jeg maa tinge mig frem, mens ej over Skib eller Knægte
Selv befale jeg kan: Saa syntes det Eder vel tjenligst.

Talt, af Antinoos' Haand løsriver han Haanden med Raskhed,
Let; men travlt beredte de Bejlere Spisen i Borgsal,
Medens de talte ham til med Haan og med spydige Gloser.
Saa tiltalte ham Een af de slemt balstyrige Knøse:
Vist nok er det paa vor Fordærv Telemakhos grunder,
Enten fra sandige Pylos herhid han Hjelpere bringer,
Eller fra Spartas By, da hans Hu staaer ivrigen til det:
Eller maaskee til Efyras Eng, det frodige Landskab,
Bort han gaaer, at hente det Liv-fordærvende Ukrud,
Hvilket forblandet i Skaalen med Viin afliver os Alle.
Atter nu talte der Een af de slemt balstyrige Knøse:
Dog hvo veed, om ikke han selv paa Toget i Snekken,
Fjernt fra de Kjære, forliser sit Liv, som Helten Odysseus?
Da vil han visselig meer endnu forøge vor Umag;
Da maa vi skifte det samtlige Gods, aftrædende dernæst
Huset til Moderen her, og til den, hun tager til Husbond.
Saa de talte, men han nedstiger i Faderens Kjelder,
Bredt udhvælvet og dyb, hvor hans Sølv, hans Guld var i Gjemmer.
Der laae Klæder i Skriin; der duftede Olien lifligt;
Videre stod der en gammel behageligt smagende Viindrik,
Fyldt paa Dunker, med reen og gnddommelig Væde forinden.
Langs med Væggen de stode paa Rad, om Helten Odysseus
Skulde til Hjem hidkomme paa ny, og forvinde sin Modgang.
Vel tillaaset derfor, den dobbeltlukkende Fløjdør
Sluttede tæt: ja, Skafferfken sad derinde bestandig
Nat og Dag, at bevogte det Alt med erfarneste Klogskab,
Eurykleja den Datter af Ops, en Søn af Pejsenor.
Hende Telemakhos raaber derind, og taler i Kamret:
Frisk, Morlille! du fylde mig op tvehankede Krukker
Alt med den Viin, der er sødest i Smag efter den, som du gjemmer,
Ventende paa den usalige Mand, om Kongen Oddysseus
Skulde sit Hjem gjensee, velsluppet fra Skjæbne, fra Dødslod.
Tolv du fylde mig op, og vel tilspundse med Laag dem,
Ogsaa du gyde mig Meel i den veltilrimpede Skinddunk,

Toti Maader i Alt af det quærnsteenknuſede Kornmeel.
Ene du vide de det ſelv, og Alt du pakke tilſammen;
Thi mod Nat jeg tager det bort, ſaaſnart ſom min Moder
Op ſig begiver i Høiloftſal, og ſtunder til Hvile.
Bort jeg drager til Spartas Bye og det ſandige Pylos,
Om jeg maaſkee kan ſpørge min elſkede Faders Igjenkomſt.
Talt, da hulkede lydt Eurykleja den kjærlige Amme;
Rivende vildt i ſit Haar, de bevingede Ord hun talte:
O, min elſkede Søn! hvordan er dig ſaadant et Indfald
Kommet i Sind? hvorhen vil du gaae i Verden, den vide,
Du min kjære, min eneſte? langt fra ſit Hjem har Odyſſeus,
Gudernes Ætling, miſtet ſit Liv, vildfremmed i Udland.
Strax, naar du drager din Vej, optænke de Rænker imod dig,
At de ved Liſt aflive dig kan; da ſkifte de Godſet.
Her ved dit Eget du ſidde med Fred, ej gjøres behov det,
At paa det Høſt-berøvede Hav med Vaande du flakker.
Nu den forſtandige Svend Telemakhos giver til Gjenſvar:
Vær kun troſtig, Morlille! en Gud fremſkynder mit Anſlag.
Sværg, at du ikke min Moder, ſaa kjær, fortæller om Saadant,
Før oprinder den ellevte Dag, eller ogſaa den tolvte,
Eller hun ſavner mig ſelv udi Huus, og hører min Bortgang,
At hun ikke ſin dejlige Hud ſkal ſkjæmme ved Taarer.
Saa han talte: med Gudernes Eed den Gamle det loved'.
Men da, hun havde beſvoret det højt, og Eeden var fuldbragt,
Strax hun fyldte ham op med Viin tvehankede Krukker,
Og nedpakkede Meel i den veltilrimpede Skinddunk,
Mens Telemakhos ganger til Sal, til Bejlernes Selſkab.
Andet beſluttede derpaa den lysblaaøjed' Athene,
Gandſke Telemakhos liig, hun rundt omvandrer i Staden;
Hen til Enhver iſær hun træder og ſiger Beſked ham;
Alle hun byder ved Quæld til det hurtige Skib at forſamles;
Men hos Fromios' Søn den ædle Noemon hun beder,
Om at erholde det hurtige Skib: han lover det villig.
Siden, da Sol gik ned, og da Vejene fyldtes med Skygger,

Trak hun det hurtige Skib udi Sø, og bragte behørig
Takkel og Toug, som det føres af dækforsynede Snekker.
Ud hun det lagde ved Enden af Fjord, og de dygtige Svende
Flokkedes alle med Hast, opmuntrede meget af Pallas.
Andet besluttede nu den lysblaaøjed' Athene:
Flux hun begiver sig hen til den Ædling Odysseus' Bolig,
Hvor paa de bejlende Svende hun gjød den liflige Søvnlyst;
Sands hun de Drukne betog, og slog dem af Hænderne Bægret:
Da de hasted' til Hvilen i By, og ikke ret lang Tid
Sade de meer, da paa Øjnenes Haar neddalede Søvnlyst.
Nu til Telemakhos talte den lysblaaøjed' Athene,
Da fra den grundigtmurede Borg hun havde ham fremkaldt,
Lignende Mentor aldeles paa Røst og Legemets Rejsning:
Frisk Telemakhos alt dine pladebedækkede Knægte
Sidde med Aarer i Haand, og vente nu alle din Skynding.
Kom da flux, at vi ikke skal lang Tid sinke vor Bortfart.
Talende saa, foran ham begiver sig Pallas Athene
Flux; men han bagefter betræder det himmelske Fodspor.
Men, saasnart de, stræbende, kom til Hav og til Fartøj,
Fandt de ved Bredden af Sø langlokkede Mænd af Akhaja.
Blandt dem talede da Telemakhos's hellige Mandskraft:
Op, mine Venner! vi hente nu Mad; tilrede nu Alting
Op er stablet i Sal. Min Moder har Intet erfaret,
Heller ikke de Terner i Huus: een hørte det ikkun.
Talende saa foran han begav sig og fulgtes af Alle.
Hid da bærende Alt til det dækforsynede Fartøj,
Lagde de det, som den elskede Søn af Odysses befol det.
Nu Telemakhos triner i Skib! Athene dog først gik,
Satte sig ned paa den fremmere Stavn; ved Siden af hende
Tager Telemakhos Plads, og fra Land løsgjorde man Linen:
Ogsaa de Knægte bestege da Skib og satte paa Bænk sig.
Derpaa den lysblaaøjede Mø gav strygende Medbør,
Rask det kuled' fra Vest paa det mørke, det brummende Saltvand.
Nu Telemakhos højt opmuntrede Folket i Snekken

Raſk at tage ved Toug, og flinkt de lyſtre hans Tilraab.
Op da reiſte de Maſten af Gran; i det borede Tværtræ
Højt opſtillet den blev og forſvarlig befæſtet med Vanter.
Derpaa de hejſede ſneehvidt Seil med Remmer af Kohud;
Vinden da ſuſed' i ſtramſpændt Liin, og den purpurne Bølge
Pladſkede rundt om Kjølen med Larm, da Skibet afſtedgik:
Hen over Bølgen det løb, fremhjelpende Reiſen med Raſkhed.
Da nu Takkel og Toug i den ſværtede Snekke var faſtgjort,
Frem de ſtillende Kummer, til Rand opfyldte med Vinen,
Gjøde til Offer deraf for de altidlevende Guder,
Dog iſær for Athene, den lysblaaøjede Jomfru.
Skibet ſin furede Vei fremløb ved Nat og ved Daggry.

Tredie Sang.

Indhold.

Mentor og Telemakhos lande ved Pylos, hvor de træffe Folket ved Strandbreden, i Begreb med at bringe Poseidon et Offer. De modtages med Venlighed og indbydes til at tage Deel i Festen. Efter Maaltid beder Telemakhos Nestor at meddele sig, hvad han vidste om Odysseus's Skjæbne. Nestor fortæller, at en Splid, som han tilskriver Athenes Vrede, havde hindret Akhæernes Hær i at følges ad paa Hjemreisen: ved denne Leilighed var han blevet skilt fra Odysseus, om hvem han siden Intet havde hørt. Derpaa fortæller han om flere Fyrsters lykkelige Hjemkomst. Vidtløftigst udlader han sig om Mordet paa Agamemnon og Orestes's Blodhævn. Denne sidste fremstiller han for Telemakhos, som et Mønster paa ungdommelig Dærvhed. Endelig raader han ham at begive sig til Sparta, for at udspørge Menelaos. Om Aftenen beder Kongen de to Gjæster at tilbringe Natten i sit Huus; men Athene anbefaler Telemakhos til Kongen, og forsvinder selv i en Ørns Lignelse. Kongefamilien bringer Gudinden et Drikoffer, og forføier sig med Telemakhos til Hvile. Næste Morgen ofres en Ko til Athene. Telemakhos kjører derpaa med Kongesønnen Peisistratos til Sparta.

Helios stiger i Hast fra det dejligt skinnende Sovand
Op til den kobberbefæstede Borg, at straale for Guder
Samt for dødeligt Folk paa de Korn-frembringende Marker:
Da de med Skib ankom til det herligt byggede Pylos,
Neleus' By. Man slagtede der ved Bredden af Havet
Tyre med kulsort Hud for vor Jords mørklokkede Ryster:
Ni Forsamlinger sad' der i Alt, og hundrede femgang
Taltes i hvert et Hold, og af Tyre de slagtede ni hver.
Selv af det Indre de nød; for Poseidon Bovene brændtes.
Nu de Fremmede skjøde mod Land; tilsammen de rulled'
Sejlet om Raa, fremstyred' i Havn, og stege paa Landjord.
Ud Telemakhos triner af Skib; Athene dog først gik.
Ham tiltalede da den lysblaaøjed' Athene:

Ikke, Telemakhos! passer sig nu den ringeste Blyhed.
Derfor du langt over Vand henfoer? omspørge din Fader
Vilde du, hvor han i Verden er skjult, hvad Skjæbne han fristed'.
Frejdigen frem du gaa for den Heste-betvingende Nestor;
Thi bønfalde ham selv du maa at sige dig Sandhed,
At vi kan ret erfare, hvad Raad han gjemmer i Brystet:
Ikke han farer med Tant, thi fornuftig er han i høj Grad.
Nu den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Mentor! siig mig hvordan skal jeg gaae og bringe min Hilsen?
Jeg, som aldrig er vant at føje min Tale med Klogskab,
Ogsaa jeg blues derved, som Ung at fritte den Gamle.
Ham gjensvarede da den lysblaaøjed' Athene:
Noget Telemakhos vel du finder ved egen Betænkning,
Andet en Gud indskyde dig vil; thi ikke jeg mener,
At du af Gudernes Gunst forladt er baaret og fostret.
Talende saa, foran ham begiver sig Pallas Athene
Flux; men han bagefter betræder det himmelske Fodspor:
Hen til de pyliske Mænds Forsamling og Bænke de ankom.
Nestor sad omlejret af Sønner, og Knægtene rundtom
Lavede Mad: her braste de Kjød; der stak paa Teen det.
Da man de fremmede Folk blev vaer, man flokkedes om dem,
Greb deres Hænder til Hilsen, og viste dem Plads udi Lauget.
Nestors Søn Pejsistratos først fremtræder imod dem,
Griber dem begge ved Haand, og byder dem sidde ved Gildet,
Ned paa de blødeste Huder af Faar, ved Bølgernes Sandbred,
Hvor Thrasymedes hans Broder man saae hos Faderen Nestor.
Derpaa han rækker dem Indmad frem, og gyder en Guldskaal
Fuld med Viin, og siger, med Haandtryk hilsende venligt
Pallas Athene, det Barn af den skjoldbedækte Kronion:
Fremmede! gjør nu din Bøn til Poseidon Hersker af Havet.
Hans er Gildet, I træffer os ved, besøgende Landet.
Men naar du Draaben har offret, og bedet til Guder, som Sæd er,
Ræk da til denne vor Skaal med den honningliflige Rødviin,
At han kan offre sin Drik: thi vist tilbeder han ogsaa

Gjerne den evige Slægt: til Guderne trænge jo Alle.
Men han er ung, paa Alder med mig han tykkes omtrentlig;
Derfor jeg dig udi Haanden vil først hengive min Guldskaal.
Talende saa, af den sødlige Viin han rækker et Bæger.
Meget Athene fornøjedes da ved den sindige Ungkarl,
Da til hende han først fremrakte den herlige Guldskaal.
Derpaa hun inderlig bad til Poseidon, Hersker af Havet:
Jord-omfavnende Drot, o hør, vi bede, Poseidon!
Gid du os alle vil unde saa vel, at signe vor Idræt!
Nestor og Sønner da fremmest og først forlene du Hæder;
Ogsaa de øvrige Mænd du huld velsigne med Gjengjeld,
Hele det pyliske Folk, for den prægtige Festhekatombe.
Giv saa Telemakhos Lykke, med mig at fremme sin Idræt,
Hvilken os hid har ført i det sorte, det hurtige, Fartøj.
Saa hun til Guderne bad, men hun selv fuldbyrdede Alting.
Nu med Tvillingpokalen hun hen til Telemakhos rakte,
Ogsaa da gjorde sin Bøn hiin elskede Søn af Odysseus.
Da nu Kjødet tilpas var braset og draget af Spydteen,
Skifted' de Stykker omkring, og spiste det glimrende Maaltid.
Men, da nn Hver havde stillet ved Drik samt Spise sin Attraa,
Taler iblandt dem Nestor, den ædle gereniske Rejsner:
Nu ei ilde det klæder at spørge sig for og at fritte,
Hvo her gjæster vort Land; da de frydet sig have ved Maaltid.
Siger jert Navn, o Gjæster! og hveden I ginge paa Vandvej:
Drager I hid med Kram, eller flakker I rundt udi Vildskab,
Ret som en Vikingeskare, der om paa Bøgerne flakker,
Sættende Liv paa Spil, for at feide mod Folket i Udland?
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar,
Frejdig i Hu; thi Athene ham selv indgyder i Sindet
Mod til at spørge sig for om den fjernt bortvandrede Fader,
At hans Navn iblandt Folk kunde høit lovprises af Rygtet:
Nestor, Neleus' Arving, du glimrende Pryd for Akhaja!
Spurgt du haver, hvorfra vi kom; det siger jeg villig:
Bort fra Ithakas Land, fra Neions Klippe, vi hiddrog;

Blot for mig selv fremfører jeg Ord, og ikke for Landsmænd.
Efter min Faders det voxende Ry jeg rejser, og spejder
Vidt om den kraftige Drot Odysseus: Mænd have sagt mig,
At han, i Række med dig, omstyrtede Troernes Kongstad.
Grandt om de øvrige Mænd, som kjæmped' i Marken ved Troja,
Have vi spurgt, hvor Enhver har ynkelig fundet sin Dødslod:
Hans Fordærvelse blot Kronion holder i Dølgsmaal.
Aldrig en Mand kan mig sige for vist, hvor Livet han mistед',
Om af de fiendtlige Mænd bevunget, han segned' paa Fastland,
Eller hos Amfitrite sin Død han i Bølgerne hented'.
Derfor hid til dit Knæ jeg nærmer mig, om du maaskee vil
Hiins ynkværdige Død forkynde mig, hvis du for Øjne
Skued' hans Fald, eller Sagnet derom du hørte hos andre
Flakkende Mænd; thi til haardeste Kaar hans Moder har født ham.
Ej du formilde dit Ord, bevæget af Skaansel og Medynk;
Frit du forkynde mig Alt, i hvad du saa mødte med Synet.
O! jeg beder, saa sandt min dygtige Fader Odysseus
Haver for dig et Ord, en Daad, forjættet og udført
Hist paa Marken ved Troja, hvor Ondt Akhæerne døjed:
Dette du huske mig nu og med Sandhed mælde mig Alting.
Ham gjensvarede Nestor, den ædle gereniske Rejsner:
Kjære! da nu du har mindet mig om, hvad Jammer vi udstod
Hist i det fremmede Land, vi kraftige Børn af Akhaja,
Enten vi foere med Skib paa de luftblaafarvede Bølger,
Flakkende rundt efter Rov, naar Akhilleus styrede Toget,
Eller naar atter paa Marken, i Ring om Priamos Kongstad,
Kjækt vi slog. Der segned de allerfortrinligste Kjæmper,
Der faldt Ajas, en drabelig Helt, der ligger Akhilleus,
Der tillige Patroklos, i Raad fast Gudernes Jævning,
Der min elskede Søn Antilokhos, kraftig og fejlfri,
Han, der var baade saa rap til sin Fod og saa dygtig i Haandstrid.
Fleer Ulykker vi døjed' endnu: hvor skulde vel nogen
Mand af forgjængelig Art formaae at skildre dig Alting?
Selv, om du fem eller sex Aar blev, var du aldrig i Stand til

Net at erfare til Ende den Nød, Akhæerne døjed':
Kjedet og ledet derved, forinden du stundede hjemad;
Ni Aar voldte vi Folket Fortræd, omlejrende Staden,
Alt med utalige Sned: knap Zeus da kronede Værket.
Dengang aldrig en eneste Mand der var, som i Klogskab
Kunde mod hiin bestaae: Odysses var Mester for Alle
Ved de mangfoldige Sned, din Fader, ifald du med Sandhed
Siger dig avlet af ham: ved dit Syn betager mig Studsen.
Lighed haver din Tale med hans; det fast er utroligt,
At du i Ungskarlsaar ham ligner saa meget i Udtryk.
Aldrig, i Sandhed, jeg og den herlige Konning Odysseus
Raged' paa Thinget i Tvist, i Raadet vi aldrig var ueens:
Et Sind havde vi blot, med Forstand og besindigste Klogskab
Tænkte vi altid paa, hvad bedst for Argejerne tjente:
Men da nu Priamos' kneisende Stad var ganske fordærvet;
Da vi paa Snekkerne drog, og en Gud adspredte vor Krigshær;
Da besluttede Zeus udi Sind bedrøvelig Hjemfærd
For det argeiske Folk: retsindig og klog udi Adfærd
Viste sig langt fra Hver; thi døde mangfoldige rædsomt
Ved den fordærvende Hævn af Kronions Datter Athene,
Som blandt begge de Sønner af Atreus yppede Tvedragt.
Disse da raabte til Thing de samtlige Mænd af Akhaja,
Reent uden Skik eller Art, da Solen var nær ved sin Nedgang.
Did Akhæernes Folk nu kom, besværet af Viindrik.
Hine det Ord fremførte, for hvilket man Folk havde hidkaldt.
Først Menelaos befoel de samlede Mænd af Akhaja
Tænke paa Hjemgangstog over Havets den mægtige Vandryg.
Sligt Agamemnon behagede slet; han ønskede meget
Folk at beholde paa Land og Festhekatomber at slagte,
Haabed' at sone ved Sligt Athenes fordærvende Vrede;
Thi den Daare kun lidet begreb, han ikke blev bønhørt:
Brat ej skiftes et Sind hos de altidlevende Guder.
Medens de Tvende da verlede hist uhøviske Mundsvejr,
Trædende frem, opfoere de pladebedække Kjæmper,

Skrigende højt udi Luft; thi Raadet paa Thinge var tvedeelt.
Men i den natlige Ro gjensidig vi fiendtlige Tanker
Vælted' i Sind; thi Zeus tilskikkede Hævnen for Udaad.
Aarle tildeels vore Snekker vi trak i det mætige Saltvand,
Bragte vort Gods ombord med de stramt ombeltede Quindfolk:
Hælvten af Folk dog standsedes hist og forbleve paa Landjord
Hos Agamemnon, Atreus' Søn, den Hyrde for Alle.
Hælvten vi stege paa Dæk og styred' afsted: vore Snekker
Løb; thi en Gud os jævnede Vej paa det svælgende Havdyb.
Da vi til Tenedos kom, for Guder et Offer vi frembar,
Stundende hjem: dog Zeus os endnu ej skjænkede Hjemkomst,
Han den strænge-, som ypped' paany den hæslige Tvedragt.
Nogle nu drejed' igjen deres toradaarede Snekker
Bort med den kløgtige Drot Odysseus, Mester i Paafund,
Atreus Søn Agamemnon paany at gange til Haande.
Jeg da med hvert et Skib, der fulgte mig, flygtede skyndsomt
Væk, fordi jeg fornam at en Gud tilskikkede Vanheld.
Bort den tappre Tydide da foer og drev paa sit Mandskab:
Seent bagefter os fulgte den guldhaars Drot Menelaos.
Han os i Lesbos traf, hvor om Langvejstoget vi raadslog,
Enten vi skulde foroven det Fjeldryg-bærende Khios
Styre mod Psyrias Havn, og dets Kystland lægge til Venstre,
Eller mod Syd, mellem Khiernes Land og det luftige Mimas.
Tegn af en Gud vi begjærede da; han varslede for os
Villig: thi tvers over Hav han os bød til Landet Enboea
Fure vor Vej, for i stakkede Tid fra Quiden at undflye.
Friskt nu kuled i Luft den pibende Blæst, vore Snekker
Fløj paa den Fisk-opfostrende Vej; vi styred' ved Midnat
Ind i Geræstos' Havn. Der bare vi frem for Poseidon
Talrige Laar af Tyre for heldig Fart over Havet.
Fire forgik af Dage, til Folk de fortrinlige Snekker
Lagde med Tydeus' Søn Diomedes, den Hestebetvinger,
Op til den argiske Kyst. Jeg søgte mit Pylos, og aldrig
Løjed den strygende Vor, da en Gud først bød den at blæse.

Saa hidkom jeg mit Barn, foruden at vide Beſked om,
Hvo af akhæiſke Mænd blev frelſt, og hvilke der omkom.
Dog hvad, ſiddende her i min Borg, af Andre jeg udſpurgt
Har, det ſige jeg vil og ſom billigt ikke fordølge:
Vel kom Myrmidonerne hjem, de landſebevante,
Hvilke den glimrende Søn af Akhilleus førte til Kampen,
Vel Filoktetes kom, den glimrende Arving af Poas:
Hele ſin Flok Idomeneus og hjemførte fra Kreta,
Alle fra Krigsfærd ſlap, og Havet berøved' ham Ingen.
Om Atriden erfoer I vel og afſides i Hjemmet,
Hvordan han kom, og Ægiſthos med Lumſkhed tænkte paa Mand-[drab.
Dog han ſelv for ſin Daad betaltes med ſkrækkelig Blodhævn.
Saadan en Lykke det er, naar efter den myrdede Kjæmper
Lever en Søn; thi den Svend gjengjeldede Faderens Drabsmand,
Hiin Forræder Ægiſthos, der dræbte hans herlige Fader.
Saa du handle, mit Barn! jeg ſeer, du er førlig og velſkabt:
Raſk du dig tee, at en ſenere Slægt maa priſe din Manddom.
Ham den forſtandige Svend Telemakhos giver til Gjenſvar:
Neſtor, du Neleus' Søn højherlige Pryd for Akhaja!
Svært ſig hævnede hiin, og hans Ry blandt Mænd af Akhaja
Vidt udbredes om Land, ſom en Sang for de kommende Slægter.
Give dog Guder, at ſaadan en Kraft mig maatte forlenes;
Revſe jeg ſkulde de bejlende Mænd for ulidelig Frækhed:
Thi med den trodſigſte Færd Voldsgjerninger øve de mod mig.
Ak nej; ſaadant et Held har aldrig Guder beſkaaret
Mig og min Fader at naae: thi nødes jeg kjæmpe med Taalmod.
Ham gjenſvarede Neſtor, den ædle gereniſke Rejsner:
Ven! da dette du ſelv ommelder og bringer paa Tale,
Sagt man haver, at bejlende Mænd om din Moder i Mængde
Flokkes i Borgen til Trods for dig, udviſende Vanart.
Siig, om du ſelv dig finder i Tvang, eller Folk udi Landet
Viſer dig hadfuldt Sind, adlydende Røſt af en Guddom.
Dog hjemkommende, ſelv han maaſkee ſkal revſe de Frække,
Enten ſom eenlig Mand, eller fulgt af Akhæerne ſamtlig.

Vilde dig elske saa høit hiin lysblaaøjed' Athene,
Som hun beskjermed' i fordums Tid den Ædling Odysseus
Ovre paa Trojas Mark, hvor Akhæerne droges med Trængsel,
(Aldrig jeg skjønned' tilforn en Gud saa klarligen elske,
Som solklarligen ham Athene beteede sin Bistand);
Elsked hun dig fremdeles med slig omhyggelig Forsorg,
Da skulde mangen en Svend af Hine forgjette sit Bryllup.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar;
Olding! dette dit Ord vist aldrig bliver iværksat;
Alt for herlig en Ting har du nævnt, jeg studser; men aldrig
Hjalp mig at haabe paa Sligt, ej selv om Guderne vilde.
Ham gjensvarede nu den lysblaaøjed' Athene:
Hvilket et Ord, o Søn! undslap dig fra Tændernes Ringmuur!
Let en Gud, naar han vil, kan i Frastand redde sin Yndling.
Tifold heller jeg vilde bestaae forskjellige Sorger
Førend mit Hjem jeg fandt og Foreningens Time jeg skued;
End at forraskes som Atreus' Søn ved det huuslige Fyrsted,
Han der blev myrdet saa lumsk af sin Viv og falsken Ægisthos.
Ikke formaae dog Guderne selv mod almindelig Dødslod
Afholdt Mand at forsvare tilsidst, naar Timen er kommen,
Naar han annammes i Vold af den langt udstrækkende Helsot.
Ham den forstandige Svend Telemokhos giver til Gjensvar:
Lader os, Mentor, forbigaae sligt, skjøndt sørgende hæftigt:
Ej er hans Komme sandsynligt meer; thi de levende Guder
Have ham alt hengivet til Død og den sorte Gudinde.
Nu med et andet af Ord at fritte jeg agter og spørge
Nestor, der fremfor Enhver forstaaer sig paa Klogskab og Retfærd.
Tre Mænds Alder fortælle jo Folk, han styred' for Riget;
Derfor han lig en udødelig Gud mig tykkes at see til.
Nestor Neleus' Søn, du sige mig dette med Sandhed!
Hvordan dræbte man Atreus' Søn, hiin Drot Agamemnon?
Hvor befandt Menelaos sig da? hvad grueligt Snigmord
Fandt den Forræder Ægisthos op; for at myrde den Bedre?
Havde han ikke til Argos naaet? mon etsteds han i Udland

Flakkede rundt blandt Folk, da hiin sig fordristed' til Drabet?
Ham gjensvarede Nestor, den ædle gereniske Rejsner:
Visselig skal jeg mit Barn fortælle det Hele med Sandhed.
Rigtig du selv har gjættet om Alt, hvorlunde det tilgik:
Dersom den anden Atride, den guldhaars Drot Menelaos
Efter sit Tog havde fundet i Borg Ægisthos at leve,
Havde man ikke hans Krop efter Døden bedækket med Jordmuld;
Nej den var vistnok slænget itu af Hund og af Rovfugl
Langt fra Byen, paa vildene Mark, og Akhæernes Quindfolk
Havde ham ikke begrædt; thi han øved' en skrækkelig Udaad.
Medens paa fiendtlige Mark vi bestod langvarige Dræbning,
Rolig i Krogen han sad af det Ganger-ernærende Argos,
Hvor Argamemnons Viv han med sledsken Tale bedaared'.
Al uskikkelig Daad dog først ham nægted' aldeles
Klytæmestra den ædle, fordi hends Hjerte var skyldfrit,
Ogsaa der fandtes en Sanger i Huus, hvem ivrig Atriden,
Før han til Ilion drog, indprænted' at vogte hans Hustro.
Men da til Døden bestemt, han i Garn var snæret af Skjæbnen,
Slæbte han Sangeren hen til en eentsomtliggende Holmkyst,
Hvor han forlod ham alene, til Priis og til Bytte for Rovfugl.
Villig førte han da den Villige hjem til sin Bopæl.
Der mangfoldige Bove han brændte paa Gudernes Altar,
Hængte dem Billeder op samt Guld og kostelig Klædning,
Da han den slette Bedrift havde mod Forventningen udført.
Vi nu seyled' i Følge, da bort vi droge fra Troja,
Jeg tilligemed Atreus' Søn; thi vi hued hinanden.
Da vi til Sunion kom, det hellige Næs ved Athene,
Blev Menelaosses Styrmand dræbt af Phøbos Apollon:
Med de lemfældige Pile han kom og bragte ham Døden,
Medens med Haanden ved Styret han holdt og Skibet afsted løb,
Phrontes Onetors Søn, som langt over Alle paa Jorden
Stod i at styre sin Snekke med Klogt, naar Stormene bruste.
Saa han standsede hist, uagtet han hasted med Reisen,
Medens sin Svend han begrav og bragte den Døde sit Offer.

Men da nu hiin igjen paa de viinblaafarvede Bølger
Drog i det bugede Skib, og mod Fjeldryg hist ved Maleja
Stævnede rask, da laved' ham Zeus, den Beskuer af Alting,
Ret en bedrøvelig Fart; thi han rejste det brølende Stormvejr
Samt højtsvulmende Bølger, uhyre, der ligned' en Bjergrad:
Flaaden han splitted' omkring; ja nogle han slængte til Kreta
Hist, hvor Kydonerne boe ved Strømmen Jardanos' Flodbred.
Der sig strækker en glat over Hav fremragende Fjeldryg
Ud fra gortyniske Pynt i det luftblaafarvede Havvand;
Notos ruller mod vestlige Næs en umaadelig Søgang
Ind imod Fæstos; for mægtige Sø der dæmmes af Smaasteen.
Did kom Skibene hen, kun med Nød sig frelste fra Døden
Folket; men Skibenes Træ ved Brændingen sloges paa Fjeldsteen
Gandske til Quag; kuns fem af de mørkblaastavnede Snekker
Dreves af Vind og af Vand afsted til Floden Ægyptos.
Hiin erhvervede Meget af Gods og Guld, da med Snekker
Vidt han flakked' omkring til Folk med de fremmede Mundsprog,
Medens Ægisthos i Huus optænkte de fæle Bedrifter,
Myrded Atriden og nødte hans Folk at lystre sit Magtbud.
Syv Aar raaded' han alt for det guldopfyldte Mykene,
Men i det ottende kom til hans Meen den Ædling Oreste
Atter fra Byen Athen, og fældede Faderens Drabsmand,
Hiin Forræder Ægisthos der slog hans herlige Fader.
Dengang Drabet var gjort, han Argejerne skjænked' en Gravfest
Alt for sin Moder den skjændige Viv og den Nidding Ægisthos.
Just til Høitiden kom Menelaos, den Mester i Feldtskrig,
Førende Gods til sit Hjem, saa Meget som Skibene magted'.
Heller ej du, min Kjære! fra Hjemmet bør slakke for lang Tid,
Da du i Borg dine Midler forlod tilbage hos hine
Vildt huserende Mænd: kanskee de fraadse dig Alting
Op og skifte dit Gods, og dit Tog kuns baader dig lidet.
Til Menelaos jeg dog formaner og raader dig meget
Først at stævne; thi han er for nys hjemkommet fra Udland,
Fjernt fra Mænd, fra hvilke man haver kun liden Forhaabning

Atter at slippe med Held, naar man did af Stormen er henslængt,
Langt over vildene Hav, hvorfra selv aldrig en Trækfugl
Kommer tilbage, det Aar den fløj; saa umaadeligt er det.
Hen til ham du begive dig nu med Skib og med Mandskab:
Drager du helst over Land, staaer Hest med Karm i Beredskab,
Rede dig staae mine Børn, vejlede dig skulle de sikkert
Til Lakedæmons By og den guldhaars Drot Menelaos.
Der du ham selv bønfalde, dig Alt at mælde med Sandhed:
Ej han farer med Tant, thi fornuftig er han i høj Grad.
Saa han talte, men Sol nedsank og Mørke sig rejste,
Da tiltaler dem Pallas, den lysblaaøjede Jomfru:
Gamle! tilvisse du Alt paa tilbørlig Viis haver sagt os.
Op da; skjærer nu Tungerne fra samt spæger os Vinen:
Da for den Konge Poseidon og Alle de levende Guder
Ofre vi Draaben og tænke paa Ro: thi Tiden er til det:
Lyset er alt nedsunket i Vest, det skikker sig ej nu
Længer at sidde ved Gudernes Fest! thi lader os skilles.
Saa tiltalte dem Barnet af Zeus, og Talen man adlød.
Derpaa Herolderne Vand paa Hænderne gyder dem Alle,
Og deres Boller til Rand Smaaknøsene krandse med Rødviin,
Gik saa til Hver omkring og rakte ham Bægret til Andagt.
Tungerne slængtes paa Ild, og opreist Vinen man udgjød;
Men da Hver havde ofret og drukket som Hjertet begjerte,
Laved' Athene sig til med den guddomskraftige Ungkarl
Atter at vende sig ned til den bugede Snekke ved Stranden.
Da holdt Nestor igien op med Fynd han talede til dem:
Sligt forbyde dog Zeus og alle de levende Guder,
At fra mit Huus til det hurtige Skib I bort skulde vandre,
Ret som I gik fra en Stodder afsted, hvem Klæderne brøsted',
Een der ej havde Rigdom i Huus af Kapper og Bolstre,
Baade til selv at hvile sig blødt og til Gjæster at huse;
Skiøndt der er nok i mit Huus af Kapper og dejlige Bolstre,
Ej skal den elskede Søn af en saadan Helt, som Odysseus,
Søge sin Hvile paa Bunken i Skib, saalænge som selv jeg

Lever! og efter mig siden i Borg jeg Sønnerne lader,
Venlig at pleje den fremmede Mand, der gjæster vor Bolig.
Ham gjensvarede derpaa den lysblaaøjed' Athene:
Skjønt, elskværdig Gamle! du taler, og bedst det sig anstaaer,
At Telemakhos lyder dig ad; saa klæder det smukkest.
Denne bør altsaa begive sig bort med dig for at sove
Hist i din Borg; men jeg til det ilsort bemalede Fartøi
Gaaer, for at vække vort Mandskabs Mod og at styre for Alting.
Jeg blot roser mig af at være bedaget iblandt dem;
Resten er Ungdomsblod, der os blot ledsager af Venskab;
Alle paa Alder omtrent med den kjække Telemokhos findes.
Der jeg tager min Ro paa den sorte, den bugede Snekke
Strax; men aarle mod Dag Kaukonernes modige Stamme
Gjæster jeg selv, og krøver en Skyld, der hverken er liden
Eller for nys paadraget. Da denne dit Huus haver hjemsøgt,
Bort du ham skikke med Karm og din Søn og give ham Heste,
Hvilke du har meest rappe til Løb og i Styrke de bedste.
Talende saa, forsvinder den lysblaaøjed' Athene
Brat, i Hammen af Ørn, og Alle betages af Studsen.
Meget forbausedes da den Gamle, der saae det for Øine;
Nu han Telemakhos griber med Haand og tager til Orde:
Ven! jeg haaber for vist, ei sejg du vorder og kraftløs,
Da af Alder saa ung ledsaget du bliver af Guder.
Anden det slet ej var af olympbeboende Slægter,
Men hiin Datter af Zeus, hiin herlige Tritogeneja,
Som din fortrinlige Fader imellem Argejerne hædred'.
Vær miskundelig, Dronning! og giv det hædrende Rygte
Baade til mig, mine Børn og min Sengs ærværdige Fælle;
Da jeg dig slagter et Nød fra i Fjor, ret bredt over Panden,
Ubetvunget, som aldrig en Mand har drevet i Aaget;
Det vil jeg slagte for dig, omklædende Hornet med Guldblad.
Saa han talte med Bøn og hørtes af Pallas Athene.
Foran Toget nu gik den ædle gerniske Rejsner,
Fulgt af Sønner og Døttrenes Mænd til den deilige Bopæl.

Men da de kom til det prægtige Huus, hvor Kongen sig opholdt,
Alle de satte sig ned i en Rad paa Stol og paa Løjbænk.
Strax da de kom, den Gamle dem spægede Vinen i Kumme,
Liſligtſmagende Drik, ſom forſt i det ellevte Aaring
Skafferſken bragte for Dag og aabnede Spundſen af Krukken.
Dette den Gamle dem ſpæged' i Kar, og højt til Athene,
Ægisholderens Barn, han bad mens Draaber han udgiod.
Dengang hver havde ofret og drukket ſom Hjertet begjerte,
Hver iſær de begave ſig bort for i Hjemmet at ſove:
Svenden Telemakhos blot, hiin Søn af den Ædling Odyſſeus,
Bragtes til Ro af Neſtor, den ædle gereniſke Rejsner,
Under den klingende Hal i den peentudſnittede Træſeng,
Hos den behændige Helt Peiſiſtratos, Mændenes Høvding,
Ham, der ſom ugift Svend opholdt ſig i Faderens Bolig.
Selv i et Kammer af højen Pallads afſides han ſlumred',
Hvor den Ædlingeviv deeltog i hans Seng og hans Leje.
Men da nu aarle ſig viſte den roſenfingrede Dagmôr,
Reiſte ſig op af ſin Seng hiin ædle gereniſke Rejsner.
Ud han da treen og ſatte ſig ned paa den glattede Steenbænk,
Hvilken befandtes for Borgens de meget anſeelige Dørre,
Hvid og med Olieglands. Paa den udhvilte ſig fordum
Neleus ſelv, en Mand der i Raad var Gudernes Jævning.
Denne var vandredet til Mørkheds Hjem, betvunget af Døden;
Neſtor, Akhæernes Fader, ſig nn nedſatte paa Stenen,
Holdende Staven i Haand, og omkring ham ſtimled' hans Sønner,
Hver fra ſit Kammer og Seng: frem Stratios kom og Ekhefron,
Perſeus, Aretos med og den herlige Svend Thraſymedes,
Og ſom den ſjette til diſſe den ædle Pejſiſtratos udgik.
Ogſaa den guddomslige Telemakhos ſatte de blandt ſig.
Dem tiltalte da Neſtor, den ædle gereniſke Rejsner:
Flux høitelſkede Børn, fuldfører mig dette mit Ønſke!
At jeg af Guderne forſt kan gjøre bevaagen Athene,
Hende, der viſte ſig klart ved Gudens det blomſtrende Maaltid.
Efter en Oxe paa Mark udgange der Een, at den haſtig

Nærme sig maa, hidgjent af den oxebevogtende Hyrde;
Een begive sig ned til den kjække Telemakhos' Fartøj,
Alle hans Mænd at føre herhid, blot ladende to der;
Een befale mig brat vores Guldarbeider Laerkes
Vandre herhid, at han Oxen om Horn kan klæde med Guldblad;
Resten forblive tilbage hos mig, og byde derinde
Alle de Terner i stolte Pallads at rede til Maaltid,
Bringe mig Ved og Bænke paa Rad og det klare Krystalvand.
Saa han talte; da rapped sig Hver, da nærmed' sig Oxen
Hid fra sin Mark, og snart fra det netudmaalede Fartøj
Kom den kjække Telemakhos' Folk, og Smeden sig indfandt,
Bærende frem under Armen det Kunst-fuldendende Værktøj,
Hammer og Amboltfod og den klogtigdannede Fyrtang,
Hvilke han brugte, naar Guldet han slog. Athene sig nærmed,
Mild at gjæste sit Offer, men Nestor, den aldrende Rejsner,
Bragte ham Guld, og Oxen om Horn han klædte med Guldblad,
Flink i sin Kunst, at Athene med Fryd kunde skue paa Smykket.
Stratios førte da Oxen ved Horn med den Ædling Ekhefron;
Vandet Aretos bragte dem til i det blommede Bækken,
Trædende frem af et Kammer; med Venstre det hellige Bygkorn
Bar han i Kurv; den i Kamp standhaftige Mand Thrasymedes
Stod med den skjærpede Biil i sin Haand for Oxen at nedslaae;
Perseus en Blodskaal holdt, og Nestor, den aldrende Rejsner,
Tog af det hellige Korn og Vand samt bad til Athene
Varmt, og af Panden paa Oxen han Haar henkasted' i Luen.
Men de nu havde bedet og strøet af det hellige Bygkorn,
Nestors Søn, den dristige Helt Thrasymedes, i Skynding
Trædende nær, slog til, og Oxen paa Nakken ituskar
Oxens Sener og løste dens Kraft, da bade med Veeraab
Nestors forsamlede Frænker og Døttre og selv Eurydike,
Kongens ærværdige Viv, af Klymenos' Døttre den ældste.
Hine nu løfted' dens Hals fra den vidtbevandrede Fordbund,
Holdende fast; da slagted' Peisistratos Heltenes Høvding;
Sort fremvældede Blodet og Livet fra Benene bortgik.

Flux adskilte de Dyret og skjærende Bove fra Kroppen,
Alt paa tilbørlige Viis, de bedækked' dem alle med Flomme,
Svøbende Netter omkring, og belagde det atter med skjært Kjød.
Gubben det brænder paa Baal og gyder den blussende Rødviin
Ud; Smaasvendene stode derhos med Gafler i Hænde.
Men da man Bovene havde forbrændt og nydt af det Indre,
Skar man det øvrige Kjød i Stykker og stak det paa Haandsped,
Braste det saa, mens i Hænder de spidsede Tene man fremholdt.
Badet Telemakhos blev af den dejlige Mø Polykaste,
Hvilken i Døttrenes Tal var yngst hos Konningen Nestor.
Men da hun havde ham toet og i glandsfuld Olie salvet,
Samt indhyllet ham vel i den prægtige Vams og i Livkjol,
Stiger han frem af sit Kar, ubi Faurhed Gudernes Lige;
Derpaa Sæde han tager hos Nestor Mændenes Hyrde.
Efterat Kjødet var rundtom stegt og draget af Haandsped,
Sade de ned og aad; nu rejste fortrinlige Mænd sig,
Hvilke forsynede vel de forgyldene Bægre mød Rødviin.
Men da nu Hver havde stillet ved Drik og ved Spise sin Attraa,
Taler iblandt dem Nestor, den ædle gereniske Rejsner:
Flux, mine Børn, for Karmen den prægtigmankede Vognhest
Spænder i Aag! at vor Gjæst kan med Jil fuldendende sin Rejse.
Saa han talte; da Ordet var hørt, adløde de Alle.
Brat under Aaget de førte det rask fremtravende Vognspand;
Skaffersken da forsyned dem vel med Brød og med Rødviin,
Dertil med Suul, som det nydes af gudopfostrede Konger.
Nu Telemakhos treen i den pyntelig dannede Vognkarm;
Ogsaa Pejsistratos Nestors Søn, den Høvding i Striden,
Stiger i Vognen derhos og med Haand han tager ved Tømmen;
Rask han jog med sin Pidsk, og ej ugjerne de traved'
Hen over Mark og forlode det højtopmurede Pylos.
Dagen gjennem de løb rysted' med Aaget omkring sig.
Efterat Sol var dalet og Vejene syldtes med Skygger,
Kom de til Feræs By, og gjæsted' Orsilokhos' Arving,
Manden Diokles, der kaldte sig Søn af den Flod Alfejos.

Der om Natten de sov og sit Bord han dækkede for dem.
Men da aarle sig viste den rosenfingrede Dagmôr,
Spændte de Hesten i Aag og bestege den brogede Vognkarm,
Kjørte saa ud fra Port og den højt gjenlydende Halle:
Rask han jog med sin Pidsk og ej ugjerne de traved'.
Hen til den hvedebevoxede Mark de kom og ved Maalet
Fandt sig: saa hurtig det gik med det raskfremtravende Vognspand.
Ned nu dalede Solen: og Vejene fyldtes med Skygger.

Fjerde Sang.

Indhold.

Telemakhos og Peisistratos ankomme til Lakedæmon og finde gjæstfri Modtagelse hos Menelaos, der just er i Begreb med at høitideligholde sin Søns og sin Datters Bryllup. Kongen kommer hændelsesviis til at yttre sin Sorg over Odysseus's mange Gjenvordigheder, og den Sindsbevægelse, Telemakhos derved kommer i, giver Anledning til, at han bliver kjendt som en Søn af Odysseus. Dronningen bereder en Drik, som har den Kraft at forjage Sorgen og fortæller derpaa, med hvilken Snedighed Odysseus engang, forklædt som Betler, havde sneget sig ind i Troja. Menelaos fortæller, hvorledes den Samme ved sin Snedighed havde reddet de i Træhesten indsluttede Krigsmænd. Efterat have overnattet i Kongeborgen, beder Telemakhos den næste Dag Menelaos at sige, hvad han vidste om Odysseus's Skjæbne. Denne fortæller da, hvorledes han ved Øen Pharos havde faaet Havguden Proteus i sin Vold og af ham blandt Andet erfaret, at Odysseus holdtes i Fangenskab hos Nymfen Kalypso. Til Slutning lover han Telemakhos anseelige Gjæsteforæringer. I Odysseus's Huus have imidlertid Bejlerne faaet Kundskab om Telemakhos's Bortreise og Antinoos paatager sig med et Skib at passe ham op ved Øen Asteria, for at dræbe ham paa hans Hjemreise. Herolden Medon røber Anslaget for Penelope, som herover falder i Fortvivlelse; men om Natten bringer Athene ved et Drømmesyn hendes Sind til Ro.

Hine da kom til den mægtige By Lakedæmon i Dalen,
Styred' saa hen mod Borg til den hædrede Drot Menelaos.
Der udi Vennernes Kreds de ham traf just feirende Bryllup
Alt for sin Datter, den Jomfru saa bold, samt Sønnen i Huset.
Hende han gav til en Søn af den Hovedknuser Akhilleus,
Hvem paa den troiske Mark han havde forjættet og lovet
Hende til Viv, og de Guder forbandt nu Parret med Højtid.
Did til den prægtige Stad bort sendte han hende med Vognspand,
Hvor Myrmidonernes Folk adløde den unge Behersker.
Men fra Sparta han førte som Brud et Barn af Alektor
Hjem til sin kraftige Søn Megapenthes, hvilken en Trælqvind-

Bragte for Gubben til Verden; thi ej de Guder Helene
Signed' med Frugt, da hun eet livsaligt Barn havde baaret,
Blot Hermione, saa skjøn som den gyldene Viv Afrodite.
Derfor spiste ved Gildet i høitoptaarnede Kongsgaard
Venner og Nabofolk hos den hædrede Drot Menelaos,
Levende højt, og der sang en ypperlig Mester iblandt dem
Smukt til sin Streng, og et Par Luftspringere midt udi Kredsen
Sloge de kunstige Hjul, mens Sangeren leged' paa Cithar.
Nu ved Porten for Kongens Pallads med Karm og med Vognspand
Helten Telemakhos holdt samt Nestors den glimrende Arving
Stille: men trædende frem Eteoneus Ædlingen saae dem,
Flink opvartende Svend hos den hædrede Drot Menelaos.
Sligt at forkynde han skynder sig ind til Folkenes Hyrde,
Taler saa disse bevingede Ord fremtrædende for ham:
Gjæster besøge dit Huus, du af Zeus opfostrede Konning!
Tvende, der tykkes en Ætt af Zeus, den høje Behersker.
Siig, om jeg her skal spænde fra Karm det travende Vognspand,
Eller dem skikke til Anden i By, at gjæstes med Venskab.
Ham gjensvared' med Harme den guldhaars Drot Menelaos:
Ej eenfoldig du var, Eteoneus, Søn af Boetos!
Før: men nu som en Dreng barnagtigen snakker du for mig.
Vist nok ofte ved gjæstmildt Bord vi aade vort Maaltid
Mellem de fremmede, dragende hid, om ogsaa Kronion
Os herefter vil skaane for Nød. Flux Gjæsternes Vognspand
Løse fra Karmen du maa, og dem selv hidbringe til Gildet.
Lydig fra Salen han skyndte sig bort og kaldte paa andre
Flink opvartende Svende og bød dem følge sit Fodspor.
Disse nu løste fra Aaget de skumbedækkede Heste,
Hvilke de derpaa med Remmerne bandt til Krybber i Stalden,
Givende Foder af Spelt, velblandet med hvidlige Bygkorn,
Stillede saa deres Karm til Væg i det skinnende Vognskuur.
Ind i prægtige Huus de førte dem selv, og med Studsen
Hine Palladset besaae hos den gudopfostrede Konning;
Thi der tindred' en Glands, som af Sol og Maane paa Himlen,

Rundt ubi knejsende Borg hos den hædrede Drot Menelaos.
Men, da ved dette fortrinlige Syn først Øjet var mættet,
Ned i det blankede Kar de steeg, at qvæges ved Badet.
Efterat Ternerne havde dem toet og med Olie salvet,
Samt indhyllet dem vel i Kjoler og flossede Vamse,
Bragte de Begge til Sæde hos Atreus' Søn Menelaos.
Vand til Hændernes Tvæt udgyder en Terne fra Kanden,
Prægtig af Guld og skjøn, i det sølverne Bækken og holdt det
Hen for Enhver, saa stilled' hun frem det blankede Madbord.
Skafferske selv derefter, den værdige, bragte dem Brødet,
Stilled' saa Ret ved Ret, meddelende venlig sit Forraad.
Nu den Marskalk bragte dem ind paa det løftede Suulfad
Alslags Kjød, og stilled' paa Bord de forgyldene Bægre.
Derpaa med Haandslag hilser den guldhaars Drot Menelaos:
Langer til Maden med sorgfrit Mod! naar først ved vort Maaltid
Qvæget I have jert Sind, jeg sporger, af hvilken en Herkomst
Regnes I skal; thi aldrig I fødtes af lave Forældre;
Vist I stamme ved Byrd fra de gudopfostrede Konger,
Herrer med Spiret i Haand: sligt Kuld ej fostres af Usling.
Talt han med Fingrene greb det Maal, der for Herren var udsøgt,
Drens den fede den brasede Ryg, og lægger det for dem.
Mod de beredede Retter paa Bord de Hænderne lange.
Men da Enhver havde stillet ved Drik og ved Spise sin Attraa,
Derpaa Telemak hos saa tiltalede Sønnen af Nestor,
Rækkende hen sit Hoved, at ikke det hørtes af Andre:
See dog, du Søn af Nestor, min Sjæls højtelskede Yndling!
Hvilken en lysende Glands i den højt gjenlydende Kongsgaard,
Glands af Malm og af Guld, af Sølv, af Elektron og Filsbeen!
Saa vist Zeus den Olympiers Gaard er prydet forinden:
Hvilken umaadelig Skat! ved Synet betager mig Studsen.
Denne hans Tale fornemmer den guldhaars Drot Menelaos,
Derpaa med disse bevingede Ord tiltaler han Begge:
Elskede Sønner! med Zeus ej maale sig dødelig Afkom:
Ikke hans Liggendefæ og hans Huus forkrænkes af Tiden.

Dødelig Mand maaskee kan maale sig med mig i Rigdom,
Mueligen ej; thi flakkende vidt og bestædt udi Trængsel,
Først i det ottende Aar til Huset jeg bragte min Velstand.
Efter mit Tog til Fønike, til Kyprosland og Ægyptos
Kom jeg til Blaamænds Egn til Sidoniers Folk og Erember,
Libyen ogsaa, hvor Lammene strax opvoxe med Smaahorn.
Tredie Kuld af et Faar der kastes i Løbet af Aaret:
Aldrig brøster det der for en Husbond eller hans Hyrde
Enten paa Kjød eller Ost eller lifligtsmagende Sødmelk;
Men det udslagene Aar frembydes der Yver at malke.
Mens hos de fremmede Folk jeg sanked' mig rigelig Velstand,
Flakkende vidt om Land, en Anden min Broder ihjelslog,
Lumsk forrasket i Huus ved Svig af den nedrige Hustru.
Aldrig jeg derfor med Fryd udi Sind behersker min Rigdom.
Sligt har i vist erfaret af Fædrene hisset i Hjemmet,
Hvo de saa ere; thi svart jeg leed og forødte mit eget
Velindrettede Huus, som skjønne Klenodier gjemte.
Kunde jeg dog med den tredie Deel blot føre mit Hushold
Her i mit Land, og til Liv fremkalde de Helte der omkom
Fjernt fra Troja, saa langt fra det Hest-opfostrende Argos!
Skjøndt for dem alle tilhobe jeg svart mig græmmer og sørger,—
Tidtnok plejer jeg her i mit Huus, mens hjemme jeg sidder,
Snart at lette med Taarer mit Sind, snart atter at standse
Graaden; thi hurtig en Mand jo mættes af Taarer og Veemod.—
Ikke for Nogen jeg sørger saa dybt, skjøndt stedse bedrøvet,
Som for den Eene, der røver mig Lyst til Søvn og til Maaltid,
Naar jeg ham kommer ihu; thi ingen Akhæer har døjet
Det, som Odysses har døjet og lidt; hans Lod er det blevet
Nød at bestaae, og min med den evige Sorrig at drages
Ene for ham, der saa lang Tid flakker, og ikke det vides,
Om han er død eller frelst. Nu jamre sig visselig for ham
Gubben Laertes hist og den sindige Penelopeja,
Svenden Telemakhos og, hvem spæd han forlod i sin Hjemstavn.

Saa han taler, og vækker hans Trang til Graad for sin Fader.

Ned fra Øjnenes Haar udgyder han Taarer paa Jorden,
Hørende Faderens Navn, og sin Purpurkaabe for Synet
Tæt med Hænderne begge han drog; Sligt seer Menelaos:
Derpaa han raadvild tænker sig om i Sindet og Hjertet,
Enten han helst skulde lade ham selv erindre sin Fader,
Eller ved Spørgen ham først udfritte nøjagtig om Alting.
Medens i Hjertet og Sindet han raadvild tænker paa Saadant,
Ned fra sit Højloftskammer, det duftende, kommer Helene
Hid, udi Favrhed lig Artemis, Gudinden med Guldpil.
Følgende med fremsætter Adraste den kunstige Rygstol;
Dertil bringer Alkippe derned et Dækken af Uldgarn.
Fylo bærer den sølverne Kurv, en Skjænk af Alkandra,
Som med Polybos var gift, der i Thebæ havde sit Ophold
Fjernt ved Ægyptos, hvor mangen en Skat, der gjemmes i Huse:
Manden forærede' til Atreus' Søn to sølverne Vandkar,
To trefodede Kjedler og ti Talenter af Guldmalm.
Ogsaa hans Viv medgav til Helene den skjønne Foræring,
Teen af det pureste Guld og en Kurv, der trilled' paa Smaahjul,
Hamret af Sølv og desuden med Guldrand pyntet foroven.
Den hidbragtes og stilledes frem af Fylo den Terne,
Svulmende fuld af det kunstige Spind, men oven paa Kurven
Laa hendes Teen, omsvøbt med violblaafarvede Uldtot.
Ned hun sig sætter paa Stol og hviler paa Skammel sit Fodblad;
Flux hun derpaa begynder om Alt at fritte sin Husbond:
Vide vi vel af hvad Byrd sig Gjæsterne roser at stamme,
Hvilke besøge vor Bolig, du gudopfostrede Konning?
Taler jeg ret eller feilt; at tale befaler mit Sind mig:
Aldrig jeg Nogen har seet, som i den Grad ligned' en Anden,
Hverken en Mand eller Viv, — ved Synet betager mig Studsen!
Saa som den Fremmede ligner den Søn af Helten Odysseus,
Svenden Telemakhos, hvem han som nyfødt lod i sin Hjemstavn
Dengang Akhæer for mig, for den hundskvanartige Quinde,
Droge til Troernes Land, at yppe den dristige Krigsfærd.
Da gjensvarede hende den guldhaars Drot Menelaos:

Just jeg tænker der Samme, min Viv, som nu du formoder.
Helten han ligner paa Fod, og hans Haand just tykkes mig saadan;
Liigt er hans Hoved og Øjnenes Blink samt Haaret foroven.
Nys om det Gamle jeg talede just, og om Helten Odysseus
Faldt vores Ord, hvor saare med mig han i Trængsel bestødt var
Hist, da gjød han fra Øjnenes Haar de bittreste Taarer,
Hyllende tæt med Kaaben af Purpur hele sit Ansigt.
Ham gjensvarede Nestors Søn Peisistratos derpaa:
Gudopfostrede Drot Menelaos, Høvding i Stridsmark!
Søn tilvisse han er af Hiin, som selv du har udsagt;
Men beskeden han er, og i Sind han agter det Vanart
Strax, i det fremmede Huus, fripostig at bruge sit Mundtøj
Foran dig, hvis Tale man fryder sig ved som en Guds Ord.
Mig fremskikkede Nestor, den ædle gereniske Rejsner,
Ham at følge herhid, som ønsked' at skue dit Ansigt.
Om du maaskee veilede ham vilde til Ord og til Gjerning;
Thi fraværende Husbonds Barn mangfoldige Trængsler
Døjer som oftest i Huus, naar det ej har Andre til Bistand.
Saa det Telemakhos gaaer; thi Manden er fjern og i Folket
Ingen sig reiser med Kraft, for hans Huus at værge mod Ufærd.
Ham gjensvarede derpaa den gnldhaars Drot Menelaos:
Guder! et Barn af den elskede Mand nu gjæster min Bolig,
Ham som alene for mig mangfoldige Kampe har udholdt.
Ham, den Kommende, agted jeg vist at vise mit Venskab
Fremfor den øvrige Hær, naar ved løbende Snekke vort Hjemtog
Fremmedes vel over Vand af den vidtomskuende Gud Zeus.
Her i Argos en Stad og et Huus jeg vilde ham anviist,
Førende Manden fra Ithaka hid med Barn og med Indbo,
Dertil alle hans Mænd; jeg med Magt da rømmede for dem
Een af Stæderne her i vor Kreds, der lystre mit Herskab.
Tit hinanden vi da havde seet, og Intet i Verden
Mægted' at skille paany os tvende fornøjede Venner,
Førend at Dødens den fortnende Sky omhylled' vort Ansigt.
Dog saa herligt et Held har en Gud ej villet os unde,

Han, som den uslige Mand alene har nægtet sin Hjemkomst.
Saa han taler, og Trangen til Graad opvækkes hos Alle.
Saare da græder Helene, Kronions Datter fra Argos;
Saare Telemakhos græder og Atreus' Søn Menelaos:
Nestors Søn ikke heller fra Graad kan holde sit Øje;
Thi han erindred' i Sind Antilokhos, tapper og fejlfri,
Ham, der for Dagmôrs Søn, den glimrende, sogned' i Kampen;
Huskende ham det bevingede Ord han taler iblandt dem:
Atreus' Søn! som en Herre forstandig fremfor de Fleste
Priste den aldrende Nestor dig tit, naar Talen om dig var
Hist i hans stolte Pallads, naar for Tidskort Ordet vi skifted'.
Derfor du lyde mit Ord, hvis mueligt det er; thi det aldrig
Huer mig vel ved min Nadver at jamre med Sorg. Udi Morgen
Ogsaa der lyser en Dag; thi ikke fortænker jeg Nogen,
At han græder, naar dødelig Mand har fundet sin Helsot.
Sligt er den eneste Hæder for usel og dødelig Skabning,
At man rager sin Lok og paa Kind udgyber en Taare.
Ogsaa for mig der en Broder er død, som ikke var ræddest
Mellem Argejernes Mænd. Du kjendte ham sikkert, men aldrig
Selv jeg ham traf eller saae: dog priser man fremfor de Andre
Helten Antilokhos, rask i sit Løb og dygtig i Haandstrid.
Ham gjensvarede derpaa den guldhaars Drot Menelaos:
Ven! da du saa haver talt, som en Mand, forstandig af Hoved,
Gad have handlet og talt, selv mere bedaget af Alder, —
Herlig Mand er din Fader, og derfor du taler forstandigt:
Let gjenkjender man Blod af en Mand, hvem Guden Kronion
Tidlig beskar lyksalige Kaar ved hans Fødsel og Bryllup.
Saa har han givet til Nestor den Lod fra Dage til Dage
Selv det blideste Liv at føre som Ælding i Borgen,
Fostrende Sønner med sindig Forstand og brave til Landsen, —
Atter da ville vi standse den Graad, til hvilken vi henfaldt,
Men til Nadver igjen henvende vor Hu, og en Tjener
Gyde paa Hænderne Vand: til Talen er Stunder i Morgen;
Jeg og Telemakhos da vil fortroligt vexle med Spørgsmaal.

Saa han talte, men Vand paa Hænder Asfalion udgjød,
Flinkopvartende Svend hos den herlige Drot Menelaos.
Mod de beredede Retter paa Bord nu Hænder de lange.
Andet besluttede da Kronions Datter Helene;
Thi til Vinen, af hvilke de drak, hun bruger et Huusraad,
Godt mod Sorger og Harm og mod al Erindring af Vanheld.
Hvo der af dette sig tager en Slurk, vel blandet i Bollen,
Ei den udslagene Dag paa sin Kind udgyder en Taare,
Ei, om han havde ved Døden forliist sin Fader og Moder,
Ei, om haus Broder og elskede Søn foran ham med Malmsværd
Fiendtlige Mænd nedslog, og han selv for Øjnene saae det.
Denne fortrinlige, sindrige Saft det Barn af Kronion
Fik til en Gave hos Thon af Ædlingens Viv Polydamna
Hist ved Ægyptos' Flod, hvor den kornfrembringende Jordbund
Bærer helbredende Krud og giftige Planter i Mængde.
Lægen er der i sin Kunst langt mere befaren end andre
Jordiske Mænd; thi forvist deres Slægt nedstammer fra Pæon.
Men da hun havde det blandet deri samt budet at skjænke,
Derpaa, tagende Ordet igjen, hun talte som følger:
Gudopfostrede Konge, du Atreus' Søn, og I Tvende,
Børn af fortrinlige Mænd! Hver Sit annammer af Himlen:
Ondt som Godt uddeles af Zeus, thi han raader for Alting.
Siddende her udi Laug, jer Nadver i Borgen I spise,
Mærkende froe paa mit Ord, thi artige Ting skal I høre.
Ikke fortælle jeg kan og ej opregne til Ende
Hver den Kamp, en saa haardfør Mand som Odysses har udholdt;
Blot hvad den kraftige Helt haver eengang dristig bedrevet
Hist paa troiske Mark, hvor Akhæerne stædtes i Trængsel.
Efterat der han med Pidsk havde grumt mishandlet sit Legem,
Og med den usleste Pjalt som en Træl indhyllet sin Axel,
Snildt som en Anden han stilled' sig an, som betlende Stavkarl,
Han der visselig ej ved Akhæernes Flaade var saadan.
Saa han sig listed' i Troernes Stad, hvor Alle med Eenfold
Førte sig op; den formummede Mand gjenkjendte jeg Ene:

246. Vonad sig ind gjennem Lygnu Gader blandt fjen-
lige Folkeferd,

Ogsaa jeg spurgte ham ud, men listig han hitted' paa Udflugt.
Men da jeg havde ham quæget i Bad og med Olie salvet
Samt indhyllet i Klæder og sikret ham til med en Krafteed,
Ei forinden Odysses at give for Troer tilkjende,
Før han igjen til Teltene kom og de hurtige Snekker:
Da fortalte mig han udførlig Akhæernes Anslag,
Og, da med spidsede Malm han af Troer en Flok havde nedlagt,
Hjem til Argejernes Telte han kom, medbringende Kundskab.
Troernes Quinder da jamred' sig lydt, men taus i mit Hjerte
Frydedes jeg; thi mit Sind var igjen omskiftet til Længsel
Efter mit Hjem, og jeg angred' med Suk den Skyld, Afrodite
Byrded' mig paa, da hun førte mig bid fra den elskede Hjemstavn,
Langt adskilt fra ~~mit Barn~~, fra mit Sovegemak og min Husbond, mit Barn.
Ham, der ei havde Brøst paa Forstand ei heller paa Faurheb.
Da gjensvarede hende den guldhaars Drot Menelaos:
Vist, min Kone, dit Ord paa tilbørlig Viis du har udsagt.
Alt jeg mangfoldige Mænds Forstand samt Væsen iagttog
Mellem de tapreste Kjæmper, og vidt om Land har jeg flakket;
Aldrig dog udi Verden jeg hidtil skued' for Øjne
Mage til Helten Odysses med djærvt udholdende Hjerte.
Saa den kraftige Kjæmper bestod det bristige Stykke,
Hist i den tomrede Hest, hvor alle vi Fyrster af Argos
Sade, for Troernes Folk at bringe det mordiske Blodbad.
Ogsaa du vandrede bid, vist skyndet dertil af en Guddom,
Som til de troiske Mænd en Hæder beslutted' at skjænke:
Selv den guddommelig bolde Deifobos førte derhen dig.
Tre Gang vandrende rundt, du befølte det hulede Smuthul,
Kaldende højt ved Navn de ypperste Fyrster af Argos,
Snildt du forvendte dit Maal og ligned' Danaernes Qvindfolk.
Jeg, med Tydeus' Søn og den høje Beherster Odysseus
Siddende midt i Kredsen, fornam hvorledes du raabte.
Begge vi Andre besluttede da med higende Længsel,
Enten at vandre derud, eller svare derinde paa Tilraab:
Dog Odysses forhindrede Sligt og hæmmed' vor Attraa.

Alle de øvrige Børn 'af Akhaja sade med Taushed;
Kun Antiklos alene med Ord at give dig Gjensvar
Agted'; men Helten Odysses da fast med drabelig Næve
Spærred' hans Mund og redded' Akhajas forsamlede Krigsmænd;
Thi saalænge han holdt, til fjernet du blev af Athene.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Gudopfostrede Drot Menelaos, Høvding i Stridsmark!
Sørgelig Tanke! thi sligt ej reddede Helten for Ufærd,
Ei om han Hjertet af Staal forinden i Bryst havde baaret.
Os I nu bringe til Hvilen afsted, at snarlig vi kunne,
Dysede sødt udi Søvn, med Behag forfriskes ved Lejet.
Saa han talte, de Terner befol Helene fra Argos
Sengen at stille derind under Hal, henlæggende paa den
Dejlige Bolster af Purpur, og Tepper at brede derover,
Ogsaa de flosede Kapper af Uld, at hylle sig ind i.
Disse fra Salen begave sig bort, med Fakler i Hænde,
Bredte saa Klæder paa Seng, en Herold da Gjæsterne førte.
Begge nu foran Huset i Hal man bragte til Hvile,
Helten Telemakhos selv og Nestors den glimrende Arving.
Men i Palladsets det indre Gemak sov Sønnen af Atreus,
Hos ham den siidtomflorede Viv, den Krone for Qvinder.
Medens at aarle sig viser den rosenfingrede Dagmør,
Brat opspringer af Seng Menelaos, den Mester i Feldtskrig,
Smukt indhyllet i Klæder, om Axel han hænger sit Slagsværd
Og under glindsende Fod fastbinder de deilige Saaler.
Frem af sit Kammer han treen, som en Guddom herlig at see til,
Satte sig da ved Telemakhos ned og talte som følger:
Siig mig, du ædle Telemakhos, nu, hvad Trang der har bragt
Hid over Bolgernes mægtige Ryg, til vor By Lakedæmon, [dig
Eget Behov, eller folkelig Sag; sligt mælde du sanddru.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Gudopfostrede Drot Menelaos, du Høvding i Stridsmark!
Hid jeg drog for hos dig om min Fader at skaffe mig Kundskab.
Op man fraadser mit Gods og forøder den frodige Kornmark;

Fuldt er mit Huus af de fjendtlige Mænd, som slagte bestandig
Vrimlende Hjorder af Faar og det Fod-fremslæbende Hornqvæg;
Beilende der til min Moder, de vise den trodsigste Frækhed.
Derfor hid til dit Knæ jeg nærmer mig, om du maaskee vil
Hiins ynkværdige Død forkynde mig, hvis du for Øine
Skued' hans Fald, eller Sagnet derom du hørte hos andre
Flakkende Mænd; thi til haardeste Kaar hans Moder har født
Ej du formilde dit Ord, bevæget af Skaansel og Medynk; [ham.
Frit du forkynde mig Alt, i hvad du saa mødte med Synet.
O! jeg beder, saa sandt min dygtige Fader Odysseus
Haver for dig et Ord, en Daad, forjættet og udført
Hist paa Marken ved Troja, hvor Ondt Akhæerne døjed':
Dette du huske mig nu og med Sandhed mælde mig Alting.
Ham gjensvared' med Harme den guldhaars Drot Menelaos:
Guder! de agte forvist paa den kraftigtænkende Krigsmands
Bolster at hvile sig blødt, skjøndt selv kun umandige Knøse,
Som naar i Løvet en Hind, hvor den mægtige Løve har Kratskjul,
Lægger et nyfødt Kuld af de smaae, de pattende Kalve,
Derpaa strøjfer paa Bjerg og den urtebevoxede Skovdal,
Søgende Græs; men den Rette paany hjemkommer til Lejet,
Hvor til begge de Smaae dan bringer den grusomme Dødslod:
Saa vil Odysses til dem hidbringe den grusomme Dødslod.
Gid han, o Fader Kronion! Apollon du, og Athene!
Vise sig saa, som tilforn paa det velbebyggede Lesbos
Rask han med Filomejdes i Tvist fremtreen for at brydes,
Djærv nedslog ham paa Jord, til en Fryd for alle Danaer.
Saadan i Kraft skulde nu blandt Bejlerne færdes Odysseus;
Alle da fik ubetimelig Død og et bedskere Bryllup.
Hvad du nu bønligen spørger mig om, vist ikke jeg derpaa
Giver et skjævt, undvigende Svar, og skuffer dig slet ej;
Men, hvad erfaret jeg har af den graae sandsigende Havmand,
Deraf ikke jeg skjuler et Ord, og dølger dig Intet.
Fjernt i Ægyptos mig Guderne holdt, skjøndt meget jeg hasted'
Hjem; thi jeg bragte dem ej tilbørlige Festhekatomber.

Stedse jo Guderne vil, deres Bud skal vel ihukommes.
Hisset der ligger en Holm i det mægtigtsqulpende Havvand,
Ud for Ægyptos Kyst, og Mændene kalde den Faros,
Fjernet saa langt fra Land, som den bugede Snekke paa een Dag
Løber, naar susende Vinde med Raskhed blæse mod Bagstavn.
Der er en skjærmende Bugt, hvorfra man med velbygt Fartøj
Styrer i Hav, naar man først haver øst af det mørknende Fersk-
Der til den tyvende Dag opholdt mig de Guder, og aldrig [vand.
Blæste fra Landet den gunstige Vind, der Skibet paa Reisen
Følger som tro Ledsager paa Havets den mægtige Vandryg.
Nu det forbi havde været med Føden og Mændenes Livskraft,
Havde mig ej en Gudinde medynksom frelst udi Quiden.
Selv Eidothea det var, (et Barn af den aldrende Proteus,
Havets mandhaftige Gud), hvis Hjerte jeg rørte til Medynk.
Hun mig mødte, da ene jeg gik, forladt af mit Mandskab;
Thi bestandig de pladsked' omkring ved Kysten at fiske
Flittig med bøjede Krog; thi af Sult de sledes i Bugen.
Nær til mig huu sig stillede hen, og talte som følger:
Fremmede mon eenfoldig du est, paa Forstanden en Svagling?
Eller mon villig du døser omkring og forlystes ved Trængsel?
Siden du standser saa længe ved Kyst og ej i din Modgang
Raad at finde formaaer, mens Folket forliser sit Mandsmod.
Saa hun talte, men jeg gjensvarende tager til Ordе:
Vist jeg forsikre dig kan, i hvo du saa est af Gudinder,
At ej villig jeg standser mit Tog, men svarlig forseet mig
Har jeg mod Guder maaskee, som bygge paa Himlen den brede.
Sligt du forkynde mig nu; thi Guderne mægte ja Alting:
Hvilken af Evige fængsler mig her samt spærrer mit Bortfart;
Hvordan jeg Hjemmet skal naae paa de Fisk-opfostrende Bølger.
Saa jeg talte, da svared' mig strax den bolde Gudinde:
Dette jeg, Fremmede, vil forkynde dig gandske nøjagtig:
Ofte her kommer til Kysten en graa sandsigende Havmand,
Proteus Ægyptos' den evige Gud, som kjender nøjagtig
Havets de samtlige Dybder, en tro Vasal af Poseidon.

Han er, fortæller man, Fader til mig og har sat mig i Verden.
Dersom du ham oppasser med List og annammer i Vold ham,
Da kan han sige dig nøje dit Tog samt Vejenes Strækning,
Hvordan du Hjemmet skal naae paa de fiskopfostrende Bølger.
Sige han kan, gudfostrede Drot, om du ønsker dig Saadant,
Alt hvad Godt og hvad Ondt tildraget sig har i din Hjemstavn,
Medens du flakkede fjernt hiin lange, besværlige Søvej.
Saa hun taler, men jeg gjensvarende tager til Orde:
Selv opfinde du List, at fange den aldrende Havmand,
At han skal ej bortflygte sin Vej, om han mærker og seer mig;
Thi for en dødelig Mand er en Gud heel svær at betvinge.
Saa jeg talte, da svared' mig strax den bolde Gudinde:
Dette jeg, fremmede Mand, vil sige dig gandske nøjagtig.
Hvergang Solen sin Bane til Himlens Midte har fuldendt,
Da fremstiger af Bølger den graae, sandsigende Havmand,
Under en Vestvind skjult i det mørke, det riflede Søvand;
Frem han kommer og falder i Søvn i den hulede Fjeldbo.
Men for den dejlige Viv Halosydne de Sæle med Svømfod
Rundt ham snorker i Flok, opstegne fra graalige Bølger,
Stramt udbredende Lugt af det steds umaalede Havdyb.
Did jeg i Morgen dig bringende hen, naar der lyser et Dagskjær,
Lægger i Sælenes Rad; tre Svende du vælge med Omhu
Mellem de raskeste Folk ved de dækforsynede Snekker.
Nøje fortælle jeg vil den Gamles de rædsomme Kunstgreb:
Først han iblandt Sælhundene gaaer og mønstrer dem alle;
Men naar han alle har nøje beseet og paa Fingrene talt dem,
Blandt dem han lægger sig ned som Hyrden imellem sit Smaa-
Men saasnart I bemærke, han selv til Hvile har lagt sig, [qvæg;
Da er det Tid, at I samle tilgavns jert Mod og jer Mandskraft;
Rask I gribe ham fat, skjøndt han higer og stræber at undgaae;
Thi han forsøger at skabe sig om til Alt, som paa Jorden
Kryber og gaaer, til Vand og til Ildens de mægtige Flammer;
Holder ham da kun urokkelig fast og klemmer ham kraftigt.
Men naar han endelig selv sig til dig henvender med Spørgsmaal,

Saadan at see, som da først I ham saae sig hvile paa Lejet,
Da maa du standse med Vold samt løse den aldrende Havmand,
Ædleste Helt! og spørge ham, hvad for en Gud du har opbragt,
Hvordan du Hjemmet skal naae paa det Fisk-opfostrende Havvand,
Talende saa, hun dukked' igjen i det bølgende Søvand,
Jeg da til Flaaden paany, som stod paa den sandige Havbred,
Vandred', og stærkt undervejs mit Hjerte da banked' med Uroe.
Men da vandrende kommet jeg var til Skibet og Havet,
Nadver vi lavede til, saa nærmed' den hellige Nat sig;
Derpaa vi ginge til Ro ved den bølgebeskyllede Søkyst.
Medens at aarle sig viste den rosenfingrede Dagmør,
Langs med den sandige Bred af det vidtbesejlede Havvand
Gik jeg og meget til Guderne bad. Tre Knøse mit Fodspor
Fulgte, til hvilke jeg satte min Liid i kjække Bedrifter.
Hun imens, neddukkende dybt udi Barmen af Havet,
Hented' af Sælskind fire tilbage fra Bunden af Vandet;
Hvert var for nys afflaaet, thi mod Faderen Rænker hun opfandt.
Først hun et Leje til Hver udhuled' i Banker af Havsand,
Sad saa ventende der til Alle vi nærmed' os trøstigt;
Da hun os lagde paa Rad og hylled' Enhver udi Sælskind.
Der en afskyelig Vagt vi bestod, ulæmpede grusomt
Ved den forpestede Stank af den havopfostrede Sælhund.
Hvo vilde vælge med Lyst en Plads blandt Bølgernes Udyr?
Dog hun os reddede selv og et Raad mod Quiden hun opfandt;
Thi under Næsen paa Hver hun endeel Ambrosia lagde
Med den livsaligste Duft, som dæmpede Dyrenes Tranlugt.
Der den udslagene Morgen med Taalmod ventede' vi troelig.
Hid Sælhundene flokkedes da fra Havet, og rundtom
Lejred sig alle paa Rad ved den bølgebeskyllede Havbred.
Midt paa Dagen den Gamle vi saae; han traf sine Sæles
Mægtede Hjord og han vandred' omkring, anstillende Tælling.
Os blandt Sælene talte han først, og ej han i Sindet
Ahnede Noget om Svig; men selv han til Hvile begav sig.
Skrigende Alle vi styrtede til og grebe med Hænder

Guden, men ej den Gamle forglemte de snedige Kunstgreb:
Først han skabte sig om til den kraftigtskjæggede Løve,
Derpaa til Slange han blev, saa Panter og siden et Vildsviin,
Saa til flydende Vand og til Træ med knejsende Bladtop.
Dog standhaftigen holdt vi ham fast med det djærveste Taalmod;
Men da den snedige Gamle tilsidst sig følte besværet,
Da omsider han talte mig til med følgende Spørgsmaal:
Hvilken en Gud, Atride, har lært dig saadant et Anslag,
Lurende mig at annamme med Vold? Hvad haver behov du?
Saa han talte, men jeg gjensvarende tager til Orde:
Gamle! du veed det jo vel, hvorfor vil du gribe til Udflugt?
Lang Tid holdes ved Den jeg op, ej Raad eller Udvej
Finde jeg kan, og mit Mod hensvinder forinden i Brystet.
Dette forkynde du nu; — thi Guderne vide jo Alting —
Hvilken Udødelig fængsler mig her samt spærrer min Bortfart,
Hvordan jeg Hjemmet skal naae paa det Fisk-opfostrende Havdyb.
Saa jeg talte, men strax han giver mig dette til Gjensvar:
Vist nok burde du først for Zeus og for Guder tilhobe
Bragt højtideligt Offer, da Skib du besteg, for at snarlig
Hjemmet du vel kunde naae paa de viinblaafarvede Bølger.
Ikke det før er din Lod at see dine Venner og fremmes
Hjem til dit velopbygte Pallads og dit fædrene Kystland,
Før du til Strømmen Ægyptos' fra Zeus nedfaldende Flodvand
Drager tilbage paany, at hædre med Festhekatomber
Alle de levende Guder, der boe paa Himlen, den brede:
Da forunde dig Guder den Fart, hvorefter du tragter.
Saa hun talte, men haardt det kuuste mig Hjertet, det kjære,
Da han befoel mig igjen paa de luftblaafarvede Bølger
Hen til Ægyptos at drage det lange besværlige Søtog.
Desuagtet jeg dog til Hiin gjensvarte som følger:
Gamle! det Alt udføre jeg vil, som du raader mig venlig;
Men du sige mig nu og forkynde mig gandske nøjagtigt,
Om i Behold over Sø tilhobe Danaerne hjemkom,
Som jeg med Nestor forlod, da vort Tog fra Troja begyndte,

Eller ved umildt Kaar paa sit Fartøj Nogen der omkom,
Eller i Vennernes Favn, da Krigen han først havde fuldendt.
Saa jeg talte, men Hiin gjensvarende tager til Orde:
Atreus Søn! hvi spørger du saa? det tjener dig aldrig,
At du erfarer og hører min Kundskab: ikke ret lang Tid
Bliver du skaanet for Graad, naar du først erfarer det Hele.
Mangen af Hine for Sværdet jo faldt, Mangfoldige frelstes;
To kun af Fyrsternes Tal mellem ærtsbeklædte Danaer
Misted' ved Hjemfærd Liv: deres Kamp hist delte du selv jo.
Levende holdes der Een under Tvang paa mægtige Havvand.
Ajas forliste sit Liv paa de kraftigtroende Snekker.
Først henførte Poseidon hans Skib til Klipper i Havet,
Til den gyræiske Steen, og frelste ham atter af Havsnød.
Der havde Manden nu bjerget sit Liv, skjøndt hadet af Pallas,
Havde han ikke formastelig talt samt raabt i sin Hovmod,
At han til Trods for Guder var flyet fra Bølgernes Afgrund.
Dog dumdristigen pralende saa blev han hørt af Poseidon;
Denne da greb Treforken paa Stand i de vældige Næver,
Mod den gyræiske Klippe han slog, adskillende Fjeldet;
Een Deel blev paa sin Plads, men i Hav nedstyrted' en Fjeldstump:
Bjerget paa den havde Ajas saa højt mod Guderne spottet.
Denne ham rev ubi Havets umaalede, bølgende Vanddyb;
Saa han forliste sit Liv, da han først havde drukket af Saltvand.
Heldig din Broder var sluppet og flyet fra Dødens Gudinder
Bort i det bugede Skib; thi Here, den høje, ham opholdt.
Dog, da han, stævnende rask, det høje maleiske Forbjerg
Fast havde rækket, med Eet en Orkan heel vældig forslog ham,
Medens han vaanded' sig dybt, over Fisk-opfostrende Bølger,
Fjernt til Pynten af Land, hvor Thyestes havde sin Bolig
Før, nu holdtes der Huus af Thyestes' Arving Ægisthos.
Derfra viste sig atter en sorgfri Rejse til Hjemmet,
Vejret af Guderne vendtes og snart sin Bolig han gjensaae.
Glad med sin Fod han igjen betræder den fædrene Hjemstavn,
Favner og kysser den fædrene Jord, mens varmeste Taarer

Strømme fra Øjet derpaa; thi sit Land gjenskued' han henrykt.
Ham blev Spejderen vaer, som den lumske Forræder Ægisthos
Højt havde stillet paa Taarnet at staae samt lovet til Vagtløn
Tvende Talenter af Guld; i et Aar han vogted', at Manden
Ej ufeet skulde drage forbi, kjæk rustet til Forsvar.
Denne med Tidende træder i Sal til Folkenes Hyrde.
Flux optænker Ægisthos de listige Ænker i Sindet:
Tyve behjertede Svende med Valg blandt Folket han udseer,
Lægger dem lønlig i Skjul, og et Gilde bereder han nærved.
Selv han, at byde til Gjæst Agamemnon, Folkenes Hyrde,
Kjører i forspændt Karm, med Niddingeraadet i Sinde.
Manden, der ej havde Tanker om Død, hidbragt han ihjelslog,
Medens ved Bordet han sad, som en Stud ved Krybbe man nedslaaer.
Ej der blev levnet en Mand, som fulgte med Sønnen af Atreus,
Ej af Ægisthos' Folk; tilhobe de segned' i Kongsgaard.
Saa han talte, men haardt det knuste mig Hjertet, det kjære;
Siddende ned paa Sandet jeg græd, ej ønsked' i Sind jeg
Længer at friste mit Liv og at see det lysende Solskin.
Men da mættet jeg var af at tumle mig vildt og at græde,
Da tiltalte mig atter den graae sandsigende Havmand:
Ej, Atride! du maa, vedholdende længe med Stivsind,
Græde; det bedrer jo ikke din Nød, men heller du hastig
Strænge dig an, for igjen at række dig fædrene Hjemstavn.
Hiin du finder i Live, hvis ej alt Svenden Orestes
Rask ham dræbte til Hævn, maaskee du da træffer hans Gravfest.
Saa han talte, ved Sligt mit Mod og mit Hjerte blev oprejst
Atter i Brystet, og Liv jeg fandt, skjøndt bøjet af Sorgmod.
Derpaa med disse bevingede Ord tiltalte jeg Guden:
Nok om disse jeg veed; men nævn mig den tredie Kjæmper,
Ham, som levende holdes endnu paa det mægtige Havvand,
Eller og død; i min Sorg om Sligt at høre jeg attraaer.
Saa jeg spurgte, men strax gjensvarende taler han til mig:
Søn af Laertes han er, og paa Ithaka haver han Bopæl.
Ham paa Holmen jeg saae udgyde den blomstrende Taare,

Hist i den Nymfe Kalypsos Bo; hun holder med Tvang ham
Fast, saa han ikke formaaer til sin Hjemstavn atter at rejse:
Ikke det aareforsynede Skib han har, eller Mandskab,
Hvilket ham bort kunde føre paa Havets den mægtige Vandryg.
Dig er det ikke bestemt, gudfostrede Drot Menelaos!
Selv at finde din Død i det Ganger-græssende Argos.
Fjernt til Grændsen af Jord dig bringe de himmelske Guder,
Hen til elysiske Mark og den guldhaars Drot Rhadamantys.
Der for et Menneskes Barn beredes de letteste Livskaar;
Aldrig hersker der Storm eller Regn eller fygende Sneevejr;
Evig der lufter fra Zephyr et lifligtsusende Vindpust,
Sendt af Okeanos hid, for Manden at qvæge med Kjøling;
Thi Helene du har, med Kronion est du i Frændskab.
Talende saa, neddukked' han dybt i det bølgende Sovand.
Jeg med de dygtige Svende paany til Snekkernes Standplads
Gik, men svart undervejs mit Hjerte blev rystet af Uroe.
Men da vandrende kommet jeg var til Skib og til Havet,
Laved' vi Nadvere til, saa nærmed' den hellige Nat sig:
Alle da gik vi til Ro ved den bølgebeskyllede Strandbred.
Dengang aarle sig viste den rosenfingrede Dagmôr,
Da vi Snekkerne først nedtrak i det hellige Saltvand,
Stilled' saa Master og Sejl i de netudmaalede Snekker;
Ogsaa de Kuægte bestege da Skib og satte paa Bænk sig,
Sade paa Rad og sloge de graalige Bølger med Aaren.
Atter jeg da til Ægyptos' fra Zeus nedfaldende Flodvand
Førte mit Skib og slagted' de reneste Festhekatomber.
Men, da jeg havde forsonet de altid levende Guder,
Rejste jeg højt Agamemnon en Grav til evig Erindring.
Færdig med dette tilbage jeg drog, og de levende Guder
Gave den blideste Bør, som i Hast os førte til Hjemstavn.
Men velan, nu blive du her som Gjæst i min Kongsgaard,
Indtil den ellevte Dag fremgaaer, eller ogsaa den tolvte:
Da jeg befordrer dig bort og skjænker dig glimrende Gaver,
Gangere tre med den glattede Karm, en glimrende Guldskaal

Giver jeg dig, hvoraf du for evige Guder i Himlen
Frem kan gyde din Drik, og mindes mig hele din Livstid.
Ham den forstandige Svend Telemakhos giver til Gjensvar:
Ej Atride du maa i dit Huus opholde mig lang Tid.
Selv i et Aar udholdt jeg med Lyst at blive her hos dig
Siddende, uden at Savnet af Hjem og Forældre betog mig;
Thi det fornøjer mig svart, naar Ord og Fortællinger af dig
Høre jeg kan, men de Knøse mig alt misnøjede vente
Hist ved det hellige Pylos, og dog vil du sinke mig lang Tid.
Siden du byder mig Skjænk, da give du Liggendefæ mig;
Heste til Ithaka fører jeg ej, dem levner jeg heller
Her til en Pryd for dit Land; thi som Drot du byder paa Sletten,
Flad og bred, som er riigt bevoxet med Kløver og Enggrønt,
Dertil med Hvede, med Spelt og det Blad-udbredende Bygstraa.
Ikke for springende Hest har Ithaka Plads eller Engbund:
Gjeder der gaae; men vi bytte det ej for Gangernes Græsmark.
Ingen af Øer i Bølgernes Skjød har Plads for en Rytter,
Eller for Hestene Græs, dog Ithaka mindst af dem Alle.
Smilende hørte hans Ord Menelaos den Mester i Feldtskrig,
Strøg ham med Haanden paa Kind og tager til Orde som følger:
Ædlingeblod du est, mit Barn, det vidner din Tale.
Gaven jeg vil ombytte dig da; thi let jeg formaaer det.
Udaf alle Klenoder, som her forvares i Kongsgaard,
Giver jeg det, som er dyrest af Værd og dejligst iblandt dem:
Give dig vil jeg et Kar, som er heelt og holden af Sølvmalm
Hamret med Konst, og desuden med Guldrand pyntet foroven.
Værk af Hefæstos det er som den Ædling Fædimos gav mig,
Konge for Sidons Mænd, da hans Huus omhylled' mig fordum,
Medens jeg stundede hjem; det giver jeg dig til Foræring.
Saadant et Ord med hinanden de Mænd samtalende skifted'.
Kokke forsamledes da til den herlige Drot i Palladset,
Bringende Gjeder og Faar og den Mod-oplivende Rødviin:
Brød fremsendte til Huus deres skjøntomslørede Quindfolk.
Saa man syslede flittig i Borg, beredende Maaltid.

Bejlernes Flok for Dør af Odysseus' prægtige Kongsgaard
Tiden forslog ved at kaste til Maals med Spyd og med Steenhjul,
Lejret paa brolagt Plads, hvor tilforn de drev deres Uskik.
Blot Antinoos sad og Eurymakhos himmelsk af Skabning,
Bejlernes Fyrster, som begge ved Mod udmærkedes blandt dem.
Nær til disse Noemon, en Søn af Fromios, træder;
Han Antinoos flux tiltaler med følgende Spørgsmaal:
Siig, Antinoos, vides det vel, eller vides det ikke,
Naar Telemakhos kommer igjen fra det sandige Pylos?
Bort han førte mit Skib, nu selv jeg haver behov det;
Drage til Elis' Marker jeg vil, hvor Hopper jeg græsser,
Tolv i Tal, og en Flok af de Slid-udholdende Muuldyr,
Ubetvungen: af dem vil jeg een afrette til Arbeid'.
Over hans Ord de forfærdede blev: de troede det aldrig,
At han var draget til Neleus' By; men at før i sin Hjemstavn
Ude paa Marken ved Quæget han sad, eller Svinenes Røgter.
Ham tiltaler Eupeithesses Søn Antinoos derpaa:
Siig mig forsand, hvor han agted' sig hen, og hvilke Befarne
Fulgte ham bort; mon af Ithakas Mænd eller blot af hans egne
Vornede Svende fra Huus? Mon han stigt fuldbyrde har kunnet?
Ogsaa du dette mig sige forsand, saa rigtig jeg veed det,
Om han med Vold har fra dig borttaget den bugede Snekke,
Eller du gav ham dit Minde dertil, da venlig han bønfaldt.
Ham da Fromios' Søn Noemon giver til Gjensvar:
Selv frivillig jeg gav ham den hen; hvor kunde jeg Andet,
Naar saa herlig en Svend, med den svare Bekymring i Hjertet,
Bad mig derom? Det var haardt en saadan Begjæring at afslaae.
Svende, som her udi Folket sig meest udmærke ved Manddom,
Fulgte ham bort, og som Fører jeg saae paa Snekken at stige
Mentor, eller en Gud, der i Alt nøjagtig var lig ham.
Dette forbauser mig svart: jeg i Gaar den herlige Mentor
Skued' om Morgenen her, skjøndt da han var sejlet til Pylos.
Dette fortalt, han igjen til Faderens Bolig begav sig;
Men det mandhaftige Sind hos Begge forfærdedes højligt.

Bejlerne alle sig lejred' i Ring og stansed' med Kampleeg,
Og Eupeithes' Søn Antinoos taler iblandt dem,
Hæftig i Sind, og af Harme det sort omstrømmede Hjerte
Svulmede højt, og Blikket var liigt to brændende Luer:
Guder! en heel selvraadig Bedrift har Telemakhos udført,
Denne Sejlads, skjøndt aldrig vi meente han fik den iværksat.
Bort sig begiver en Knøs til Trods for de talrige Karlfolk,
Drager sit Skib udi Sø, bemandet med dygtige Svende.
Ondt os venter af ham, men gid dog heller Kronion
Reent forøde hans Kraft, før os han bereder en Ufærd!
Giver mig blot et løbende Skib og tyve Befarne;
Da jeg mig lægger i Skjul og passer ham op ved hans Hjemtog,
Hist i Sund mellem Ithakas Land og de Fjelde paa Samos:
Da skal hans Rejse for Faderens Skyld faae drøvelig Udgang.
Det var hans Ord, og de Alle ham lydt opmuntre med Bifald.
Rejste fra Sædet de da til Odysseus' Sale begav sig,
Men for Penelopeja dog ej fordulgtes i lang Tid
Rænken, som Bejlerne lumsk udruged i Hjerternes Løndyb:
Medon Herolden fortalte det Alt; thi uden for Borggaard
Talen han havde belyttet, da lumsk de hitted' paa Lønraad;
Ind udi Huset han gik at mælde Penelope Saadant.
Mens over Tærskel han skred, tiltalte ham Penelopeja:
Siig mig, Herold! hvi have de glimrende Svende dig fremsendt?
Mon for at byde den Ædling Odysseus' Terner i Huset
Standse med Arbejd her og berede for dem deres Maaltid?
Gid de, uden at bejle til Fleer eller sankes i Selskab,
Nu maatte nyde den sidste Bekomst ved Gildet i Aften!
I! som, stimlende hid, opfraadse det prægtige Forraad,
Alt den forstandige Svend Telemakhos' Gods; mon I aldrig
Have tilforn, som Peblinge smaae, hørt Fædre fortælle,
Hvilken en Mand Odysseus for eders Forældre har viist sig?
Aldrig han har forurettet en Mand med Ord eller Gjerning
Her paa vort Land, ihvorvel det er Skik hos ædlige Konger,
Een man hader af dødeligt Folk, en Anden man elsker!

Hiin haver ej mod en eneste Mand udøvet en Volddaad.
Dog ved den heel oprørende Daad eders Hjerte nu klarligt
Lægges for Dag! thi Mindet om nydt Velgjerning er uddød.
Hende da giver til Svar den forstandigt tænkende Medon:
Gid o Dronning, at Sligt var endda Ulykkernes Fuldmaal!
Men en værre Bedrift og en meer forfærdelig Udaad
Have de Bejlere for; gid Zeus fuldføre det aldrig!
Thi med det skjærpede Malm Telemakhos ville de myrde,
Naar han begiver sig hjem: om Faderen søger han Kundskab
Hist i de Pyliers Stad og den mægtige By Lakedæmon.
Saa han talte, paa Stand hendes Knæe, hendes Hjerte blev op=
Lang Tid savned' hun Evne til Ord, og Øjnene begge [løst!
Fyldtes med Taarernes Vand, og den blomstrende Stemme var af=
Dog omsider med Ord gjenmælende sagde hun til ham: [brudt!
Siig Herold, hvi rejser mit Barn? han behøver jo slet ej
Bort paa de løbende Snekker at gaae, som bliver af Søfolk
Brugte som Heste paa Havet, og vidt omflakke paa Vandvej:
Let udslettes hans Navn aldeles af Menneskers Antal.
Herpaa svarer igjen den forstandigt tænkende Medon:
Ikke jeg veed om en Gud indgav ham det, eller hans Længsel
Drev ham til Pylos hen, om sin Fader at hente sig Kundskab,
Enten til Hjemmet at vente han var, eller Døden ham bortrev.
Talt, igjennem Odysses' Pallads han atter begav sig.
Quinden af dræbende Sorg omstrømmedes, ikke nu længer
Hvile paa nogen hun fandt af sin Borgs mangfoldige Stole,
Ned paa Tærskel hun sank af den kunstriigt byggede Loftsal,
Slibende vildt i sit Haar: Trælquinderne hulkede rundtom,
Ung og Gammel iflæng, saa mange der fandtes i Kongsgaard.
Dem tiltalte med strømmende Graad nu Penelopeja:
Ak Veninder; forvist den Olympier sendte mig Vanheld
Fremfor Quindernes Hob, der fødtes og fostredes med mig:
Først jeg haver forliist min løvebehjertede Husbond,
Ham, der i Danaerfolket var riigt udstyret med Dyder,
Helten, hvis Rygte saa vidt udbredes i Hellas og Argos.

Nu tillige min elskede Søn brat Stormene bortrev,
Unavnkundig af Huset, og ej erfoer jeg hans Bortgang.
Ingen af Eder i Sinde det randt, haardhjertede Quinder!
Mig at kalde fra Seng, da sikkert I vidste hans Anslag,
Mens han bort sig begav paa det sorte, det bugede Fartøj.
Hvis jeg blot havde vidst, at til saadan Reise hans Hu stod,
Da var han enten forblevet i Hjem, skjøndt higende fremad,
Eller han havde sin Moder som Liig forladt udi Kongsgaard.
Flux hidkalde man nu den bedagede Dolios til mig,
Trællen jeg fik af min Fader tilforn, da hid jeg begav mig,
Ham der bevogter min Trægaard hist; thi jeg byder ham skynd-
Mælde det Alt for Laertes i Huus, ned siddende hos ham. [som
Mueligt at Denne formaaer i sit Sind at finde paa Redning,
Trædende frem med Jammer for Flokken af Svende, der attraae
Spiren af ham og den herlige Drot Odysses at myrde.
Hende da svarer igjen Eurykleja, den kjærlige Gamle:
Dræb mig, du sødeste Barn! med det ubarmhjertige Malmsværd,
Eller i Live mig lad, dog Intet fordølge jeg vil dig:
Forud vidste jeg Tingen og gav ham, hvad han befol mig,
Brød og den sødeste Viin, og han bød mig love sig helligt
Intet at mælde for dig, før de tolv af Dage forbigik,
Eller du savned' ham selv i dit Huus og hørte hans Bortgang,
At du ikke din dejlige Hud skulde skjæmme med Taarer.
Nu du bade dig vel og, hyllet i skjæreste Klædning,
Op du stige til Højloftsal med de tjenende Terner.
Varmt at bede til Pallas, den Skjoldbedækkedes Datter:
Hun frembeles formaaer fra Døden at frelse ham kraftigt.
Ej den fortrædede Gamle fortræde du mere; thi vist ej
Arkesiadernes Blod hos de salige Guder i Ugunst
Staaer, men levnes en Spire der vil, frembeles at herske
Over den højtopmurede Borg og den frodige Kornmark.
Talende saa, hendes Sorg og Taaren i Øjet hun stiller.
Hun da bader sig vel og, hyllet i skjæreste Klædning,
Op hun stiger i Højloftsal med de tjenende Terner,

Lagde det hellige Byg udi Kurv og bad til Athene:
Hør mig du sejrende Barn af den skjoldbedækte Kronion!
Hør mig! saa sandt i Borgen den vise Behersker Odysseus
Brændte de flommede Bove for dig af Faar og af Dyre:
Dette du huske mig nu og frelse min elskede Søn mig,
Tæmmende Bejlernes Skare, de slemt baldstyrige Knøse.
Saa hun jamrende bad, hendes Ord bønhørtes af Pallas.
Bejlerne larmed' nu lydt i den rundtom skyggende Højsal,
Saa begyndte der Een af de vildt baldstyrige Knøse:
Vist nok laver til Gilde den stærkt ombejlede Dronning
Mellem os; ikke hun veed, at Døden beredtes for Sønnen.
Saa udlader sig Een; ej vidste de, hvad der beredt var.
Blandt dem tager Antinoos da til Orde som følger:
Daarer! I hytte Jer vel for slige dumdristige Mundsvejr,
Alle som Een, at det ej skal mældes af Nogen derinde.
Taus opreise sig hver, at vi raskt kan bringe til Ende
Raadet, som nu er os Alle saa vel tilpas udi Sindet.
Talende saa han vælger en Snees behjertede Karlfolk,
Gik saa ned til det hurtige Skib og til Bredden af Havet.
Først nu drage de Snekken fra Land til Dybet af Saltvand,
Bragte saa Masten ombord og Sejl i det sværtede Fartøj,
Derpaa gjorde de Aarerne fast udi Gjænger af Kohud,
Alt paa behørige Viis og bredte de hvideste Sejl ud,
Rustning bragtes dem og af de heel forvovne Betjente.
Højt opstilte de Skibet paa Vand, og Folket besteeg det:
Derpaa Nadver de holdt og tøved' til Quelden sig nærmed'.
Hist udi Højloftsal den fornuftige Penelopeja
Fastende laa; thi berørt ej havde hun Drik eller Spise,
Grundende paa, om den fejlfrie Søn skulde reddes for Snigmord,
Eller ihjelslaaes grumt af de frækt dumdristige Svende.
Saa betænker en Løve sig vel udi Kredsen af Karlfolk,
Ræd for sit Liv, naar den listige Ring man drager omkring ham.
Hende, der grunder paa Sligt, betager den liflige Slummer;
Synkende hen indsov hun og Lemmerne løse sig alle.

Andet besluttede derpaa den lysblaaøjed' Athene,
Først hun skaber et Billed, for Øjen at see som et Quindfolk;
Ifthime Helten Ikarios' Barn det ligner aldeles,
Manden Eumelos' Viv, der i Pheræ havde sit Huushold.
Dette hun skikker afsted til den Ædling Odysseus' Kongsgaard,
At det hiin udi Sorg vildt jamrende Penelopeja
Kunde befrie for Graad og den Taare-forvoldende Veemod.
Dette sig lister i Kammeret ind ved Remmen af Dørklink,
Træder til Hovedet hen, tiltalende hende som følger:
Sover du Penelopeja, bespændt af Sorger i Hjertet?
Ej tillade dig ville de lethenlevende Guder
Svart at pines og græde, din Søn du atter vil gjensee
Her i dit Huus; thi han ikke har grovt mod Guder forseet sig.
Derpaa svarer igjen den fornuftige Penelopeja,
Snorkende sødt i behagelig Slum ved Drømmenes Borgport:
Hvorfor kommer du hid, højtelskede Søster, som aldrig
Gjæstet mig haver tilforn, da saa fjernt du haver din Bopæl?
Mig formaner du til at standse min Jammer og Veemod,
Som paa mangfoldige Viis mig slider i Sind og i Hjerte,
Mig, som først har forliist min løvebehjertede Husbond,
Ham, der i Danaerfolket var riigt udstyret med Dyder,
Helten, hvis Rygte saa vidt udbredes i Hellas og Argos.
Nu er min elskede Søn bortdraget paa bugede Snekker,
Barnet, der ej kan føje sit Ord eller taale Strabadser.
Ham langt mere bejamre jeg maa end selve min Husbond:
Ak! med Bæven jeg frygter, at Ondt tilstøder ham hisset,
Enten hos Folk han vandrer iblandt, eller ogsaa paa Havet.
Her mangfoldige Fiender et Raad oplægger imod ham;
Dræbe ham agte de vist, før atter han kommer til Hjemstavn,
Nu gjensvarende taler paany det natlige Luftsyn:
Frejdigt være dit Mod i dit Sind, ej huse du Banghed:
Saadan en Ledsagerinde han har, som mangen en Anden
Ønsked' at have til Bistand saa; thi hjelpe formaaer hun.
Pallas Athene det er; ved din Qual hun røres iil Medynk

Selv hun haver mig skikket herhid, at mælde dig Saadant.
Derpaa taler igjen den fornuftige Penelopeja:
Hvis du en Guddom est, og en Røst haver hørt af en Guddom,
O! da sig mig et Ord om min heel elendige Husbond,
Enten i Live han er og beskuer det lysende Solskin,
Eller han, alt afdød, sig i Mørkheds Huse befinder.
Nu gjensvarende taler paany det natlige Luftsyn:
Ikke formaaer jeg dig Alt om hiin at fortælle med Visshed,
Om han er død eller frelst, og en grundløs Snakken er Uskik.
Talende saa hun brat forsvinder ved Stolpen og Dørklink
Bort i den svævende Luft; men Ikarios' Datter i Skynding
Op af Slummeren foer, sødt quæget i Hjertet, det kjære,
Da udi Malkningens Tid en saa solklar Drøm havde viist sig.
Bejlerne stege paa Skib og fore paa Bølgernes Vandvej,
Hvor mod Telemakhos lumsk de gjemme det mordiske Lønraad.
Midt paa Havet der ligger en Ø, bedækket med Steenlag,
Hist i Sund mellem Ithakas Land og de Fjelde paa Samos,
Asteris, liden at see, hvor den skibsbetryggende Havbugt
Aabner sin dobbelte Mund: der lured' Akhæerne paa ham.

Femte Sang.

Indhold.

Athene besværer sig i Gudernes Raadforsamling over den ufortiente Gjenvordighed, hvoraf Odysseus og hans Huus blev forfulgt. Bevæget herved skikker Zeus Hermes ned til Ogygia med den Befaling til Nymfen Kalypso, at hun skulde sende Odysseus bort fra sin Ø. Skjøndt ugierne finder hun sig i Zeus's Beslutning, og tillader Odysseus at bygge sig et Fartøi. Da dette var i Stand, begiver han sig under Seil; men hans Fiende Poseidon reiser en saa frygtelig Orkan, at han vilde have fundet sin Død i Havet, hvis ikke Gudinden Leukothea havde forbarmet sig over ham, og bragt ham et fortryllet Klæde. Efterat hans Fartøi var knust, svømmer han ved Hiælp af dette Klæde to hele Dage paa Havet. Den tredie Dag opdager han Phækernes Ø, og kommer, begunstiget af en Flodgud, lykkelig i Land.

Dagmôr stiger af Seng fra den vidtberømte Tithonos,
Bringende Lys for den evige Slægt og for Folket paa Jorden.
Da sig lejrede Guder i Ring, og mellem de Andre
Zeus, den tordnende Gud, hvis Kraft er stor over Alles.
Dem Athene fortæller Odysseus' talrige Sorger,
Huskende Manden i Nymfens Bo, thi hun vilde hans Velfærd:
Fader Zeus, og I Andre for evigt salige Guder!
Aldrig herske der meer en mild, sagtmodig og venlig
Kongspiir-førende Drot, der i Sind forstaaer sig paa Retfærd.
Bister være bestandig enhver og voldsom i Adfærd,
Siden at Ingen den Ædling Odysseus holder i Minde,
Ingen af Folk, han styrede før, som den ømmeste Fader.
Hisset han ligger paa Holm og er dybt nedbøjet af Sorger,
Udi den Nymfe Kalypso's Hjem; hun holder med Tvang ham
Fast, saa han ikke formaaer til sin Hjemstavn atter at reise,

Hverken det aareforsynede Skib han har eller Mandskab,
Hvilket ham bort kunde føre paa Havets den mægtige Vandryg.
Nu hans elskede Barn endog man agter at myrde,
Naar han begiver sig hjem: om Faderen søger han Kundskab
Hist i de Pyliers Stad og den mægtige By Lakedæmon.
Hertil svarede Zeus, hiin Sky-forsamlende Hersker:
Elskede Barn, hvad Ord undslap dig fra Tændernes Ringmuur!
Haver da ikke du selv tilforn Beslutningen udtænkt,
At Odysseus, kommende hjem, skulde revse dem Alle?
Selv du lede Telemakhos' klogt; thi du jo formaaer det,
At han i god Behold kan række sin fædrene Hjemstavn,
Men de Bejleres Folk hjemstyre paany deres Fartøj.
Talt, til Hermes, den elskede Søn, han vender sig derpaa:
Hermes! du, som i hver en Bedrift mig tjente til Ilbud!
Mæld den dejligkrollede Mø min faste Beslutning,
At den kraftige Mand Odysseus atter skal hjemgaae.
Ej ledsages af Guder han skal eller dødeligt Væsen,
Men, efter udholdt Nød paa det velbenaglede Fartøj
Kommer han tyvende Dag til Scherias yppige Jordsmon,
Til de fæakiske Mænd, der leve saa glade som Guder:
Disse ham liig en udødelig Gud højt hædrende blandt sig
Bort skulle sende paa Skib til hans Fædres den elskede Hjemstavn,
Riigt begavet med Guld, med Klædningstykker og Kobber,
Saa at Odysseus ej slig Skat havde baaret fra Troja,
Hvis han var heldigt rejst med den Lod ham gaves af Byttet;
Thi det beskikket ham er at see sine Venner, og fremmes
Did til sin højtopmurede Borg og sin elskede Hjemstavn.
Talt. Ulydig ej var hiin Sendemand, Argosbetvinger;
Strax derefter han bandt under Fod de dejlige Saaler,
Hine de himmelske, gyldne, der bare ham hen over Havvand
Og den umaalede Jord, saa rapt som Pustet af Vinden;
Greb saa Staven i Haand, med hvilken han dysser i Slummer
Mændenes Øine, naar helst han vil, og Somme han vækker:
Den udi Haand, bortfløj den stærke Betvinger af Argos.

Treen paa Pierias Top og fra Luft neddaled' paa Havet,
Gled saa paa Bølgen afsted, i en Maages Lignelse synlig,
Hvilken i breden Bugt af det aldrig blomstrende Havvand
Jager de Fiske saa smaae og i Vand tit dypper sin Vinge.
Saadan at see Gud Hermes paa talløse Bølger afsted foer;
Men, da omsider han kom til det langtbortliggende Øland,
Traadte han fra det violblaae Hav paa Landet, det faste,
Vandred' saa frem til det Sted, hvor den dejligkrøllede Nymfe
Slog i en rummelig Grotte sin Bo. Han traf hende hjemme.
Højt en betydelig Ild der blussed' paa Arnen, og rundtom
Duftede Landet af Virak og smaaligtkløvede Ceder,
Tændt til et Baal, og hun sang med en liflig Stemme derinde,
Mens om Væven hun gik og slog med forgyldene Spole.
Rundt om Hulen i Kreds der voxer en blomstrende Lystlund,
Eller med Popler paa Rad og de vellugtfyldte Cypresstræer.
Bredtbevingede Fugle paa Rederne kure derinde,
Høge med Ugler i Flok og den bredtbetungede Søfugl,
Kragen fra Havet, der helst udi Saltvand driver sin Gjerning.
Rundt om den hvælvede Grotte sin Green udbredte tillige
Ranken i frodigste Vext, der riigt med Druerne brammed'.
Bækkene, fire paa Rad, henflød med den sødeste Vanddrik,
Bred ved Bred; een tabte sig her, een tabte sig hisset.
Trindt om disse den blødeste Mark med Fioler og Vaargrønt
Blomstrede: selv en udødelig Gud, der sig nærmede Stedet.
Vilde forbauset betragte det Alt og fornøjes i Hjertet.
Her med Forbauselse stod hiin Sendemand, Argosbetvinger.
Men da han, ret forundret i Sind, havde synet det Hele,
Ind i den mægtige Hule han traadte; han ikke blev ukjendt,
Da hiin bolde Gudinde Kalypso skued' hans Aasyn:
Ej en udødelig Gud for en Anden kan holde sig ukjendt,
Ej engang, naar den Ene saa fjernt har kaaret sin Bopæl.
Ikke han traf den behjertede Mand Odysseus derinde:
Denne paa Havbrink siddende græd, hvor ogsaa tilforn han,
Sønderrivende Sindet med Suk, med Klager og Jammer,

Stirrede hen paa det frugtløse Hav, udgydende Taarer.
Nu den bolde Gudinde Kalypso spurgte Hermejas,
Bydende Guden at sidde paa blanke, paa skinnende Højstol:
Hvorfor kommer du hid, du Guldstav-førende Hermes?
Mig ærværdig og kjær; du sjelden har gjæstet mig hidtil.
Siig, hvad ønsker du vel? udføre det byder mit Sind mig,
Hvis udføre jeg kan, og dersom det er udførbart.
Trin dog nærmere hid, for din Skjel at nyde som Fremmed.
Saa tiltalte ham Nymfen og frem hun stillede Bordet,
Fyldt med Ambrosia riigt, hun blandte den rødlige Nectar.
Derpaa drak og spiste den Sendemand, Argosbetvinger;
Men da han Mad havde nydt og Sindet forfrisket med Spise,
Da, paa følgende Viis gjenmælende, tager han Ordet:
Mig, den kommende Gud, Gudinde, du spørger, men jeg dig
Alt skal sige forsand, da du saa begjærer det af mig.
Zeus mig befoel at drage herhid, skjøndt nødig jeg vilde.
Hvo vilde drage med Lyst over slig en uendelig Strækning
Hav, hvor ikke der ligger en Stad, hvis Mænd kunde bære
Offer for Guderne fremt samt herlige Festhekatomber?
Aldrig det dog gaaer an, at den skjoldbedækte Kronions
Raad undviges af ringere Gud, eller gjøres til magtløst.
Hos dig, siger han, findes en Mand, meest usel af alle
Mænd, som lejredes før i Marken om Priamos' Kongstad,
Aaringer ni; men det tiende Aar nedbrøde de Staden,
Droge saa hjem, Undervejs forsaae de sig grovt mod Athene:
Hun oprejste forfærdelig Storm samt vældige Bølger.
Her omkom da tilhobe de andre fortrinlige Svende;
Han allene herhid blev drevet af Vinden og Bølgen.
Denne befaler han dig afsted at sende som snarligst;
Thi det er ikke hans Lod at døe saa langt fra de Kjære:
Nej, det beskikket ham er at see sine Venner og fremmes
Did til sin højtopmurede Borg og den elskede Hjemstavn.
Saa han talte, da gjøs den bolde Gudinde Kalypso;
Strax hun med disse bevingede Ord gjensvarede Guden:

Grumme dog er I Guder, dertil skinsyge for Alle,
I som fortørnes saa svart, naar Gudinderne sove hos Mandfolk
Aabenbare, naar een sig tager en elskelig Husbond:
Som da den rosenfingrede Dagmôr kaared' Orion,
Derpaa saalænge fortrød, I de let henlevende Guder,
Til paa Ortygias Marker den guldstoltronende Jomfru
Artemis dræbte ham brat med hine lemfældige Pile.
Da saalunde Demeter, den krøllede, fulgte sin Attraae,
Samt ved Elskov og Seng forenedes med Jasion
Hist paa den tregang ploejede Vang, sligt spurgte med Snarhed
Zeus, der tildøde ham slog med sin Lynildstraale, den hvide.
Saa fortænker I Guder nu mig, at jeg elsker en Jordsøn,
Hvilken jeg reddede selv, da skrævs han sad paa sin Skibskjøl,
Ene; hans hurtige Snekke med Lynildstraalen, den hvide,
Zeus havde splintret itu paa det viinblaafarvede Saltvand.
Der omkom nu tilhobe de andre fortrinlige Svende;
Han blot dreves alene herhid af Vinden og Bølgen.
Ham jeg elsked' og plejed', ja ham jeg loved' at skabe
Til en udødelig Mand, foruden Elde bestandig.
Men da det ej gaaer an, at den skjoldbedækte Kronions
Raad undviges af ringere Gud eller gjøres til magtløst,
Fare han hen, hvor denne ham helst tilskynder og driver,
Ud paa det frugtløse Hav, men jeg selv bortskikker ham aldrig:
Ikke det aareforsynede Skib jeg har eller Mandskab,
Hvilket ham bort kunde føre paa Havets den mægtige Vandryg.
Dog velvillig jeg giver ham Raad og fordølger ham Intet,
At han i god Behold kan naae til forønskede Hjemstavn.
Nu gjensvarte paany hiin Sendemand, Argosbetvinger:
Saa du sende ham bort og frygte Kronions Fortørnen,
At han ikke med Harme paa dig skal vredes herefter.
Saa gjensvarende gik den stærke Betvinger af Argos.
Til den behjertede Helt Odysses den værdige Nymfe
Gik, da en saadan Befaling fra Zeus hun havde fornummet.
Ham hun paa Havbrink siddende traf, hvor aldrig hans Øje

Fandtes for Taarerne frit, men hans Liv, det liflige, hensvandt,
Medens han græd for sit Hjem; ej meer ham behagede Nymfen.
Dog den udslagene Nat han ved Tvang blev nødt til at sove
Udi den hvælvede Bo, uvillig hos hende der vilde.
Men om Dagen han satte sig ned paa Brinker og Klinter.
Sønderrivende Sindet med Suk, med Klage, med Jammer,
Stirred' han hen paa det frugtløse Hav, udgydende Taarer.
Trædende nær tiltalte ham saa den bolde Gudinde:
Stakkel! klag ikke meer og lad dog ikke din Livstid
Svinde saa beedsk; thi rede jeg er at skikke dig fra mig.
Op da, hug dig forsvarlige Planker og føj dem med Kobber
Fast til en rummelig Pram, men Bræder befæste du paa den
Højt, at den bære dig kan paa de luftblaafarvede Bølger.
Selv skal jeg bringe dig Brød og Vand og den rødlige Viindrik,
Herligt forfriskende Ting, som dig vel kan sikkre mod Hunger:
Svøbe dig ind i Klæder jeg vil og sende dig Medbør,
At du i god Behold kan naae den forønskede Hjemstavn,
Hvis saa Guderne ville, der boe paa Himlen, den brede,
Hvilke jeg langt maa vige, saavel i at tænke som dømme.
Saa hun talte, da gjøs den kraftige Hersker Odysseus;
Brat med disse bevingede Ord han giver sit Gjensvar:
Andet i Sinde du har, Gudinde, men ikke min Hjemfærd,
Du som mig byder med Pram at fare paa Havets det store,
Vilde, besværlige Svælg, som end ej veldannede Snekke
Lægger tilbage, skjøndt rap og fro ved Bør fra Kronion.
Aldrig jeg da mod Villien din bestiger et Fartøj,
Hvis du føjer mig ej, o Møe, og sværger mig helligt,
At slet ikke paa frisk Ulempe du ønser imod mig.
Saa han talte, da smilte den bolde Gudinde Kalypso;
Strygende ham med sin Haand under Kind, hun tager til Orde:
Skjelm tilvisse du est og ej ukløgtig af Hoved,
Siden et saadant Ord du haver forsigtigen udtænkt.
Vide det skal da vor Jord, hiin mægtige Himmel foroven,
Og dybtrindende Vand udi Styx: (Det er Eeden som meest er

Dyr og forfærdelig, selv for de saligtlevende Guder)
At slet ikke paa frisk Ulempe jeg ponser imod dig;
Men det tænker jeg blot og forkynder dig, hvad for mig selv og
Raade jeg vilde, saafremt i en saadan Nød jeg bestædt var;
Thi tilvisse min Sjæl retsindig findes, og ej jeg
Bærer et Sind af Staal i mit Bryst, men aabent for Medynk.
Talende saa, foran ham nu gik den bolde Gudinde
Flux; derpaa bagefter han følger i Sporet af Nymfen.
Hen til den hvælvede Bo nu kom Gudinden og Manden:
Der han satte sig ned paa Stolen, af hvilken Hermejas
Havde sig rejst, og den Mø mangfoldige Retter ham bragte,
Drikke saavelsom Mad, der fortæres af jordiske Væsner.
Tværs for den Ædling Odysses hun selv sig satte ved Bordet,
Dog for hende de Terner Ambrosia stilled' og Nectar.
Nu de med Hænderne langed' mod veltillavede Retter;
Men, da de havde forfrisket sig vel ved Drik og ved Spise,
Først begyndte paa Tale den bolde Gudinde Kalypso:
Ædlingeson af Laertes, Odysseus Mester i Paafund!
Altsaa du vil da nu hjem til din meget forønskede Hjemstavn
Atter begive dig bort: lev vel da ikke desmindre!
Dersom du blot begreb i dit Sind, hvor utallige Sorger
Dig er at lide bestemt, før atter du rækker din Hjemstavn,
Her du vist heller forblev og med mig bevogtede Huset,
Som en udødelig Mand, skjøndt meget du ønsker din Hustru
Atter at see, efter hvilken du længes fra Dage til Dage.
Dog indbilder jeg mig, at jeg slet ej viger for hende
Enten i Vext eller Skabning; en Jordmø aldrig i Verden
Maale sig tør med den evige Viv i Vext eller Faurhed.
Nu gjensvarende talte den viisdomsrige Odysseus:
Vredes kun ikke paa mig, ærværdige Nymfe; thi selv jeg
Fuldvel fatter, at dig den fornuftige Penelopeja
Vist nok viger i Huld og i Legems Rejsning at see til:
Hun er en dødelig Viv du fri for Død og for Ælde.
Men endda jeg længes og higer fra Dage til Dage

Atter at vinde mit Huus og min Hjemfærds Timer at skue.
Knuser en Gud da mit Skib paa det viinblaafarvede Saltvand,
Vil jeg det bære med Taal: udholdende Hjerte jeg ejer:
Meget i Livet jeg leed og meget jeg alt haver udholdt
Hist i Krig og paa Hav: lad sligt da støde til Resten!
Saa han talte; nu Sol gik ned og Mørke sig rejste.
Til Lønkammeret ginge de da af den hvælvede Grotte,
Glædende Sindet ved Elskov der og forblivende sammen.
Men, da nu aarle sig rejste den rosenfingrede Dagmôr,
Hurtig Odysses paa Krop iforer sin Vams og sin Livkjol',
Selv iførte sig Nymfen en ~~Kaabe~~ sølvskinnende Kaabe,
Yndig, af fineste Lod, og om Lænd hun vikler et Belte,
Dejligt og smykket med Guld, og et Slør hun tog paa sit Hoved,
Tænkte paa Hjemfærd da for den modige Hersker Odysseus.
Først hun ham giver en Øxe saa bred, der passed' i Næven,
Hamret af Kobber, med dobbelte Blad, tillige var Skaftet
Net udskaaret af Olietræ og passed' nøjagtig.
Dernæst hun gav ham en Viil, velblanket, og viste ham Vejen
Ud til Pynten af Øe. Højknejsende Træer der voxte,
Elle ved Poppel der stod og det skyehøjt knejsende Fyrtræ,
Visne forlængst og forbrændte ved Sol, som let kunde flyde.
Men, da hun havde ham viist højtknejsende Træer der voxte,
Atter begiver sig hjem den bolde Gudinde Kalypso.
Han omhuggede Stammer, og rask fuldendtes hans Gjerning.
Tyve han fælled' til Jorden i Alt med Øxen af Kobber,
Sletted' dem saa forstandig og passed' dem efter en Retholdt.
Derpaa gav ham et Bor den bolde Gudinde Kalypso:
Alt han borede vel indfældende Stykker i Stykker,
Spigrede saa tilsidst med Nagler og Kramper det Hele.
Ligesaa bredt som en Mand, der tilgavns har nemmet sit Haand-
Runder det mægtige Rum i det ladningdragende Fartøj, [værk,
Ligesaa huul og saa bred Odysses nu bygger sit Fartøj.
Dæk opstilled' han højt, som baaret af Bjælker i Siden
Blev, og med aflang Fjæl han det Skrog beklædte til Slutning.

Desforuden han danned' et Roer, at styre sin Fart med,
Gjærded' saa rundt omkring med en Flætning af Vidiequiste
Værn imod Bølgernes Vold og af Træ tog rigelig Ballast.
Nu tilbragte ham Liin den bolde Gudinde Kalypso,
Sejl at berede deraf; dem laved' han ogsaa med Klogskab.
Derpaa han takled' sin Pram med Reeb samt Stropper og Skjøder,
Og udskjød det med Stænger tilsidst i det hellige Saltvand.
Det var af Dage den fjerde, paa den fuldførtes det Hele,
Og paa den femte ham sendte fra Land den bolde Gudinde
Badet og vel indhyllet i Tøj af fortrinligste Vellugt.
Nymfen ombord en Dunk ham bragte med Vinen, den mørke,
Dertil en meer anseelig med Vand og en Pose med Skibskost;
Ogsaa hun rigelig gav af det Sind-forfriskende Suulmad:
Derpaa hun efter ham sender er flink mildtblæsende Medbør.
Munter nu spredte for Vind sine Sejl den Ædling Odysseus,
Og, med sit Roer udi Haanden, han fremad styred' med Klogskab,
Siddende ned: paa hans Øje der ej neddalede Slummer;
Op til Bootes, der dukker sig seent, og Plejaderne saae han
Samt til Bjørnen, der ogsaa betegnes med Navnet af Vognen:
Den omdrejer sig hist i en Kreds og betragter Orion,
Og er det eneste Tegn, der sig aldrig bader i Havet.
Denne befalede ham hiin bolde Gudinde Kalypso,
Medens han foer over Havet afsted, at holde til Højre.
Sytten af Dage paa Rad fremsejlede han over Bølgen,
Men paa den attende Dag han saae de beskyggende Bjerge
Hist paa Fæakerne Land, hvor det nærmest rejste sig for ham:
Der det laae som et Skjold paa det luftblaafarvede Saltvand.
Dragende fra Æthioperne hjem hiin Ryster af Jorden
Ham fra solymiske Bjerg blev vaer. Han kom ham for Øine,
Medens han drog over Hav, og hæftig fortørnet i Hjertet,
Rystende svart paa Hoved sit Sind tiltalte han derpaa:
Himmel! nu have de Guder forvist med Manden Odysseus
Reent sig befindet igjen, imens jeg har gjæstet de Blaamænd.

Nær ved Fæakernes Land befindes han, der, hvor hans Lod er
Gandske det Trængslens Maal at flye, som plager ham hidtil:
Dog, jeg ham giver mit Ord, han har nok af Jammer tilbage.
— Talt, han sankede Skyerne tæt, oprørte saa Havet,
Gribende fast Treforken i Haand, og vækker i Hvirvler
Vinde fra hver en Kant, overalt han skjulte med Byger
Bølger og Jord tilhobs, og en Nat nedstyrter fra Himlen.
Euros og Notos i Flæng foer frem med den lede Zefyros,
Boreas og fra den skyfrie Luft, fremvældende Søgang.
Stærkt for Odysseus nu skjælver hans Knæe tilligemed Hjertet,
Nu til sit modige Sind, dybtgysende, taler han derpaa: [ning?
Vee mig, usalige Mand! hvad skal der mig hændes til Slut=
Meget befrygter jeg nu, at den Nymfe forkyndte mig Sandhed,
At jeg skulde paa Hav, før atter jeg naaede min Hjemstavn,
Sorgernes Maal udstaae; det mig Alt nu træffer nøjagtigt;
Nu da med saadant Mørke Kronion Himlen, den brede
Krandser og Havet bevæger i Grund; frem styrter i Hvirvel
Storme fra hver en Kant; nu nærmer sig sikkert min Dødsstund.
Tre ja firefold Held de Kjæmper, der segnede hisset
Ovre paa Troernes Mark, da de fremmed Atridernes Ønske!
Gid jeg hisset var dræbt, og der havde fundet mit Dødsaar
Dagen, da Troernes talrige Folk henkastede mod mig
Malmbevæbnede Landser, i Kreds om døde Pelejon!
Da var jeg stædet til Jord og vidt lovpriist af Akhæer;
Nu det vorder min Lod at forgaae paa skammelig Maade.
Medens han talede saa, ham træffer en Bølge fraoven,
Styrtende skrækkelig ned den i Kreds omdrejede Prammen.
Langt fra Prammen han selv faldt ned og slipper sin Roerpind
Ud af Hænderne løs; tværtover da knækkede Masten
Alt ved en svær Orkan af de vildt forvirrede Vinde;
Vidt adspredtes paa Hav saavel hans Raa som hans Storsejl.
Længe han selv, neddukket i Vand, ej fandt sig i Stand til
Atter at løfte sig frem af en Bølges ubændige Styrtning;

Thi ham betyngede svart de Klæder, han fik af Kalypso.
Seent fremkommer han dog og af Mund udspytter han Saltvand
Beeskt, som regnede ned fra hans Hoveds Lokker i Mængde.
Dog sin Pram forglemte han ej, skjøndt saare forkommet;
Thi han atter fik Tag deri ved et Sæt udi Bølgen.
Nu han satte sig plat paa Dæk, undvigende Døden.
Prammen blev tumlet nu her, nu hist, af betydelig Søgang.
Som naar Boreas seent udi Høst henvejrer paa Marken
Tidslernes Flok, der drives omkring, tæt slættede sammen,
Saa det af Vind blev tumlet paa Hav, nu her og nu hisset,
Notos kaster det snart til Boreas hen at forfølges,
Snart udi Zefyros' Vold det af Euros atter blev henslængt.
Men Leukothea, Kadmos' Barn, veldannet om Ankel,
Saae ham, hun, der tilforn var en lifligtsyngende Jordmø,
Siden paa Dybet af Hav deelagtig i Gudernes Hæder.
Hun ved Odysseus' Nød blev rørt, da han flakkede vildsomt:
Liig Vandhønen hun flux opdukked' fra Bølger i Havet,
Sad paa den velbenaglede Pram og talte som følger:
Stakkel! hvorfor man saa svart hiin Ryster af Jorden Posejdon
Mod dig forbitres med Nag og volder saa megen Fortræd dig?
Dog aflive dig ikke han skal, skjøndt dertil hans Hu staaer.
Gjør som jeg siger dig nu; (slet ej eenfoldig du synes)
Drag dine Klæder af Krop; uændset du lade dit Fartøj
Drive for Vinden, og raskt anstrængende Næven du svømme
Hen mod Fæakernes Land, hvor din Lod er atter at bjerges.
Modtag her et udødeligt Slør, og under dit Bryst du
Brede det ud, og du ej da frygte for Nød eller Dødslod;
Men saasnart med din Haand du rører ved Landet, det faste,
Atter du løse det af, og langt henslænge fra Land det
Ud i det rødlige Hav, dog bort du vende dit Aasyn.
Saadant sagde Gudinden og gav ham Sløret i Hænde
Derpaa hun dukked' igjen i det hæftigt bølgende Havvand,
Liig Vandhønen at see; hun skjultes af Bølgen, den mørke.

Meget betænkte sig nu den djærvt udholdende Konning,
Og til sit eget behjertede Sind han talte fortvivlet:
Ak! blot ikke paany der en Svig opspindes imod mig
Her af den evige Viv, der mig bød at stige fra Fartøj:
Dog slet ej adlyde jeg vil; nys øjned' jeg for mig
Hist i det Fjerne det Land, hvor hun vist forjætted' mig Tilflugt.
Men saa handle jeg vil; thi Sligt nu tykkes mig tjenligst:
Medens mit Fartøjs Planker saa fast i Fugerne slutte,
Her forblive jeg vil og min Nød udholde med Taalmod.
Dog, naar Søen tilsidst haver reent adsplittet mit Fartøj,
Svømmer jeg, siden til klogere Raad ej aabnes en Udsigt.
Medens i Sind og i Hu han paa Sligt betænker sig grundigt,
Rejses en Søgang stor, ved Posejdon Ryster af Jorden,
Ret en forfærdelig svar, højttaarnet, der træffer ham voldsomt.
Som naar den hæftige Vind adsplitter fortørrede Avners
Hob, og den hvirvler dem meget omkring nu her og nu hisset,
Saa de anseelige Planker omkring adspredtes. Odysseus
Flux en Planke besteg, og sad som en Ryster paa Hesten:
Klæderne fører han af, som ham gav hiin bolde Kalypso:
Derpaa i Hast under Brystet han strax omviklede Sløret,
Kastede sig da forlænds i Hav, udstrækkende Hænder,
Svam saa alt hvad han aarked. Ham saa hiin Ryster af Jorden;
Rystende svart med Hoved han saa tiltalte sit Hjerte:
Flak nu bestædt udi Nød omkring paa Fladen af Havet,
Indtil du færdes engang mellem gudopfostrede Slægter.
Love jeg vil, selv da du skal ej foragte din Modgang.
Talende saa, med sin Svøbe han slog skjønmankede Heste,
Drog saa til Ægæ hen, hvor hans Bopæl herlig er oprejst.
Andet besluttede derpaa Kronions Datter Athene;
Thi for de øvrige Vinde med Magt hun spærrede Vejen,
Brat hun dem standse befol og tilhobs forholde sig roligt;
Boreas vakte hun blot og klovede Bølger for Manden,
At til fæakiske Mænd, de aarebehændige Sofolk,

Ædlingen vel kunde bjerges i Land, undvigende Dødslod.
Nu to Nætter og Dage han mellem de svulmende Bølger
Pladskede vidt omkring, og hans Sind tit fristede Dødsfrygt;
Men da den tredie Dag blev skabt af den krøllede Dagmør,
Standsede Vinden igjen med sin Flugt; nu fulgte der Havblik
Uden den ringeste Blæst; ret for sig skimted' han Fastland,
Fremad stirrende vist, naar Bølgen ham løfted' i Vejret.
Som naar til Faderens Liv velkommen der aabnes en Udsigt
Brat for hans Børn, naar han ligger i Sot forknuget af Smerter,
Lang Tid smægtende hen, hjemsøgt af den fiendtlige Dæmon,
Men til almindelig Fryd udløse ham Guder af Trængsel:
Saa velkomment var Synet af Skov og Bjerg for Odysseus.
Raskt han svømmede frem, for med Fod at træde paa Fastland;
Men da han kom det saa nær som et Karlfolks Raaben fornemmes,
Hørte han Brændingens Dron at lyde mod Klipper i Havet;
Thi den anseelige Bølge, der stærkt indbruste mod Fastland,
Brølede rædelig højt og med Skum besprøjtedes Alting.
Ej skibsrummende Havne der var, eller skjærmende Bugter;
Ene der stod fremragende Klint samt Klipper og Bjerge.
Stærkt for Odysseus da skjælve hans Knæe tilligemed Hjertet,
Nu til sit modige Sind dybt gysende taler han derpaa:
Vee mig! efterat Zeus mig det aldrig forventede Fastland
Haver at skue forundt, og jeg hid er trængt gjennem Svælget,
Ej Opgange jeg seer fra det graaligtladende Saltvand;
Men af de kantede Skjær herude jeg trues, og Bølgen
Rundtom sqvulper med Dron, og om Land sig slynger et glat Fjeld.
Foran Havet er dybt, og ej med Fødderne baade
Nogensteds jeg at bunde formaaer og reddes af Havsnød.
Stræber jeg ind imod Land, kanskee den mægtige Bølge
Knuser mig hist paa det kantede Fjeld, og min Stræben er frugtløs;
Dersom jeg videre svømmer omkring, at spejde med Øjet
Efter en skakopstigende Bred og beskjærmende Bugter,
Frygter jeg for, at paany henkastet jeg bliver af Stormen

Ud paa det Fisk-opfostrende Dyb, at sukke fortvivlet,
Eller en Dæmon vred ophidser imod mig en Hayfisk,
Hvilke hun fostrer i Mængde, den mægtige Viv Amfitrite:
Ej jeg forglemmer, hvor hadet jeg er af Landenes Ryster.
Medens i Sind og i Hu han paa Sligt betænker sig raadvild,
Drev ham en vældig Sø mod den skarptudtakkede Fjeldryg.
Nu skulde reent hans Hud været slaaet og forknuset hans Ribbeen,
Havde ham ej tilskyndet den lysblaaøjed' Athene
Rap med Hænderne baade sig fast at klynge til Klippen;
Der han pustende holdt, til Bølgen var strømmet forbi ham.
Den han slap, men den atter tilbagerullende Brænding
Greb ham med voldsom Kraft, og langt henslængte paa Dyb ham.
Som naar en Havpolyp er med Magt opruſket af Lejet,
Og den mangfoldiggrenede Arm behænges af Smaasteen,
Saa paa Kanten af Fjeld blev hans Hud afskavet i Laser
Bort af den dristige Haand, og Bølgen sig over ham lukte.
Nær den uheldige Mand nu var dræbt mod Ødets Beslutning,
Havde den lysblaaøjede Mø, ej givet ham Klogskab:
Dukkende frem af Bølgen, der stærkt indbruser mod Fastland,
Svam han igjen med sit Øje paa Land, og spejdede rundtom
Efter en skakopstigende Bred og beskjærmende Bugter.
Men da til Mundingen han af en skjønthenrullende Bjergstrøm
Svømmende kom, der syntes ham Bredden af Havet bequemmest;
Fri for Klipper den var og et Læ den yded' for Stormvind:
Her han bemærked' den ilende Strøm og bad i sit Hjerte:
Hør mig, o Herſker! ihvo du saa est; jeg kommer med Bønner,
Flygtende hid over Havet for Drotten Posejdons Trudsler.
Selv hos udødelig Gud den Mand jo holdes i Ære,
Som vildfarende kommer: nu saa jeg nærmer mig ydmyg
Hid til din Strøm og dit Knæ, forfulgt af megen Elende.
O forbarme dig Herſker! jeg fro dig nævner min Frelser.
Hørende Sligt, med beroliget Strøm Hiin Bølgerne standsed',
Gjorde sit Vand blikstille for Mand, og frelste ham gunstig

Hen til Munden af Flod.
Nu denne med krogede Knæer
Stod og med krumholdt Arm, thi hans Mod var tvunget af Sø-
Hele hans Krop var svulmet og Vand nedregned' i Mængde [vand.
Over hans Mund og hans Næse: berøvet Mælet og Vejret
Faldt han i Afmagt om, betaget af frygtelig Mathed.
Men da han atter fik Vejer og erholdt tilbage sin Samling,
Løst han vikler af Bryst det Slør han fik af Gudinden,
Hvilket han kastede bort i det saltbeblandede Flodvand.
Bølgen da førte det langs ad Strøm, og Ino det modtog
Atter med Hænderne kjære; men han begav sig fra Floden,
Strakte sig hen i Sivet og kysted' den nærende Landjord;
Derpaa han saa til sit modige Sind dybtgysende talte:
Vee mig for al min Nød! hvad vil der mig times til Slutning?
Hvis en bedrøvelig Nat jeg vaager ved Bredden af Flodstrøm,
Frygter jeg, at en forfærdelig Riim og drysende Natdug
Reent skal kuge mig ned den af Slid forsvækkede Livskraft;
Ogsaa der lufter en vandkold Vind fra Floden ved Dagskjær:
Hvis jeg begiver mig op paa Fjeld i beskyggende Bjergskov,
Samt indsover i pakkede Løv, ifald jeg befriet
Vorder for Mathed og Kuld, og en Søvn vil nærme sig venlig,
Da jeg befrygter at blive til Rov og Bytte for Skovdyr.
Mens han betænkte sig vel, et Raad ham tykkedes tjenligst:
Bort han gik til en Skov, som han fandt at grændse til Flodvand,
Højt paa en vidtomskuende Plads; der krøb han i Buske,
To tætflættede Olietræer, et vildt og et ædelt.
Aldrig de trækkes igjennem af fugtigtblæsende Vinde;
Helios aldrig formaaer at trænge derind med sit Solstik;
Ikke der trænger et Regnskyl ind; thi vorede sammen
Slynge de Green i Green. Derunder da søger Odysseus
Ly, opdynger sig brat med de kjæreste Hænder en Løvseng,
Lang og bred; thi af Blade der fandtes en rigelig Mængde.
Ja der var nok til To eller Tre fuldkommen at dække,

Selv paa en vinterlig Dag, udi hæftigt ruskende Sludvejr.
Lejet betragter med Glæde den djærvt udholdende Konning,
Lagde sig midt derpaa, mens Løvet han sanked' omkring sig.
Ligesom Een indhyller en Brand i den graalige Aske,
Fjernt paa vildene Mark, hvor Ingen han haver til Nabo,
Dolgende Spiren til Ild, at han ej skal hente det langtfra:
Saa indhyllet i Løvet Odysseus laae, men Athene
Over ham gyder en Søvn, der ham snart forskaffede Lindring
Efter besværlige Slid, tillukkende Laag paa hans Øjne.

Sjette Sang.

Indhold.

Medens Odysseus sover i Krattet, begiver Athene sig til Fæakernes Land og raader i en Drøm Kongedatteren Nausikaa at drage ned til Floden for at vaske Klæder. Denne bevæger da næste Morgen sin Fader til at lade Mulæsler spænde for en Vogn og kjører, ledsaget af Tjenestepiger, ned til Vadskestedet. Efterat de have tvættet Tøiet og holdt deres Maaltid, give de sig til at lege Bold med hinanden; men Nausikaa kaster uforsigtigviis Bolden ud i Flodstrømmen. Ved det Skrig, som derover udstødes af Pigerne, vogner Odysseus op og nærmer sig ydmyg til Kongedatteren, hvem han beder om Klæder og Veiviisning. Hun ynkes over ham og tilstaaer hans Bøn. Da han var badet og forsynet med Klæder, giver Nausikaa ham det Raad at gaae til Kongeboligen og der om videre Hjelp at henvende sig til Dronningen, hendes Moder. Selv kjører hun da foran og viser ham Veien, og Odysseus følger med Tjenestepigernes Flok efter Vognen. Da de komme til Athenes Lund, tøver han, efter Nausikaas Villie, noget, for at hindre den krænkende Bysnak, der let opstod, hvis de fulgtes ad til Staden. Her gjør han en Bøn til Athene.

Hist nu slumred' Odysseus, den djærvt udholdende Konning,
Gandske betaget af Søvn og af Mathed. Pallas Athene
Gaaer, for i Land og i Stad at gjæste Fæakernes Søfolk,
Hvilke Hyperias Marker, de fladtudbredede, forhen
Dyrkede, nær ved Kyklopernes Folk, de dristige Voldsmænd,
Hvilke dem plyndrede tit og djærvere vare til Stridsfærd.
Derfra fløtted' dem bort Nausithoos, herlig af Skabning,
Langt fra de kunstopfindsomme Mænd, til Skherias Øland.
Trindt om Staden en Muur han drog og byggede Huse,
Rejste for Guderne Templer og skiftede Marken i Lodder.
Denne var vandret til Mørkheds Hjem, betvunget af Døden;
Nu var Alkinoos Drot og forlenet af Guder med Viisdom.
Hans Pallads besøgte den lysblaaøjed' Athene,

Viist berebende Helten Odysseus Rejse til Hjemmet,
Gaaer til det riigt udpyntede Buur, i hvilket en Ungmøe,
Barn af den modige Drot, Nausikaa, sover paa Lejet,
Liig de himmelske Qvinder i Legems Rejsning og Favrhed.
Hos hende sov to Terner, der fik af Khariterne Skjønhed;
Begge ved Stolperne laae, og lukt var den glindsende Fløjdør.
Brat som et Pust af Vinden til Jomfrulejet hun hidfløj,
Treen til Hovedet hen og begyndte til Pigen at tale,
Liig for Øjet et Barn af den skibsnavnkundige Dymas,
Som var voxet med Jomfruen op og besad hendes Venskab.
Saa forvandlet, begynder den lysblaaøjed' Athene:
Barn! har din Moder dig født til en slig forsømmelig Jomfru?
Tænk, dine glindsende Klæder i Huus henligge med Smuds paa;
Dog er dit Gilde forhaand, da du selv med dejlige Klæder
Pynte dig maa, og med Dragt forsyne de førende Karlfolk;
Thi, ved en saadan Færd iblandt Folk det hædrende Rygte
Følger dit Navn, sligt fryder din værdige Fader og Moder.
Lader os drage til Vask, naar i Øst der lyser et Dagskjær:
Selv jeg, rækkende Haand, ledsage dig vil, at i Skynding
Alt kan bringes i Stand; ej længe forbliver du Jomfru.
Om dig bejle jo alt de boldeste Svende paa Landet
Mellem Fæakernes Mænd, da du selv er ædel af Herkomst.
Op! din herlige Fader bevæge du, førend det lysner,
Vogn med Muler at holde dig klar, hvorpaa du kan kjøre
Bælter og fineste Liin og de prægtigt glimrende Tepper.
Bedre det ogsaa dig selv anstaaer, end at vandre paa Foden
Bort; thi Vejen er lang, fra vor Stad at drage til Dammen.
Talende saa, bortvandrer den lysblaaøjed' Athene
Højt til Olympus afsted, hvor man siger at Gudernes Bolig
Evig stander, og aldrig den rystes af Vind, og af Regnskyl
Blødes den ej, der fyger ej Snee; men den klareste Blaaluft
Skyfri breder sig ud, og der strømmer den hvideste Lysning:
Der sig fryder den salige Slægt fra Dage til Dage.
Did Blaaøje sig svang, da hun først den Mø havde tiltalt.

Dagmôr kom i sin dejlige Vogn og vækker af Slummer
Kongens den smukt indhyllede Mø, og forundret ved Synet,
Iler hun brat gjennem Borg, at mælde Forældrene Saadant.
Baade sin elskede Fader og Moder hun træffer i Stuen:
Quinden ved Ildsted sad med de flinkt opvartende Terner,
Drejende Teen med det purpurne Spind; men Kongen hun træffer
Just som han aabner sin Dør, for mellem de prægtige Fyrster
Raad at holde; til Sligt ham stævned' de bolde Fæaker.
Hun da, trædende nær, tiltaler sin elskede Fader:
Søde Farlil! vil du ej tillade der rustes en Lastvogn
Høj, med dygtige Hjul, for de prægtige Klæder at føre
Ned, at tvættes i Flod; thi besmudsede ligge de hæsligt.
Bedst anstaaer det dig selv, naar i Raad du sidder med Fyrster,
Ordet at føre paa Ting indhyllet i reneste Klædning.
Dertil har du i Borgen de fem højtelskede Sønner,
Tvende som toge sig Viv; men tre udi blomstrende Svenddom,
Disse begjære bestandig med reenligt tvættede Klæder
Ud til Dandsen at gaae; men jeg maa jo sørge for Alting.
Saa hun talte, for bly til at nævne det blomstrende Bryllup,
Selv for sin Fader saa kjær; hendes Ord forstod han og sagde:
Ikke jeg nægter dig Muler, mit Barn! saa lidet som Andet.
Gak! af Karlene strax i Beredskab holdes en Lastvogn,
Høj, med dygtige Hjul, og besat foroven med Fadning.
Talt de Svende Befaling han gav, og de lode ham skyndsomt.
Disse da ruste derude den velbehjulede Lastvogn,
Førte saa Mulerne frem og spændte dem Aaget paa Nakken.
Jomfruen bragte nu selv de glimrende Klæder fra Kamret,
Hvilke hun pakkede ned i den rundtom glattede Lastvogn.
Moderen bringer i Skrinet det Sind-forfriskende Forraad,
Grønsel og alskens Mad, og tillige hun fylder med Rødviin
Dunken af Gjedernes Hud; da til Vogns opstiger den Jomfru,
Bringer hun ogsaa den klæbrige Saft af Oliver i Guldkar,
Som for den Mø med Terner i Bad kunde tjene til Salvning.
Selv ved Svøben hun tog og de pragtfuldt skinnende Tømmer,

Frem med Pidsken hun jog, og med Larm da trampte de Muldyr.
Rask de strakte sig ud og traved' med Klæder og Jomfru,
Ej alene, med hende der gik ledsagende Terner;
Men da de naaede til Flodens de skjønt henstrømmede Vover,
Hvor udi Gruben til Vadsk bestandig det reneste Flodvand
Strømmede til og rensed' den værst besmudsede Klædning,
Hurtigt spændte de først deres Muldyr alle fra Vognen,
Gjente dem derpaa ned til Flodens de hvirvlende Vande,
Der det livsalige Græs at æde; men selv de fra Vognen
Bare med Haand de Klæder til dunkeltladende Flodvand,
Tramped' dem vel i Graven og kappedes Alle med Værket.
Men da de nu havde vasket tilgavns og Smudset var aftoet,
Bredte de Tøjet paa Rad ved Havsens Bredde, hvor hyppigt
Smaasteen trilles mod Kysten af Land og vaskes af Bølgen.
Siden da Hver havde badet sig vel og med Olie salvet,
Alle paa Brinken af Flod sig lejred' og holdt deres Maaltid,
Ventede saa, for at Klæderne ret kunde tørres i Solskin.
Men da med Ternernes Skare den Mø var quæget ved Maaltid,
Slængte de Sløret fra Haar og mored sig glade med Boldspil,
Mens Nausikaa sang, den lilliearmede Jomfru,
Ret som Artemis glad med sin Piil fremskrider paa Bjergtind,
Over Tajgetos' Top og det knejsende Fjeld Erymanthos,
Munter paa Jagt efter Bassen i Skov og de springende Daadyr:
Om hende dandse de Børn af den ægisdækte Kronion,
Landlige Nymfer i Ring, og Letho fornøjes i Hjertet;
Thi mellem Alle hun højt fremknejser med Hoved og Ansigt,
Let at skjelne fra Hoben af alle de dejlige Piger.
Saa den uskyldige Mø blandt Ternerne skinner ved Favrhed.
Men da man stod i Begreb at kjøre tilbage til Kongsgaard,
Atter med Mulernes Spand og de reenligt foldede Klæder,
Andet besluttede da den lysblaaøjede Pallas.
For at Odysseus, vakt, skulde see den liflige Jomfru,
Som til Fæakernes By vejlede ham kunde med Venskab.
Efter en Terne sin Bold henkaster den Datter af Kongen,

Ternen forfejler hun reent, og den faldt i Bølgernes Hvirvel.
Lydt nu Pigerne skreg, saa vogner den Ædling Odysseus,
Rejst til Sæde han da sig i Sind og i Hjerte betænker:
Vee hos hvilken en dødelig Slægt er jeg kommet paa Landjord?
Mon det er raae vildtstrøjfende Mænd, ubekjendte med Retfærd,
Eller et gjæstmildt Folk som i Sind er prydet med Gudsfrygt.
Nys for mit Øre det klang som en Røst af spædeste Piger,
Ret som et Raab af Nymfer, der rundtom bygge paa Bjerge,
Ogsaa ved Flodernes Væld og den urtebevoxede Græsmark.
Mon jeg befinder mig nær ved de sprogbegavede Slægter?
Vel! jeg vil bruge mit Syn og med Flid randsage det Hele.
Talende saa fremkryber af Busken den Ædling Odysseus,
Bryder med bomstærk Haand en Green i den filtrede Kratskov,
Tæt bevoxet med Blade paa Quist, for at dække sin Blusel.
Frem som en bjergfødt Løve han gaaer, der paa Styrken fortrøstet
Rask udvandrer i Regn og i Blæst, mens begge dens Øjne
Gnistre som Ild; paa Jagten den gaaer efter Faar eller Oxer
Eller en Skovs omstrøjfende Hjort; tilskyndet af Bugen,
Selv i den lukkede Gaard Smaaquæget at gribe den attraaer.
Saa vil Odysses i Kredsen af yndigkrøllede Piger
Hen sig begive, saa nøgen han er, thi Nøden ham trængte.
Skræmmende var han at skue for dem, mishandlet af Saltvand;
Kysede flygte de hist og her over Klinten af Fjeldryg;
Blot Alkinoos' Datter forblev; thi Pallas Athene
Mod hende gav udi Brystet og Frygt af Lemmerne borttog:
Frejdig hun staaende blev, og klog sig betænker Odysseus,
Om han med ydmyg Bøn skjøn Jomfru's Knæ skulde favne
Eller i Afstand staae og med honningsødeste Taler
Bede den Mø ham at vise til Stad og forsyne med Klædning.
Medens i Sindet han grunder paa Sligt, det tykkes ham tjenligst,
Staaende fjernt at bede med Ord, saa søde som Honning,
At ej den Mø skulde vredes i Sind, naar Knæet han favned;
Strax med et listigt og smigrende Ord tiltaler han Pigen:
Dybt jeg bøjes for dig, du Ædlingeblod eller Guddom!

Hvis Gudinde du er og i vidtstrakt Himmel har Ophold,
Meest jeg finder, du ligner Kronions Datter Athene,
Da du saa dejlig af Aasyn est og saa herlig af Rejsning.
Stammer du ned fra en dødelig Slægt, som bygger paa Jorden,
Trefold salig er da din Fader og værdige Moder,
Trefold salig er Brødrenes Flok; thi sødt deres Hjerte
Stedse maa varmes i Brystet af Fryd for saadan en Pige,
Naar slig Lillievand de skue til Dandsen at hengaae.
Fremfor Alle dog meest jeg den Svend lyksalig maa prise,
Som for sin Skjænk kan vinde den Priis at føre til Huus dig;
Thi sligt dødelig Væsen jeg aldrig skued for Øine
Hverken en Mand eller Viv, ved Synet betager mig Studsen!
Saa jeg i fordums Tid ved Apollons Alter i Delos,
Skued' den herlige Vært af en rank opskydende Palme:
Thi didhen var jeg draget og fulgtes af talrige Karlfolk,
Og paa min Rejse dertil mangfoldige Sorger jeg fristed'.
Saa jeg betragtede den med en svar Forundring i Sindet
Længe, thi Mage til Stammen i Vejret aldrig har rejst sig;
Saa skjøn Jomfru betragter jeg dig ærbødig og frygtsom,
Ikke jeg vover at røre dit Knæ, skjøndt stødt udi Trængsel.
Hid jeg paa tyvende Dag fra de viinblaae Bølger har frelst mig;
Saadan en Tid mig Bølgen og rivende Storme har bortført
Fra den ogygiske Holm, og en Dæmon slængte herhid mig,
Her fremdeles at drages med Ondt: vist ikke min Modgang
Naaede sit Maal! nej, mere berede de Guder i Fremtid.
O Fyrstinde, forbarm dig! thi haardt medtaget af Trængsel,
Ydmyg jeg først hidflygter til dig, ej Mand eller Quinde
Kjender jeg her mellem Folk, som bygge paa Land og i Søstad.
Viis mig til Staden og giv mig en Pjalt, at skjule min Krop med,
Blot et Stykke, hvori du dit Tøj paa Vejen har indsvøbt.
Dig forlene de Guder det Held, dit Hjerte begjærer,
Gid de beskjære dig Mand og Huus, og det enige Samliv
Fryde dit Liv! thi Intet er meer livsaligt i Verden,
End naar en Mand og en Quinde med to samdrægtige Hjerter

Bygge tilsammen i Huus, for Fjender en græmmende Tanke,
Men deres Venner en Lyst, og de selv meest frydes i Stilhed.
Ham da til Gjensvar giver den lilliearmede Jomfru:
Gjæst! slet ikke du ligner en taabelig Mand eller Usling —
Zeus den Olympier selv uddeler til Mennesker Livskaar,
Baade til brav og til usselig Mand, som selv det ham lyster;
Ogsaa han dig beskikker din Lod, og du bære den kraftigt;
Men da du nu est kommet herhid til vor Stad og vort Bland,
Vist ej Klædninger mangle du skal eller Noget forresten,
Hvad der en fremmed, ulykkelig Mand tilkommer med Rette.
Staden jeg vise dig vil og vort Lands Indvaanere nævne:
Viid at fæakiske Mænd her bygge paa Land og i Søstad,
Datter jeg er af Alkinoos' selv, den modige Høvding,
Ham, der Fæakernes Kraft og Styrke behersker alene.
Saa hun taler og byder de yndigkrollede Terner:
Standser dog Piger igjen! hvi flygte ved Synet af Manden?
Mon I besrygter en Kjæmper det er af fjendtlige Hærfolk?
Aldrig sig rører en dødelig Mand og Ingen der lever,
Som, hiddragende dristig til Kyst af Fæakernes Hjemstavn,
Ufred bringer i Land; thi vi elskes af Guderne højligt:
Fjernt vi bygge fra Folk paa det hyppigt squlpende Havvand,
Langt afsides, og aldrig en Dødelig søger vor Landkyst.
Denne kun er en elendig i Nød omflakkende Fremmed,
Ham tilkommer vor Pleje; thi Zeus antager sig altid
Fremmed og betlende Mand, og kjær er den ringeste Gave.
Frisk mine Piger, I give da Drik samt Spise til Gjæsten,
Bader ham siden i Flod, hvor et Læ beskytter for Vindpust.
Talte hun. Ternerne stod og muntred' hinanden til Raskhed,
Stilled' saa Manden Odysses i Læ, som, talende blandt dem,
Pigen Nausikaa bød, den Ædling Alkinoos' Datter.
Nu de bringe ham Kjortel og Vams, at skjule sin Krop med,
Give ham ogsaa den klæbrige Saft af Oliver i Guldkar:
Derpaa de førte ham hen at vaskes i Bølger af Flodstrøm.
Da til Ternerne taler den høje Beherster Odysseus:

Holder Jer fjernt, Smaapiger! imedens med Hænderne selv jeg
Saltvand vasker af Skuldrene bort, og med Oliens Draaber
Stryger min Hud; slig Pleje min Krop haver savnet i lang Tid.
Dog for jert' Syn jeg vadsker mig ej; thi meget jeg blues
Her at blotte mit Legem i Kreds af de krøllede Piger.
Saa han talte, de gik og sagde det atter til Pigen;
Men udi Floden sin Krop nu vasker den Ædling Odysseus
Reen for Saltet, der sad paa hans mægtige Skulder og Rygblad,
Kryster af Lokkerne Skum fra det aldrig blomstrende Havvand.
Da han nu hele sin Hud havde toet og strøget med Salve,
Drager han paa de Klæder, ham gav den uskyldige Jomfru.
Derpaa gjor ham Athene, Kronions elskede Datter,
Meer anseelig og kraftig at see, dertil fra hans Hoved
Sender hun krøllede Haar, som ligne den Blomst Hyacinthus.
Net som Solvet en Mester paa Rand omgyder med Guldpynt,
Snild til sin Haand, naar Pallas og Guden Hefæstos har lært ham
Kunstens forskjellige Greb, og yndige Værker han danner:
Saa paa hans Hoved og Skulder hun gjod den mandigr Favrhed.
Nu han i Afstand sætter sig ned ved Bredden af Havet,
Prydet med Skjønheds Glands, og den Pige forundrer sig meget;
Derpaa hun saa tiltaler de yndigkrøllede Terner:
Hører mig nu, hvidarmede Møer! hvad sige jeg vil Jer:
Ej forfulgt af enhver paa Olympos boende Guddom,
Færdes den fremmede Mand mellem guddomslige Fæaker.
Først for mit Øje han stod, som en Mand af usselig Skabning;
Nu han ligner de Guder, som boe paa Himlen, den brede.
Gid dog saadan en Mand engang skulde kaldes min Husbond,
Byggende her i vor Kreds! gid selv han at blive var villig!
Frisk Smaaterner, I bringe nu Drik samt Spise til Gjæsten.
Saa hun talte! da Ordet var hørt, adløde de villigt:
Frem for Manden Odysses de stillede Drikken og Maden;
Derpaa drak og spiste den kraftige Høvding Odysseus,
Glad og graadig, da Mad undværet han havde saa lang Tid.
Andet besluttede derpaa den lilliearmede Jomfru;

Foldet og peen hun sin Vask nedlægger i Vognen, den skionne,
Spænder derfor de Muler, med trampende Hov, og besteg den.
Derpaa hun muntred' Odysses med Ord og talte som følger:
Op nu min Gjæst, at vandre til Staden, at bringe jeg kan dig
Hen til min klogtige Faders Pallads; thi der jeg formoder,
Alle Fæakernes ypperste Mænd du skuer i Borgen.
Saa nu handle du maa; du tykkes mig ej ubesindig:
Medens endnu over Marken vi gaae samt Mændenes Arbejd,
Maa du bestandig med Ternernes Flok efter Muler og Lastvogn
Rask fremskride paa Fod, som jeg selv anfører paa Vejen;
Men naar vi kjøre paa Bakken til Stad, (om hvilken en Ringmuur
Knejser, og liflig en Fjord udbreder sig dobbelt om Staden;
Smal er Vejen derind, thi de rundtomroede Snekker
Spærre dens Løb, og for hver et Stade paa Vandet er anviist;
Der sig breder et Torv om Posejdons dejlige Tempel,
Rundt omhegnet med svære, med dybt nedrammede Kampsteen;
Alslags Takling besørger man der for de sværtede Snekker,
Liner besørges og Sejl, og til Aare man snitter en Træstang;
Ikke Fæakernes Folk har Behag udi Kogger og Armbørst,
Men udi Sejl og Aarer og netudmaalede Snekker,
Hvilke med frejdigste Hu de styre paa graalige Søvand:)
Disses uvenlige Tale jeg flyer og frygter, at Nogen
Grovt forhaane mig skal, thi Slægten paa Landet er mundkaad.
Let en Nidding os hist kan træffe paa Vejen og sige:
"See! med Nausikaa følger herhid en skjøn og anseelig
Gjæst, hvor hitted' hun kam? hendes Brudgom vorder ham vistnok.
Mon fra Skibet hun bringer en vidtomflakkende Sømand,
Een fra det fjernere Land? thi nær os bygger der Ingen:
Eller maaskee ved den varmeste Bøn hidlokket, en Guddom
Stiger fra Himlen herned og bliver hos hende bestandig
Vel det var at hun selv omstrøjfende fandt sig en Husbond,
Fremmed af Byrd; thi stolt foragter hun Sønner af Landet
Ædle fæakiske Mænd, der om hende bejler i Mængde."
Sligt udsige man vil, og mit Navn vil vorde berygtet.

Ogsaa jeg selv fordømmer en Mø, som skrider til Saadant,
Naar hun, ulydig i Sind mod begge de kjære Forældre,
Venskab slutter med Mænd, før Gildet er offentlig fejret.
Fremmede! vel du mærke mit Ord, saa sandt som du hastigt
Ønsker igjen til dit Hjem af min Fader at blive befordret:
Nær ved Vejen du finder en glimrende Lund for Athene;
Ud fra Poplerne rinder en Bæk, omkrandset af Engbund;
Der er min Faders Lod og hans frodigtvoxende Trægaard,
Fjernet saalangt fra Stad, som et Karlfolks Raaben fornemmes.
Der du, tøvende lidt, maa sidde, til jeg med de Terner
Atter er kommen til Stad og min Faders Bolig betræder.
Men naar formode du kan, at igjen vi naaede til Huset,
Vandre du frem til Fæakernes By og spørge hos Folket
Efter mit fædrene Huus, den Ædling Alkinoos' Kongsgaard.
Let at skjælne den er, umyndige Børn udi Staden
Vise dig Vejen derhen! thi ikke Fæakernes Byfolk
Haver et eneste Huus, som ligner Alkinoos' eget
Fyrstepallads. Naar der du bedækkes af Hallen i Kongsgaard,
Flux gjennem Salen du skynde dig frem, indtil du min Moder
Træffer i Huus. Ved Arnen hun sidder i Glandsen af Ilden,
Drejende Teen med det purpurne Spind, et Under at see til,
Lænet til Søjlen i Sal, og Ternerne lejre sig bagved.
Der for min Fader i Glandsen af Ild er stillet en Højstol,
Hvor, som en evig Gud, han siddende tømmer sin Viinskaal.
Ham du vandre forbi og med Armene begge du bønlig
Favne min Moder om Knæe, saa sandt som du ønsker med Snarhed
Atter at skue dit Hjem, skjøndt fjernt det ligger fra Landet.
Naar kuns hun udi Hjertet er venlig sindet imod dig,
Da er der Haab, at paany de Kjære du finder, og gjenseer
Atter dit højtopmurede Huus og den fædrene Hjemstavn.
Talende saa, hun driver med Snert af den skinnende Vognpidsk
Mulerne frem, og i Hast de forlod den rivende Flodstrøm;
Disse nu travede rask og verlede Foden med Lethed,
Dog ved Tømmen hun holdt, at de Terner og Manden Odysseus

Let kunde følge tilfods, og Svøben hun førte med Klogskab.
Sol neddaled' i Vest; da naaede de Pallas Athenes
Hellige Lund: der siddende blev den Ædling Odysseus;
Strax tilbeder han der det Barn af den store Kronion.
Hør mig du sejrende Datter af Zeus, den ægidebedækte!
Hør mig dog endelig nu! thi ikke du hørte tilforn mig,
Mig den slagne, der sloges af Jordens den mægtige Ryster.
Giv, at jeg, ynket og kjær, maa gjæste Fæakernes Ofolk!
Saa han talte med Bøn; da hørte ham Pallas Athene.
Ej dog synlig hun nærmed' sig hid, ærbødig hun frygted'
Faderens Broder, thi denne med Grumhed haded' Odysseus.
Gudernes Lige, til atter han vandt sin elskede Hjemstavn